ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Leblanc Maurice\Leblanc, Maurice - Arsene Lupin - Zloźinec.pdb

PDB Name: Leblanc, Maurice - Arsene Lu...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Nová knihovna moderních detektivních románů sv.7

MAURICE LEBLANC:

Zločinec?

Židovská lampa

Dvě dobrodružství Arsena Lupina

Nakladatelství Vendelína Steinhausera v Plzni 1919

Předmluva.
"Vypravujte nám přece jeden z Vašich známých darebných kousků."
"Milerád," odpověděl Voltaire (anebo také některý jiný z filosofů osmnáctého století, neboť tato anekdota připisuje se různým věhlasným vypravovatelům oné doby).
A počal:
"Byl jednou jeden nájemce daní..."

Také autor "Dobrodružství Arsena Lupina" vyzná se znamenitě v tomto oboru; byl by však začal zcela jinak:
"Byl jednou jeden gentleman-loupežník..."
A při tomto paradoxním úvodu byly by jeho posluchačky se zděšením naslouchaly.
***
Dobrodružství Arsena Lupina jsou stejně neuvěřitelnými a napínavými jako ona Artura Gordona Pyma, docílily však ještě většího úspěchu: Získaly si nejen zájem užšího literárního, kroužku, nýbrž i nadšení širokých mass. Od onoho dne, kdy nás tato postava překvapila v časopise "Je sais tout", vyvolala u statisíců čtenářů úzkost, obdiv a veselost; tak vítězně jako tam, bude nyní v knihovně každého čtenáře jako kniha zaujímati své místo.
Povídky o detektivech a apačích vyšších a nejnižších vrstev působily vždy velice přitažlivě. Dramatická existence bídného policejního špehouna nadchne Učitele lidu Balzaca více než něžná postava paní z Morsaufů v jeho dřívějším románu "Lilie z údolí". Viktor Hugo vynalezl Javerta, který štval Jeana Valjeana a tento zase pronásledoval "inspektora" Vautrina. A oba měli na mysli Vidocqua, onoho prazvláštního dravce, který se dovedl proměniti v ovčáckého psa a svěřiti svá tajemství autoru "Bídníků" a básníkovi z Rubempré. V nižší sféře literatury poutal později pan Lecoq přátele kriminálních románů, a dva navzájem nepřátelsky smýšlející státníci, krutě vážný Bismarck a vtipný Beust, nalezli před a po Královém Hradci jeden bod, ve kterém se úplně shodli: ve svém zájmu pro hrdiny Gaboriausovy.
Tak potkává spisovatel na své cestě charakterní postavu, ze které utvoří typus a která zase jeho učiní zamilovaným autorem čtenářského světa. Jaké štěstí, vytvořiti z jedné litiny postavu, která se brzy po té ukáže zrovna tak statečně živou jako nějaká živoucí bytost: ku příkladu Delobelle nebo Priola! Anglický spisovatel Conan Doyle napsal všeobecně oblíbeného Sherlocka Holmesa a Maurice Leblanc zase vynalezl svého Sherlocka Holmesa, a jsem pevně přesvědčen o tom, že od té doby, kdy věhlasný anglický detektiv vykonal svoje velké skutky, žádné jiné dobrodružství na světě neuvedlo obecenstvo v takové napětí jako ženiální kousky Arsena Lupina - líčení, z kterých se utvořila celá kniha.
Povídky Maurice Leblanca měly - to lze směle tvrditi - pronikající úspěch v revui, ve které se čtenář nespokojí s otřepanými zápletkami feuilletonového románu, nýbrž ve které chce, díky značné evoluci vkusu, nalézti zábavnou, především ale dobrou četbu.
Autor započal asi před dvanácti lety, nemýlím-li se, svoji životní dráhu ve všeobecně známém "Gil Blas," kde jeho originelní, prosté, sílyplné novely jej ihned povznesly do první řady vypravovatelů. Normanďan - pochází z Rouenu - náleží k onomu zdatnému kmenu, z něhož vyšli Flaubert, Maupassant, Albert Sorel, který příležitostně také vydával novely. Jeho první román "Une femme" vzbudil pozornost obecenstva a později se přidružilo několik psychologických

studií ("L'oeuvre de mort", "Armelle et Claude", "L'enthousiasme," drama ve třech jednáních, "La pitié," která byla v Antoniově divadle s úspěchem hrána) k malými románům o 200 řádkách, ve kterých se Leblanc vyznamenal.

Je zapotřebí zvláštní fantasie a daru vynalézavosti k vybásnění takových krátkých dramat a novel, ve kterých se soustřeďuje obsah celých svazků, tak jak nám je někdy vigneta mistrova tak cennou jako hotová malba. Toto zvláštní nadání muselo si jednou utvořiti širší rámec, autor románu "Une femme" musel se po rozptýlení se v mnohé malé povídky konečně soustřediti.

Tu seznámil se se svým skvostným a obdivuhodným Arsenem Lupinem.

Každý zná historku onoho bandity 18. století, který nosil při svých loupežnických činech bezvadné manžety, tak jako Buffon, když pracoval na své "Přírodovědě". Tento dareba, který polekal a zároveň okouzlil jemné markýzy, je duševním předkem Arsena Lupina.

"Můžete," řekl mi jeden známý spisovatel, který mi přinesl několik archů díla svého přítele na ukázku a dotyčná čísla časopisu "Je sais tout," jež obrazem zvelebovala velké činy Arsena Lupina, "porovnati Sherlocka Holmesa s Lupinem a Maurice Leblanca s Conanem Doylem. Oba autoři se ovšem v různých bodech potkávají: totéž sílyplné, uchvacující umění dovést vyprávěti, tatáž dovednost v uspořádání a rozuzlení zápletek, tatáž věda tajuplného, totéž dle pravidel přesné řetězovité spojení skutků, tatáž jednoduchost prostředků. Ale jak velká je převaha ve volbě předhůzek, ba dokonce i v jakosti dramatického živlu. A pozorujme následující velkolepý umělecký výkon: U Sherlocka Holmesa stojíme vždy před novou krádeží, před novým zločinem; zde ale víme předem, že Arsene Lupin je vinníkem, že po rozvázání uzle před námi stojí gentleman-loupežník.

To bylo jistě nebezpečné úskalí! Bylo však Mauricem Leblancem s nepřekonatelnou dovedností přemoženo. Uměleckými hmaty, jež ani nejlepší znalec neuhodne, udržuje své čtenáře až do konce každého dobrodružství při zatajeném dechu. Až k poslednímu řádku zůstáváme v nejistotě, napětí, úzkosti a rozhodnutí přijde vždy neočekávaně, plným účinkem jako hromová rána, zmatouc smysle. Opravdu, Arsene Lupin je literárně již bájná postava, charakterní figura, plná mladého, čerstvého života, bohatá na překvapení, věčně veselá a ironická. Zloděj, lupič, podvodník, velkopýšek - inu ano! Ale jak je sympatickým! Jaká duchaplná, rozkošná lehkomyslnost! Ochotník, nadšený pro svůj obor, umělec! Neboť pozorujme, že krádež je mu zábavou. On je vybíravý, dokonce také vrací ukradené věci. Je vznešený, roztomilý, rytířský, jemnocitný a - musíme-li to ještě jednou vyslovit - tak sympatický, že vše, co činí, se zdá býti spravedlivým a každý třeba i proti své vůli doufá a přeje si, aby se mu jeho podniky zdařily, nad takovýmto zdarem se raduje a i morálka zdá se býti na jeho straně. A to vše, protože, jak již řečeno, je Lupin výtvarem umělce, a protože Maurice Leblanc dal sice své fantasii volný běh, nezapoměl však, že jako pravý spisovatel nesmí překročiti hranice svého umění."

Tak se vyjádřil můj přítel. A já nyní sdílím jeho názor, když jsem byl přečetl posměšně-zábavné povídky a nenalézám je také nemorálními, vzdor tomu, že autor vypravil svého gentlemana-zloděje, který své soudobé druhy tak důkladně vyplenil, všemi možnými svůdnými přednostmi. Já bych ovšem tomuto milému Lupinovi nepřiřknul cenu za ctnostný život. Ale prohlásil by někdo Fra Diavola, který jako operní hrdina tak mocně okouzlil naše babičky, nějakým vášnivcem v ctnosti?

Arsene Lupin je moderním Fra Diavolo, jenž však nepoužívá bambitky, nýbrž revolveru, nenosí sametový oblek, nýbrž smoking bezvadného střihu; přeji mu rovněž tak velký, více než sto let trvající úspěch, jako se dostalo onomu neodolatelnému, Auberem ztónovanému loupežníkovi.

Než k čemu Arsenu Lupinovi ještě něčeho přáti? Pro čtenáře žije skutečně; tak populárním se stal. Úspěch, který v revui tak velkolepě začal, bude také knihu doprovázet.

Jules Claretie.

Zatčení.

Prazvláštní cesta! A přece tak dobře začla. Já jsem aspoň ještě žádnou cestu nepodnikl za tak příznivých předběžných podmínek. "Provence" je rychlý, pohodlný mořský parník, jemuž velel nejroztomilejší ze všech kapitánů. Nejvybranější společnost se nalézala na palubě. Ihned byly navázány přátelské styky a pořádány zábavy. Měli jsme ten skvostný pocit, že jsme od ostatního světa odloučeni a jako na nějakém neznámém ostrově na sebe odkázáni.

Jednoho odpoledne za těžké bouře - byli jsme již pět set mil od francouzského pobřeží vzdáleni - doručil nám bezdrátový telegraf následující depeši: "Arsene Lupin na palubě první třídy rána pravé podloktí jede sám pod falešným jménem R..."

Právě v témže okamžiku udeřila mohutná hromová rána ze zatemnělého nebe; elektrické vlny byly tímto přerušeny a zbytek depeše nás více nedostihl. Dověděli jsme se jen začáteční písmeno jména, pod kterým se Arsene Lupin na naší lodi skrýval.

Kdyby se bylo jednalo o nějakou jinou zprávu, tak by tajemství bylo úředníky telegrafické stanice, palubním komisařem a kapitánem bezesporně zachováno. Jsou však tajemství, která mohou i nejpřísnější mlčenlivost porušit. Ještě toho dne jsme všichni věděli, že známý Arsene Lupin se nalézá na palubě.

Arsene Lupin! Tento nepochopitelný člověk, o jehož činech noviny již po několik měsíců psaly! Tento tajuplný zločinec, proti němuž podnikl starý Ganimard, nejlepší francouzský detektiv, boj na život a na smrt. Tento šprýmař, který jedné noci zanechal u barona Schormanna svoji navštívenku, na níž stálo napsáno: "Arsene Lupin bude mít tu čest opět přijíti na návštěvu, pakliže se umělecké předměty ukážou býti pravými!" Arsene Lupin, tento muž v tisíci postavách: dnes šofér, zítra tenorista, jednou bookmaker, po druhé student, brzy jinoch, brzy stařec, nebo také jihofrancouzský obchodní cestující ve víně, ruský nihilista, španělský zápasník s býky!

Představme si to zarážející překvapení! Arsene Lupin na palubě v poměrně obmezeném rámci mořského parníku, v

malém koutku první třídy, kde se cestující od ranného jitra: do pozdního večera každý okamžik potkávali, v jídelně, v salonu, v kuřáckém pokoji! Byl to snad zde můj stolní soused, anebo snad můj druh, s nímž sdílím kabinu?

"A tento stav potrvá ještě pětkrát čtyřiadvacet hodin!" zvolala druhého dne miss Nelly Underdownová. "To je přec nesnesitelné! Doufejme, že bude dopaden!" A obrátivši se ke mně dodala: "Pane z Andrézy, jenž stojíte s kapitánem na nejlepší noze, nedověděl jste se ničeho?"

Rád bych byl něco věděl, už proto, abych jí mohl prokázati ochotu. Miss Nelly byla jedna z oněch skvostných ženských postav, již všude, kde se objeví, ihned dobudou prvního místa. Pocházela od francouzské matky a jela ke svému otci, dollarovému králi Underdownovi v Chicagu. Její přítelkyně, lady Jerlandová, ji doprovázela.

Sotva jsem byl na palubě, byl jsem ihned dotčen jejím půvabem. Moje holdování bylo v jisté míře příznivě přijato a jakási nejistá sympatie, jíž mně miss Nelly prokazovala, zdála se býti odměnou za horlivost, kterou jsem se o ní přičiňoval.

Jen jeden jediný soupeř by mne byl mohl znepokojiti, jeden dosti hezký mladík, jehož zdrženlivosti ona někdy dávala přednost před mými poněkud živými způsoby.

Byl právě v kruhu oněch ctitelů, kteří obkličovali miss Nelly, když se dotazem tím na mne obrátila. Seděli jsme útulně na promenádní palubě. Bouře včerejšího večera očistila nebe. Počasí bylo skvostné.

"Nevím také nic bližšího, miss," odtušil jsem. "Avšak nebylo by možné, kdybychom zahájili pátrání na vlastní pěst, zrovna tak, jak to dělá starý Ganimard, osobní nepřítel Arsena Lupina?"

"O! O! Dáváte si velký úkol!"

"Proč pak? Je ta záhada opravdu tak těžce řešitelná?"

"Velice těžce."

"Zapomínáte, že máme opěrné body."

"Které?"

"Za prvé: Arsene Lupin si osvojil jméno, které začíná písmenem R."

"To mnoho neznamená."

"Za druhé: Jede sám."

"To dělají jiní také."

"Za třetí: Je plavovlasý."

"A dále?"

"Dlužno tedy pouze přehlédnouti seznam cestujících."

Vytáhl jsem z kapsy papír a letmo jsem jej přehlédl.

"Pouze třinách pánů, kteří přicházejí na základě začátečního písmene svých jmen v úvahu, se nalézá na palubě."

"Pouze třináct?"

"Ano, v první třídě. Z těch jede, jak se můžete přesvědčit, devět v průvodu svých manželek, dítek nebo sluhů. Tedy zbývají čtyři jednotlivci: Marquis de Raverdan..."

"Vyslanecký sekretář," přerušila mne miss Nelly; "znám jej."

"Major Rawson..."

"Můj strýc," řekl kdosi.

"Pan Rivolta..."

"Zde," zvolal Ital, jehož obličej byl uhločernými vlasy a vousy ovrouben.

Miss Nelly se usmála. "Nikdo nemůže tvrdit, že by signor Rivolta byl plavovlasým."

"Tak bychom byli donuceni k úsudku, že hledaný je posledním na naší listině."

"A to by byl?"

"To by byl pan Rozaine. Zná někdo pana Rozaina?"

Všichni mlčeli. Miss Nelly ale se obrátila k mlčícímu jinochovi, jehož horlivá péče o ni mne tak trápila. "Nuže, pane Rozaine, Vy neodpovídáte?"

Všichni se obrátili k oslovenému. Byl plavovlasý.

"Proč neodpovídám?" řekl ve svém pomalém způsobu. "Poněvadž jsem následkem písmeny R, kterým moje jméno začíná a následkem barvy mých vlasů, jakož i té okolnosti, že cestuji sám, již sám zahájil stejné pátrání a dospěl k stejnému výsledku. Jsem tedy sám toho mínění, že budu zatčen."

To byl ovšem jenom žert. Nicméně dělal výraz jeho obličeje a jeho chování na nás trapný dojem.

S naivností prohodila miss Nelly: "Vždyť přece nemáte žádnou ránu!"

"To je pravda," řekl; "rána schází."

S nervosním pohybem odhrnul rukáv, odsunul manžetu a obnažil předloktí. Ihned ale projela myšlenka mou hlavou. Můj pohled setkal se s pohledem miss Nelly: on ukázal levé podloktí.

A já bych opravdu na to byl učinil pozorna, kdyby se nebylo něco přihodilo. Lady Jeriandová, přítelkyně miss Nelly, přiběhla bez dechu.

"Moje skvosty... moje perle... vše mně bylo ukradeno!"

Jak jsme se později dověděli, nebylo jí všechno ukradeno. Zloděj si pečlivě vybíral. Z diamantové hvězdice, z přívěsku posetém rubíny, z náhrdelníků a náramků vylomil pouze nejcennější kameny, které zaujaly nejméně místa. Aby provedl tento mistrovský kousek, musel za bílého dne v oživeném koridoru vypáčiti dveře do kabiny a násilně otevříti skřínku na skvosty, která byla úmyslně umístěna na dně staré krabice na klobouk.

Byli jsme jen jednoho mínění a s námi všichni ostatní cestující: Arsene Lupin je pachatelem. To byl tak zcela jeho zamotaný, tajuplný, nevysvětlitelný způsob.

Při obědě zůstala místa po pravé a levé straně Rozaina neobsazena. A večer jsme se dověděli, že si jej kapitán dal

zavolati.

Nikdo nepochyboval o tom, že zloděj je nyní zatčen. Nyní jsme zase mohli volněji vydychnouti. Nejdříve se pořádali hry se zástavami, pak se tančilo. Zejména to byla miss Nelly, která projevovala takovou veselost, jež mi byla důkazem, že ona na Rozainovo holdlování více nepomýšlí.

Příštího dne však jsme se ku všeobecnému udivení dověděli, že Rozaine zůstal na svobodě. Legitimoval se úředními dokumenty jako syn váženého velkoobchodníka v Bordeaux. Mimo to nebylo na jeho rukou ani té nejmenší stopy po nějaké ráně.

"Dokumenty! Křtící list! Cestovní pas!" volali nedůvěřiví. "Jakoby Arsene Lupin nemohl předložiti tolik dokumentů, kolik se od něj jen žádá! A rána? To je právě omyl v zatykači, anebo ji zastřel!"

Bylo jim řečeno, že Rozaine ve chvíli, kdy se krádež stala, s námi na palubě promenoval.

Na to odpověděli: "Má to člověk, jako je Arsene Lupin zapotřebí, aby se osobně súčastnil krádeže, kterou páše?"

Hodinu na to bylo slyšeti, jak mezi námořníky, lodními úředníky a cestujícími všech tříd koluje tato výzva: "Pan Ludvík Rozaine slibuje obnos deset tisíc franků tomu, kdo objeví Arsena Lupina anebo vypátrá zloděje ukradených kamenů."

A kapitánovi prohlásil Rozaine: "Nebude-li mně nikdo nápomocen při honbě za tímto lupičem, tak s ním budu sám hotov."

Rozaine proti Arsenu Lupinovi, anebo spíše dle názoru cestujících: Arsene Lupin proti Arsenu Lupinovi! To byl boj, který sliboval býti zajímavým.

Trvalo to plné dva dny. Bylo viděti, jak Rozaine bloudí sem, tam, jak se mísí mezi mužstvo, jak se ptá, jak hledá. Při tom jej podporoval kapitán dle svých sil. Loď "Provence" byla od hořejška až dolů prošťourána ve správném předpokladu, že by skvosty mohly býti všude jinde ukryty, jenom ne v kabině vinníka.

"Zajisté přijdeme věci na kloub, že ano?" tázala se mně miss Nelly. "Nechť je Arsene Lupin sebe větším kouzelníkem, diamanty a perly nemůže udělat neviditelnými."

"Snad," odpověděl jsem. "Bylo by jinak nutno, přehledati podšívku našich klobouků a kabátů a všechno co máme na sobě."

Při tom jsem ukázal svůj kodak, kterým jsem bez únavy fotografoval miss Nelly ve všech možných posicích.

"Nemyslíte, že už v takovém přístroji, jako je ten, je dost místa pro všechny drahokamy, patřící lady Jerlandové? Pachatel tváří se tak, jako by chtěl fotografovati, a věc je hotová."

"Slyšela jsem, že není zločince, který by nezanechal stopy."

"Přece existuje jeden takový: Arsene Lupin."

"Proč?"

"Protože nepomýšlí pouze na krádež, kterou chce páchat, nýbrž také na všechny okolnosti, které by ho potom mohly prozraditi."

"V začátku jste věřil v jeho zatčení?"

"Pak jsem ho ale viděl při práci."

"A nyní jste toho mínění..."

"Že s ním zbytečně ztrácíme času."

Skutečně nemělo pátrání žádného výsledku, anebo aspoň ne takového, jakého bychom si byli přáli. Kapitánovi byly totiž ukradeny kapesní hodinky.

Pln zuřivosti zdvojnásobil tento svoji horlivost a nespustil oka z Rozaina, s nímž měl několik rozmluv. Příštího dne objevily se hodinky v krabici na límce u prvního důstojníka.

To hraničilo přímo na zázrak a ukazovalo tak jasně humoristický způsob Arsena Lupina, a učinilo to dojem, jako by tento "pracoval" pouze pro svou zábavu.

Předposlední noci slyšel službu konající důstojník na nejtemnějším místě lodního mostu utlumené sténání. Přistoupil blíže. Na zemi ležel muž se spoutanýma rukama, hlavu měl obtočenu silným šedým šátkem. Byl sproštěn pout a zdvihnut ze země.

Tento muž byl Rozaine. Při noční pochůzce byl ze zadu přepadnut a o jeho hotovost v obnosu 20.000 franků oloupen. Navštívenka, která byla špendlíkem na jeho kabátě připevněna, ukazovala tato slova: "Arsene Lupin přijímá s nejlepším díkem 10.000 franků od pana Rozaina".

Zprvu byl Rozaine obviňován, že přepadnutí sám nastrojil. Ale nehledě na to, že by mu bývalo nemožným, aby se sám takovým způsobem spoutal, bylo zjištěno, že písmo na navštívence se pranic nepodobalo písmu Rozainovu, avšak na vlas onomu Arsena Lupina, které bylo lze seznati z různých na palubě se nalézajících časopisů. Tedy Rozaine přece nebyl Arsenem Lupinem.

Nyní vypukla pravá panika. Nikdo se neodvažoval zůstati sám ve své kabině anebo zablouditi do méně oživených koutů. Strach rozlučoval i sebe důvěřivější. Neboť nebezpečí nepřicházelo více od jednotlivé střežené osoby - Arsene Lupin byl teď kdokoliv. Naše předrážděná obrazotvornost přikládala mu bezmeznou moc. Považovali jsme ho za schopna být dnes majorem Rawsonem, zítra markýzem de Raverdan nebo kterýmkoli spolucestujícím.

Nejprvnější bezdrátové telegramy nepřinesly žádných nových zpráv. Aspoň tak tvrdil kapitán, a taková mlčenlivost nemohla zajisté na nás působit konejšivě.

Proto se nám poslední den zdál být nesmírně dlouhým. Každý se třásl v úzkostlivé předtuše nějakého neštěstí. Tentokrát to nebude pouhá krádež nebo prostá loupež - tentokrát to bude vražda. Neobmezený pán na lodi, jakým byl Arsene Lupin, oproti němuž se svrchovaná moc ukázala být bezmocnou, potřeboval pouze chtít. Rozhodoval o majetku a životech.

Pro mne to byly rozkošné chvíle, neboť mi přinesly miss Nellynu důvěru. Událostmi nanejvýš polekána hledala u mne

ochranu a bezpečnost, kterou jsem jí, jsa šťasten, poskytoval.

Tak jsme zůstali až k poslednímu okamžiku pohromadě u zábradlí státi a pozorovali jsme, jak se linie amerického pobřeží před našimi zraky kolébá. Od dalšího pátrání na lodi bylo upuštěno. Čekalo se. Od první třídy počínaje až k mezipalubí, kde se hemžilo vystěhovalci, hledělo se rozčileně vstříc okamžiku, kdy se konečně nerozluštitelná záhada vyjasní.

A tento okamžik přišel. Kdybych měl sto let žít, tak ho v jeho nejmenších podrobnostech nezapomenu.

"Jak jste bledá!" pravil jsem ke své družce, která se úzkostlivě opírala o mé rámě.

"A vy!" odvětila, "vy jste se úplně změnil."

"Uvažte přece! Tento okamžik je tak napínavý a já jsem tak šťasten, že jej mohu prožít s vámi, miss Nelly. Myslím si, že si někdy později budete na tyto okamžiky vzpomínat."

Neposlouchala mne; byla uchvácena horečnou nedočkavostí. Lodní můstek byl spuštěn. Než však jsme jej směli překročiti, vstoupili lidé na loď: celní úředníci, muži v stejnokroji, nosiči zavazadel.

Miss Nelly pravila zajíkavě: "Kdyby byl Arsene Lupin mezi jízdou uklouzl, nepřekvapilo by mne to pranic."

"Snad dal smrti přednost před hanbou a raději skočil do moře, než aby se dal zatknout."

"Neposmívejte se!" řekla podrážděně.

Pojednou jsem sebou trhnul a jelikož se na mne tázavě podívala, řekl jsem jí: "Vidíte onoho starého, malého muže tam na konci můstku?"

"S deštníkem a olivově zeleným převlečníkem?"

"Ano! To je Ganimard, proslulý detektiv, který přísahal, že Arsena Lupina zatkne vlastní rukou."

"Tedy je to jisté, že Arsene Lupin bude dopaden?"

"Kdož ví! Ganimard ho, jak se zdá, neviděl jinak než v přestrojení. Leda že by mu bylo jméno známé, pod kterým on vstoupil na loď..."

"Ach! Kdybych mohla viděti jeho zatčení!" řekla se zvědavostí, která je ženám vlastní.

"Mějme strpení! Zajisté zpozoroval přítomnost svého úhlavního nepřítele a uznal za moudřejší, opustiti loď jako jeden z nejposlednějších, když zrak starcův bude již unaven."

Vylodění započalo. S lhostejnou tváří, opřen o svůj deštník, nechal Ganimard dav, který se tlačil přes můstek, kolem sebe přejíti. Pozoroval jsem, jak mu občas jeden lodní důstojník dával vysvětlivky.

Markýz de Raverdan, major Rawson, Ital Rivolta a ještě jiní ostatní šli kolem něho. A viděl jsem, jak Rozaine se blížil.

Ubohý Rozaine! Ještě se nezotavil ze své nehody.

"Snad je on jím přece," zašeptala mi miss Nelly. "Co myslíte?"

"Myslím, že by bylo velice zajímavé, dostati Ganimarda a Rozairra na jednu desku. Vezměte přec můj fotografický přístroj, já mám ruce plné."

Dal jsem jí ho, bylo však již pozdě a ona ho nemohla použít. Rozaine šel kolem. Důstojník přiklonil se ke Ganimardově uchu; tento však lehce pokrčil rameny a Rozaine kráčel na pevninu.

"Ale kdo pak je Arsene Lupin?"

"Ano," řekla miss Nelly hlasitě, "kdo je jím?"

Na lodi bylo sotva ještě dvacet osob. Pozorovali je podle řady s nejasnou starostí, že mezi nimi není.

"Nemůžeme již déle čekati," řekl jsem jí. Ona šla napřed, já jsem ji následoval. Neudělali jsme však ani deset kroků, když nám Ganimard zastoupil cestu.

"Co to má znamenat?" táži se.

"Okamžik pane! Máte tak na spěch?"

"Doprovázím tuto dámu."

"Prosím, okamžik!" opakoval naléhavým tónem.

Díval se mi do obličeje, a pak pravil suše, ostře mne pozoruje: "Arsene Lupin, že ano?"

Zasmál jsem se.

"Mýlíte se. Pouze Bernhard z Andrézy."

"Bernhard z Andrézy zemřel před třemi lety v Macedonii."

"Kdyby Bernhard z Andrézy byl mrtev, nebyl bych více na světě. A jak vidíte, není tomu tak. Ostatně, zde jsou moje listiny."

"To nejsou vaše, to jsou jeho. Jak se tyto dostaly do vašeho vlastnictví, mohu vám vysvětlit, pak-li vám na tom záleží."

"Vy jste blázen! Arsene Lupin vstoupil naloď pod jménem, jenž začíná písmenem R."

"Ano, já vím. To je také jeden z vašich vtipů, jímž jste chtěl lidi svést na falešnou stopu. Ah! Vy jste chytrák, hochu. Ale tentokrát se štěstí obrátilo proti vám. Běžte, Lupine, tvařte se aspoň, jako by se nic nebylo stalo!"

Váhal okamžik. Pak mně zasadil silnou, krátkou ránu na pravé podloktí. Vykřikl jsem bolestí; on se dotkl ještě nezahojené rány, o které se telegram zmínil.

Prozradil jsem se a nezbylo mně nic jiného, než oddati se osudu. Obrátil jsem se na miss Nelly. Na smrt bledá a třesouc se na celém těle, slyšela vše, co se mluvilo.

Její pohled setkal se s mým a pak se podívala na kodak, který jsem jí podal. Trhla sebou, a já jsem měl pocit - ne, jistotu, že pojednou všemu rozuměla. Mezi tenkými kožených stěnami v dutině malého přístroje, který jsem jí opatrně svěřil, než mne Ganimard zadržel, bylo Rozainových 20.000 franků i s perlami a diamanty lady Jerlandovy ukryto.

V tomto pro mne tak osudném okamžiku, kde mne Ganimard a dva z jeho lidí obklíčili, bylo mně vše lhostejné, moje zatknutí, jakož i opovrhování se strany obecenstva. Jenom na jedné věci mně záleželo: dovědět se, jaké rozhodnutí učiní miss Nelly se svěřeným jí fotografickým přístrojem. Při tom jsem ani nepomýšlel na to, že bylo lze pomocí kodaku

podati hmotný a rozhodující důkaz proti mně. Chtěl jsem jen věděti, jestli ona se odhodlá, tento důkaz proti mně podati.

Šla kolem mně; zdravil jsem ji, hluboce se ukláněje. Nepromluvili jsme slova. V ruce držíc můj kodak, vstoupila s ostatními cestujícími na lodní můstek.

Zajisté, myslel jsem si, neodvažuje se před ostatními lidmi. Ale pak ho přinese na policejní úřad.

Ale v polovici můstku pustila, jakoby neopatrností, přístrojek do vody. Pak se vzdálila rychlými kroky. Její štíhlá postava ztratila se v davu.

Vteřinu jsem tu stál, nehybný, proniknut něžným pocitem dojmutí. Pak jsem vzlykl ku Ganimardově největšímu udivení: "Někdy je opravdu škoda, nebýt poctivým člověkem."

***

Asi těmito slovy vyprávěl mně jednoho zimního večera Arsene Lupin děj svého zatčení. Náhoda nás seznámila a navázala mezi námi přátelská pouta. Občas se u mně objeví a vypravuje příhody ze svého pestrého života.

V následujících statích pokusím se podati některá z jeho dobrodružství, o kterých se mi při svých návštěvách zmínil.

Arsene Lupin ve vězení.

Každý turista, který zná břehy Sekvany, obdivoval také malý vrchnostenský zámek Malaquis, který tak směle a pyšně stojí uprostřed řeky na skále. Mostní oblouk jej spojuje se silnicí. Kolem do kola pohrává klidná voda širokého toku rákosem a konipásci poskakují na vlhkém křemenu hráze.

Historie zámku Malaquisi je drsná jako jeho jméno a pichlavá jako jeho vzezření. Nevypráví o ničem jiném než o bojích, obležení, dobytí, loupeži a zabití. Za bouřlivých zimních večerů vypravují si sedláci vůkolních vesnic leckterou vražednou historku, jejímž dějištěm byl zámek. Pověsti a báchorky obetkaly toto lupičské hnízdo tajuplným závojem. Ve všech objevuje se vzpomínka na zaniklou podzemní chodbu, která prý kdysi vedla k opatství jumiegesskému a k zámečku, ve kterém žila Anežka Sorelová.

Toto hnízdo hrdinů a loupežných rytířů obývá nyní baron Nathaniel Cahorn, čili baron Satan, jak byl svého času na burse nazýván, kde poněkud příliš rychle a příliš odvážlivým způsobem nabýval svých milionů. Hrabata na zámku Malaquis, byvše úplně zničeni, museli mu prodati domov svých předků za skývu chleba. Tam umístil svoje skvostné sbírky starého nábytku, obrazů, fayencí a dřevořezbářských předmětů. Bydlí sám v zámku se třemi služebníky. Nikdy nepřijímá návštěv. Nikdo dosud nebyl s to obdivovati v rámci těchto starých sálů ony tři Rubensovy malby, jež jsou jeho vlastnictvím, jeho dvě Watteau, skvostné, mistrem Jeanem Gonjonem vyřezávané chrámové sedadlo ze šestnáctého století a všechny ostatní nádhery, které si mohl pomocí své napěchované peněženky při veřejných dražbách získat.

Baron Satan se bojí. Ne o svou vlastní osobu, nýbrž o svoje poklady, jež získal s odbornou znalostí, kterého žádný podvodník nebyl s to nějakými padělky oklamati. Miloval je láskou lakomce a žárlivostí milujícího.

Každodenně před západem slunce se čtyři železem pobité brány, které střeží vchod do zámeckého dvora, pečlivě uzavrou a závora se zastrčí. Při nejmenším pokusu je otevřít, zazněly by elektrické poplašné zvonky. Se říční strany nehrozí žádné nebezpečí; zde vyčnívá skála jako příkrá stěna.

Jednoho pátku v září objevil se listonoš u zámecké brány. Jako obyčejně otevřel baron sám opatrně těžké křídlo vrat. Pozoroval muže tak důkladně, jakoby nebyl znal tento červený, veselý selský obličej a tyto šelmovské oči.

Listonoš, který se musel tomuto obdivování smát, pravil: "To jsem já, pane barone. Není to nikdo jiný, který by si byl vzal můj kabát a moji čepici."

"Může to člověk vědět?" zabručel majitel zámku.

Listonoš předal mu hromádku novin. Pak dodal: "Mám ještě něco."

"Ještě něco?"

"Ano, doporučený dopis."

Jelikož se baron úplně vzdal svých obchodů a od světa byl odloučen, bez přátel a příbuzných, nedostával nikdy dopisů. Proto ho překvapilo poslovo sdělení, a celá tato událost zdála se mu být zlou předzvěstí. Kdo by mu byl mohl poslat do jeho samoty nějaký dopis?

"Musíte podepsat, pane barone." Podepsal, bruče přitom. Na to vzal dopis do ruky a čekal, až muž došel k silnici. Pak se opřel o mostecké zábradlí a otevřel obálku. Obsahovala obyčejný kostkovaný papír, na jehož hořejším konci stála slova: "Vyšetřovací vězení v Paříži". Podpis zněl: "Arsene Lupin". Udiveně četl:

"Pane barone!

V galerii, která spojuje oba vaše salony, visí obraz od Filipa de Champaigne, který se mi zvlášť líbí. Rovněž tak jsou vaše malby od Rubense docela dle mého vkusu, jakož i ten menší z Vašich Watteau. V pravém salonu pozoruji také bufett ve slohu Ludvíka XIII., gobelíny od Beauvaise a renesanční pohovku, v levém pak celou skleněnou skříň se starými pečetními prsteny a miniaturami.

Pro tentokráte chci se obmeziti na jmenované předměty, které - jak myslím - budou lehce prodejné. Prosím Vás tedy, byste tyto věci pečlivě zabalil a během osmi dnů poslal vyplaceně na moje jméno do Batignolles, nádražní skladiště. Jinak bych se sám postaral v noci s 27. na 28. t. m. o odeslání těchto věcí. Pak byste se nesměl divit, kdybych se k vůli hrazení svých útrat s těmito naznačenými předměty nespokojil.

Promiňte prosím, toto malé vyrušení a přijměte výraz mé nejhlubší úcty,

P. S. Prosím, neposílejte mně však tu největší malbu od Watteaua, neboť je to, i když jste za ni zaplatil 30.000 franků, pouhá kopie. Originál byl za vlády Direktoria při jedné orgii spálen. Můžete se o tom dočíst v memoirech od Garata.

Také nemám zájmu na řetězovém pásku Ludvíka XV. Nepovažuji ho za pravý."

Nad tímto dopisem byl baron nanejvýš znepokojen. Stav se ve své samotě horlivým čtenářem novin, byl o všech událostech na světě dopodrobna zpraven, znal všecky hrdinské kousky tohoto zločince. Ovšem seděl Arsene Lupin,

který byl svým úhlavním nepřítelem Ganimardem na palubě lodi "Provence" zatknut a ihned do Francie dopraven, ve vazbě vyšetřovacího vězení v Paříži. Avšak nebylo-li nutno, býti u něj na všechno připraven? Vždyť přece dokázala důkladná znalost zámku, nábytku a obrazů, že hrozilo opravdové nebezpečí. Kdo pak sdělil Arsenu Lupinovi všechny tyto podrobnosti, o kterých nikdo nic nevěděl?

Baron díval se na hrozící stavbu zámku, na jeho příkře spadající základy a na hlubokou vodu, která omývala skálu; pak škubnul rameny. Vždyť přece nehrozilo žádné nebezpečí. Nikdo na světě nebyl by se mohl dostati k nedosažitelnému posvátnému místu, kde uchovával svoje sbírky.

Ještě toho samého dne psal státnímu návladnictví v Rouenu. Žádal o ochranu a pomoc a přiložil výhružný dopis.

Na odpověď nemusil dlouho čekati: Arsene Lupin prý se této chvíle nalézá ve vyšetřovací vazbě pařížského vězení, je přísně střežen a není v žádném spojení s ostatním světem. Došlý dopis nemůže tedy být nic jiného než dílo nějakého šprýmaře. Vzdor tomu ho státní návladnictví dalo přezkoušeti přísežným znalcem z oboru písma; tento však prohlásil, že písmo, nedbaje některých podobností, nepochází od Arsena Lupina.

"Nedbaje některých podobností". - Tato tři slova nebyla způsobilá, barona uklidnit; vyčetl z nich přiznání se k pochybování, které dle jeho náhledu by mělo úřady přinutiti k nějakým krokům. Jeho starost rostla. Vzal opět a opět dopis, který mu státní návladnictví vrátilo, do ruky a četl: "Jinak se postarám sám o dopravu!" A pak určené datum. "v noci se 27. na 28. t. m."

Ve své nedůvěřivosti nesdělil nikomu nic o této záležitosti, ani ne svým sluhům, jichž osvědčená věrnost se mu zdála pojednou býti pochybnou. A přece pociťoval, snad poprvé ve svém životě, potřebu, vyžádat si rady. Jelikož ho státní návladnictví nechalo na holičkách, umínil si, že se bude hájit na vlastní pěst; chtěl tedy jeti do Paříže, aby si zajistil pomoc nějakého detektiva.

Již již si ustanovil den pro svou jízdu, když pojednou četl v "Rouenském oznamovateli" následující zprávu, která ho velice potěšila: "Ze sousedního města Caudebecu se nám sděluje: Od předešlého týdne hostí naše město vzácného občana, o kterém bylo v posledním čase mnoho mluveno: pana Ganimarda, vrchního inspektora pařížské tajné policie, jemuž se před krátkým časem podařilo zatknouti známého Arsena Lupina v témže okamžiku, když v Novém Yorku chtěl vystoupiti na pevninu. Zotavuje se prozatím v našem městečku od námah své cesty a zabývá se o své zasloužené dovolené svým zamilovaným sportem - lovením ryb."

To byl pokyn z nebe. Kdo jiný, než chytrý a trpělivý Ganimard by mohl zmařit ďábelské plány tohoto Arsena Lupina!

Baron neváhal ani okamžik. Caudebec nebyl ani šest kilometrů vzdálen. Urazil je rázným krokem muže, jenž byl okřídlen nadějí na záchranu.

Po bezvýsledném ptaní se po adrese věhlasného strážce bezpečnosti informoval se u korespondenta "Oznamovatele". Jeho nápad byl dobrý a odpověď příznivá.

"Ganimard? Najdete ho určitě dole u řeky, tam dole u těch vrb. Sedí tam celý den a loví ryby. Náhodou jsem se s ním seznámil a spatřil jsem na prutu jeho jméno. Je to stařec s dlouhým šosatým kabátem a slaměným kloboukem, podivín, štětinatý a ne zrovna moc jemný."

Za pět minut se představil baron starému Ganimardovi a hleděl navázati bezvýznamný hovor. Když se mu to následkem těžké přístupnosti starcovy nepodařilo, šel přímo k svému cíli a vyložil mu svou věc.

Detektiv jej vyslechl, aniž by spustil oka z vlasiny. Teprve, když byl baron u konce, obrátil se poněkud stranou a změřil si jej od hlavy až k patě pohledem, který prozrazoval z pola politování, z pola opovržení.

"Milý pane, nechal jste se pěkně napálit. Lupiči nemají ve zvyku předem vyrozuměti toho, koho chtějí vyloupiti. A zvlášť Arsene Lupin by takovou blbost neudělal."

"Ano, ale..."

"Můžete mi věřit, že by mi bylo potěšením, toho chlapíka ještě jednou polapit. Ale k mému neštěstí se toho musím vzdát, neboť tento krásný jinoch sedí již za mřížemi."

"Kdyby však prchl..."

"Z pařížského vyšetřovacího vězení nikdo neuprchne."

"Ale on..."

"On zrovna tak ne, jako nikdo jiný."

"Což ale, kdyby přece..."

"Nuže, tím lépe. Uteče-li, mohu jej opět lapnout. Prozatím však spěte bez starostí a neznepokojujte mi toho kapra zde."

A těmito slovy konče, věnoval se staroch opět svému prutu. Baron viděl, že nic nemůže pořídit a odebral se k odchodu, byv lhostejností Ganimardovou poněkud znepokojen. Přezkoumal ještě jednou všechny svoje zámky a závory, špehoval služebnictvo a přišel konečně k náhledu, že se nemá ničeho co obávat.

Den v dopise naznačený se blížil. Předcházejícího dne o třetí hodině odpolední zatáhl hošík za zvonek u vrat. Přinesl telegram z pošty.

"Postrádám zásilku nádraží Batignolles. Připravte vše na zítra večer. Arsene."

Poznovu byl baron celý bez sebe a sice v takové míře, že si zcela vážně předložil otázku, zda-li by snad neměl splniti Lupinovy požadavky.

V největším chvatu se odebral do Caudebecu. Ganimard lovil na témže místě, kde jej baron dříve zastihl. Aniž by promluvil slova, podal starci telegram.

"A i když..." řekl detektiv.

"Jakže? Což pak nevidíte? Chce zítra..."

"Co zítra?"

"Vloupati se, pro pána krále, moje sbírky chce vyplenit!"

Ganimard odložil opatrně svůj prut a obrátil se docela k baronovi. Se založenýma rukama zvolal v tónu největší

netrpělivosti: "Můj milý, domníváte se snad, že se budu s takovou blbostí zabývat?"

"Co žádáte, kdybyste ztrávil zítřejší noc v mém zámku?"

"Ani groš! Nechte mne laskavě na pokoji."

"Určete sám cenu! Jsem bohatý, velice bohatý."

Tato poznámka Ganimarda patrně zarazila.

Klidnějším tónem odvětil: "Jsem zde na dovolené a nemám právo míchati se do věcí, které..."

"Vaši představení se o ničem nedozví. Dávám vám moje slovo, že nikomu nic neřeknu, staň se cokoliv."

"Ale vždyť se nic nestane."

"O to se nestarejte! Slyšte, tři tisíce franků! Jste spokojen?"

Policejní inspektor si šňupnul.

Pak řekl váhavě: "Dobrá. Považuji to však za svou povinnost vás předem na to upozornit, že své peníze vyhodíte oknem."

"To je mi lhostejné."

"Budiž tedy... Nemůžeme však věděti, jestli tento prokletý Lupin nemá celou tlupu po ruce... Jste si vaším služebnictvem jist?"

"Můj Bože..."

"Také dobře! Tak je tedy necháme stranou. Budu telegrafovati dvěma známým se silnými pažemi... A nyní hleďte, abyste prošel domů. Není zapotřebí, abychom byli pohromadě viděni. Tedy zítra večer v devět hodin."

***

Druhého dne - byl to Arsenem Lupinem určený den - vzal baron Cahorn ze své skříně na zbraně své revolvery a pušky. Když je byl opatrně nabil, sejmul několik kordů se stojanu a odbýval kolem zámku generální přehlídku. Nic neobyčejného neshledal.

Večer o deváté hodině poslal své služebnictvo spát. Čeledník ležel na nejkrajnějším konci zámku v křídle obráceném k silnici. Jakmile byl sám, otevřel zticha všechny čtyři dveře a čekal. Brzy na to slyšel blížící se kroky.

Ganimard představil mu svoje dva pomocníky, dva obry s medvědími přímo tlapami a býčími šíjemi. Pak si dal podati různé vysvětlivky. Jakmile byl o situaci a zařízení zámku dostatečně informován, zavřel a zastrčil sám co nejpečlivěji všecky východy a dveře, kterými bylo možno se dostati k ohroženým salonům. Oklepal všechny zdi, odtáhl každou záclonu a portieru, zkrátka prohledal celou budovu co nejdůkladněji. Na to umístil svoje dva pomocníky v galerii, která spojovala oba salony.

"A především žádné hlouposti! Rozumíte? Nejste tu pro spaní. Při nejmenším podezřelém šumotu otevřete okna na dvůr a zavolejte mne. Pozor také na vodní stranu. Deset metrů vysoká skála neleká lidi jako je Arsene Lupin."

Zavřel tyto dva; muže a vstrčil klíč do kapsy.

Obrátiv se k baronovi, pravil: "A nyní na naše místo!"

Vyvolil k tomu malou místnost, která ležela v hloubce zevní zdi mezi oběma hlavními branami a která kdysi byla zámeckým strážcem používána. Jeden malý otvor skýtal vyhlídku na most, jiný na dvůr. Odtud bylo vidět na otvor studny v jednom koutě.

"Myslím, že jsem vám dobře rozuměl, pane barone? Tato studna byla jediným východiskem podzemní chodby."

"Ano, a byla zasypána před mnoha a mnoha lety."

"Není-li tedy jiného východiska, tak můžeme býti klidni."

Pomocí tří židlí si sestavil jednoduché lože a pohodlně se na ně posadil.

Pak si zapálil svou krátkou dýmku a vzdychl si: "Opravdu, pane barone, kdybych tak netoužil po tom, dát si k mému malému domečku na venkově, ve kterém chci ztrávit moje stará léta, přistavit ještě jedno patro, tak bych se tímto dětinstvím nezabýval. Budu-li tuto historku vypravovati Arsenu Lupinovi, tak jistě smíchy pukne."

Baron však se nesmál. S napjatým sluchem a zatajeným dechem naslouchal do tiché noci. Občas se přiklonil k otvoru a vrhnul úzkostlivý pohled na studnu.

Tlouklo jedenáct hodin, půlnoc, jedna hodina.

Pojednou chopil Ganimardovo rámě, vytrhnuv tohoto z polospánku.

"Slyšíte?"

"Ano."

"Co to je?"

"Já jsem chrápal."

"Ne však, slyšte přec..."

Oba mužové naslouchali.

Pak řekl Ganimard: "Zcela správně, je to trubka automobilu."

"Nuže, a..."

"Není pravděpodobným, že Lupin použije automobilu jako nárazník, aby jím vyrazil vrata vašeho zámku. Opravdu, pane barone, já bych na vašem místě usnul... Dobrou noc!"

To bylo jediné vyrušení. Ganimard mohl ve svém spánku nerušeně pokračovat, a baron neslyšel dále nic víc, než jeho stejnoměrné plné znějící chrápání.

Při svítání opustili oba svá pozorovací stanoviska. Hluboké ticho leželo nad zámkem; byl to ranní klid rozkošné vodní krajiny. Oba kráčeli po schodech nahoru, baron pln radosti, Ganimard s duševním klidem jako vždycky. Žádný šumot. Nic podezřelého.

"Co jsem vám řekl, pane barone? Skutečně, neměl jsem vaši nabídku přijmout. Stydím se dodatečně za to..."

Vytáhl klíče z kapsy, otevřel dveře a vstoupil do galerie.

Na dvou židlích seděli se svěšenou hlavou a skleslýma rukama oba strážcové a spali.

"Třikrátstotisíc hromů!" zaklel policejní inspektor.

V témže okamžiku vyrazil baron pronikavý výkřik.

"Moje obrazy... můj bufett..."

Třesa se hněvem, ukazoval napřaženou rukou na prázdná místa stěn, kde před tím visely obrazy a na vyčnívající hřebíky, na nichž nyní volně a bezúčelně visely provazy. Watteau zmizel! Rubensovy malby ty tam! Gobelíny pryč! Skleněné skříně oloupeny o jejich skvosty!

"A můj kandelabr Ludvíka XVI... a má Panna Maria ze XII. století... a moje svícny z doby Direktoria..."

Běhal sem a tam, zaražen, zoufalý, rozčilením červený jako krocan. Vypočítával, co ho jeho poklady stály, sečítal obnosy těchto škod, promíchával cifry polovičatými, trhanými větami a neúplnými slovy. Zadupal nohama, zatnul pěstě, plakal vztekem a bolestí. Působil dojmem nadobro zničeného člověka, jemuž nezbylo nic jiného než kule, aby si jí prostřelil hlavu.

Kdyby něco bylo bývalo s to jeho bol zmírnit, tedy to byl pohled na zaraženého Ganimarda. V pravém opaku barona nehnul se policejní inspektor z místa. Stál tu jako zkamenělý a rozhlížel se nejistým pohledem.

Přemýšlel asi o záhadě, jakou cestou se zloděj sem mohl dostat. Oknem? Okna byla zavřena. Anebo dveřmi? Nikdo se jich nedotkl. Žádná díra ve stropě, žádný otvor v podlaze. Kolem vzorný pořádek. Vloupání bylo provedeno bez pochyby methodicky, dle přesně stanoveného a vypracovaného plánu.

"Arsene Lupin... Arsene Lupin..." zabručel a byl úplné zničen.

Pak se jedním skokem vrhnul na svoje pomocníky, jakoby pojednou byl opanován zlostí, zatřásl s nimi zuřivě a začal jim spílat. Ale všechny nadávky zůstaly neslyšeny; ti dva spali klidně dál.

"K čertu! Byl by snad..."

Naklonil se k nim a pozoroval zkoumavě jednoho po druhém; spali, avšak jejich spánek se zdál být nepřirozený.

Pravil k baronovi: "Byli uspáni."

"Ale kým?"

"Inu jím, k čertu! On to byl anebo tlupa, které on velí. Tento kousek je jeho dílem."

"A v tomto případě je vše ztraceno? A nic se nedá dělat?"

"Nic se nedá dělat!"

"Ale to je hanebné, neslýchané!"

"Učiňte oznámení."

"K čemu?"

"Inu, Bože, zkuste to... policie..."

"Policie? Podívejte se na sebe sama... Stojíte zde bezradný a nečinný ve chvíli, kde byste měl hledat stopu anebo odkrýt cestu, kterou byste..."

"Odkrýt cestu, kde se jedná o Arsena Lupina! Můj milý pane, Arsene Lupin zastře všechny stopy a nepřenechá nic náhodě! Začínám sobě předkládat otázku, jestli mně na "Provence" nevlezl úmyslně do cesty."

"Mám se tedy vzdát mých obrazů, mých starožitností? Víte, že mi ukradl zrovna perly mé sbírky, ten holomek? Dal bych jmění za to, kdybych je dostal zpět. Je-li před policií tak jist, tak ať mi tedy udá cenu!"

Ganimard se na barona ostře podíval.

"To je rozumné slovo. Zůstanete při tom?"

"Ano, ano, ano! Ale proč?"

"Mám nápad."

"Jaký nápad?"

"Promluvíme o tom, jestliže policie nebude s to, vám pomoci k vašim věcím. Ale o mně se nezmiňte ani slovem, chcete-li, abych docílil nějakého úspěchu."

A zabručel si do vousu: "Nemám věru příčiny, abych se svým zasáhnutím pochlubil."

Jeho dva pomocníci se pomalu zotavili a jevili zaražené vzezření lidí, kteří se probudí z hypnotického spánku a udiveně se ohlíží. Když se jich Ganimard vyptával, nemohli se na nic upamatovat.

"Museli jste přece někoho vidět!

"Nikoho!"

"Upamatujte se!"

"Ne, ne!"

"A vy jste nepili?"

Přemýšleli chvilku, pak řekl jeden z nich: "Přece, já jsem se napil trochu vody."

"Vody z této láhve zde?"

"Ano!"

"Já také!" vysvětlil druhý.

Ganimard čichl k láhvi a ochutnal vodu. Neměla ani zvláštní chuť, ani zvláštní čich.

"Ale co! Ztrácíme zbytečně čas. Hádanky, které Arsene Lupin předkládá, nelze luštit obratem ruky. Ale ať jsem prokletý! Přísahám, že ho zdolám. V druhé potyčce vyhrál on. Při rozhodující partii zvítězím já!"

Ještě téhož dopoledne podal baron Cahorn u státního návladnictví žalobu na Arsena Lupina, toho času vězně ve vyšetřovací vazbě v Paříži, pro loupežnou krádež.

Baron dosti trpce litoval, že uposlechl Ganimardovy rady, když viděl, jak jeho zámek je zaplaven četníky, státním návladním, vyšetřujícím soudcem, tajnými policisty a především zpravodaji.

Aféra tato vzrušila vášnivě veřejnost. Jednotlivé okolnosti byly tak prazvláštní a jméno Arséna Lupina působilo

takovou mocí na fantasii lidí, že naprosto neuvěřitelné pověsti byly obecenstvem považovány za pravdivé. Obrovskou sensaci ale způsobil především Lupinův dopis, kterým vyrozuměl barona o lupu osm dní předem. Pařížský časopis "Echo de France" uveřejnil tento dopis a nikdy nebylo možno vypátrat, kdo jej redakci předal.

Každodenně kolovala nová a pravdě naprosto nepodobná vysvětlení. Především ale zajímala veřejné mínění tajuplná chodba. Vyšetřující soudce byl tedy nucen, v tomto směru zahájit pátrání.

Dal zámek od hořejška až dolů prohledat. Každý kámen byl oklepán, dřevěné tabulky a komíny, rámy zrcadel a trámy na stropě byly prozkoumány. Za svitu pochodní byly obrovské sklepy prohledány, v nichž kdysi hrabata z Malaquis nahromaďovala zásoby střeliva a potravin. Dokonce bylo vrtáno i do skály, v níž nacházely se základy. Všechno marné! Ani tu nejmenší stopu nějaké podzemní chodby nebylo lze spatřiti. Neexistoval žádný tajný příchod k zámku.

"Nesmysl," pravily vzdor tomu noviny: "Zarámované obrazy a nábytek nezmizí jen tak ve vzduchu jako strašidla. Byly vyneseny dveřmi a okny, a ti lidé, kteří je vynesli, přišli a odešli rovněž tak dveřmi nebo oknem. Ale kdo byli tito lidé? Jakým způsobem se tam dostali, a jak zase ven?"

Státní návladnictví v Rouenu nahlédlo brzy svou bezmocnost a vyžádalo si podporu z Paříže. Pan Dudonis, náčelník pařížské kriminální policie, vyslal svoje nejlepší špehouny "železné brigády". On sám ztrávil osmačtyřicet hodin v zámku, měl však zrovna takový úspěch jako jeho kolega z Rouenu.

Tu dal zavolati vrchního inspektora Ganimarda, jehož spolupráci se dosti často naučil oceniti.

Ganimard vyslechl klidně příkazy svého představeného. Pak lehce pokrčil rameny a pravil: "Myslím, že je na nepravé cestě ten, kdo si umiňuje hledati stopy v zámku. Rozuzlení leží jinde."

"A to by bylo?"

"U Arsena Lupina."

"U Arsena Lupina? To by znamenalo, že on má v té věci své prsty."

"To se také domnívám. Ba ještě víc. Jsem o tom pevně přesvědčen."

"Ale, Ganimarde, to je přece směšné. Arsene Lupin sedí ve vězení."

"To je správné! Arsene Lupin sedí ve vězení. Připouštím také, že je co nejpřísněji střežen. Ale i kdyby měl okovy na rukou a na nohou a k tomu roubík v ústech, trval bych přece na svém názoru."

"A proč?"

"Poněvadž jedině Arsene Lupin je s to provést takové dílo, aby se to podařilo tak, jak se to podařilo."

"Slova, Ganimarde, prázdná slova!"

"Ne, slova, která jsou skutečností. Ale ovšem při lupech, kterých on se súčastní, nesmí býti pátráno po tajných chodbách, schovaných dveřích, padacích schodech a pod. Tento hoch se s takovými opotřebovanými věcmi nezabývá. Arsene Lupin je mužem dneška, čili lépe řečeno, mužem budoucnosti."

"Myslíte tedy..."

"Myslím, že byste mi měl dát dovolení, abych s ním hodinku pohovořil."

"V jeho cele?"

"Ano! Na zpáteční cestě z Nového Yorku jsme se poněkud sblížili a já myslím, že má protoho, který jej zatkl, jakési sympatie. Dá-li mi odpověď na moje otázky, aniž by si sám uškodil, tak myslím, že mi uspoří zbytečnou cestu."

***

Poledne sotva uplynulo, když Ganimard byl uveden do cely Arsena Lupina. Leže na své posteli, pozdvihl hlavu a vykřikl v radostném překvapení.

"Ne, něco takového! Dobrotivý Ganimard zde!"

"On sám."

"Mám tak leckteré přání v té mé samotě, do které jsem se uchýlil, ale věru žádné vroucnější přání, než abych vás zde spatřil."

"To je roztomilé."

"Prosím, nikterak. Víte snad, jak vysoce cením vaši zručnost."

"Jsem na to hrd."

"Doznával jsem to vždy otevřeně: Ganimard je náš nejlepší detektiv. Rovná se skoro Sherlocku Holmesovi. Vidíte, jak jsem upřímný, že vám příliš nelichotím. Lituji, že vám nemohu jiné sedadlo nabídnout, než tuto stoličku. A žádné občerstvení. Ani sklenici piva! Musíte prominout. Bydlím zde jen přechodně."

Ganimard se usmál a posadil se.

Vězeň, šťasten, že má příležitost k hovoření, pokračoval: "Dobrotivý Bože, jak jsem rád, že konečně zase jednou spatřuji obličej slušného člověka! Jsem již syt až k nechuti všech těch maškar, těch špehounů a špiclů, jež čtyřiadvacetkrát za den prohledávají moji skromnou celu a mé kapsy, aby se přesvědčili, nepřipravuji-li se snad také na prchnutí. Hrome, vládě na mně zajisté moc záleží!"

"Má také pravdu!"

"Ba ne, nikoliv! Kdybyste věděl, jak bych byl šťastným, kdyby mne nechali v nějakémi malém koutečku světa v klidu žít!"

"S penězi druhých!"

"Že ano? To by bylo tak jednoduché! Ale já tu žvaním hlouposti a vy snad máte na spěch. Vraťme se k věci, Ganimarde! V jaké záležitosti mne poctíváte vaší návštěvou?"

"V záležitosti barona Cahorna," vysvětlil Ganimard bez okolků.

"Baron Cahorn! Okamžik... nechte mne trochu přemýšlet. Mám mnoho těch afér. Aha, již vím. Aféra Cahorn, zámek Malaquis v departementu "Pod Sekvanou"... Dva Rubensy, jeden Watteau a několik jiných maličkostí."

"Maličkostí!"

"Ach, na mou čest! Tento obchod není zrovna tak skvělý. Vyskytují se lepší. Ale, jest-li vás ta věc zajímá... Vymluvte se docela volně, Ganimarde!"

"Mám vám říci, jak daleko to stojí s pátráním?"

"Není třeba, četl jsem již dnešní ranní listy. Nevezmete-li mně to za zlé, tak bych vám dokonce řekl, že pátrání pokračuje velice pomalu."

"Proto se právě obracím k vám."

"Jsem úplně k vašim službám."

"Především jednu otázku: Vy jste celou věc vedl?"

"Od začátku až do konce."

"Dopis? Telegram?"

"Obé pochází ode mne. Musím ještě zde někde mít stvrzenky z pošty."

Arsene Lupin otevřel zásuvku malého stolku z měkkého dříví, který tvořil s postelí a podnožkou celé nábytkové zařízení jeho cely, vyňal z ní dva papírové ústřižky a podal je Ganimardovi.

"Ale k čertu," zvolal tento, "já jsem myslel, že vás nepustili z oka a že vás při každé příležitosti prohledali. A vy tu čtete noviny, sbíráte poštovní stvrzenky..."

"Hahaha! Ti lidé jsou přec jen hloupí. Oni rozparují podšívku mého kabátu, rozeštipují podešve mých střevíců, oklepávají zdě cely. Ale nikomu nenapadne, že by Arsene Lupin mohl být tak pošetilý, aby ukryl něco ve své zásuvce. S tím jsem právě počítal."

Ganimard se musil chtě nechtě dát do smíchu.

"Jaký jste to zábavný čtverák! Přivádíte mne z rozvahy. Vypravujte mi tedy své dobrodružství!"

"Ale, ale, vy jste podařený. Já vás mám zasvětit do všech svých záležitostí... Prozradit vám svá obchodní tajemství... To bych si chtěl rozmyslit."

"Klamal jsem se, jestli jsem počítal na vaši ochotu?"

"Nikoliv, Ganimarde, a jestli naprosto chcete..."

Arsene Lupin prošel několikrát svou celou, pak se před Ganimardem zastavil.

"Co říkáte mému dopisu, baronovi?"

"Myslím, že jste dělal lekraci, že jste si chtěl z obecenstva vystřelit."

"Tady to máme! Z obecensvta vystřelit! Opravdu, Ganimarde, měl jsem vás za chytřejšího. Což pak se zabývám takovým dětinstvím, já Arsene Lupin? Byl bych psal dopis, kdybych býval s to, barona vyloupiti bez něho? Pochopte přece vy i ti ostatní, že tento dopis je východiskem, nepostradatelnou hnací vzpruhou, která uvedla celý stroj v pohyb. Pojďte, probereme vše podle řady a připravíme společně lup v zámku Malaquis."

"Poslouchám s dychtivostí."

"Tedy! Představte si pečlivě střežený a zamčený zámek, takový, jako je zámek barona Cahorna. Mám od hry upustit a vzdát se pokladů, na kterých mi záleží, pod záminkou, že zámek je nepřístupný?"

"Ovšem že ne."

"Mám jako loupežný rytíř ve středověku dobýt zámek útokem v čele houfu dobrodruhů?"

"Hloupost."

"Mám se do něho tajně vplížit?"

"Nemožné."

"Zůstává mi tedy jen jeden pnostředek, jediný dle mého náhledu - totiž, nechat se majitelem zámku pozvat."

"To je skutečně originelní!"

"A lehké! Tak lehké! Dejme tomu, že majitel zámku obdrží jednoho dne dopis, kterým se mu sděluje to, co proti němu zamýšlí známý lupič Arsene Lupin. Co učiní?"

"Předá dopis státnímu návladnímu."

"A ten se mu vysměje, poněvadž Arsene Lupin právě v tomto čase sedí ve vězení. Náš dobrý baron - nedůvěřivý, jaký již jednou je - se s tím nespokojí, a můžeme vsadit deset proti jedné, že zavolá prvního lepšího na pomoc. Že ano?"

"Velice pravděpodobně."

"Čte-li pak v místním listě zprávu, že jeden věhlasný policista užívá svou dovolenou v jeho okolí..."

"Tedy se obrátí na tohoto policistu."

"Vidíte, sám to pravíte. Myslete si nyní, že Arsene Lupin, předvídaje tento případ, pošle jednoho ze svých nejlepších lidí do Caudebecu a že tento učiní si se zpravodajem onoho listu nenápadně známost a zdánlivě bez úmyslu, dá na jevo, že je jakýsi vyhlášený policista - co se stane?"

"Zpravodaj sdělí tuto událost za tepla svému listu a tento ji ihned uveřejní."

"A nyní je dvojí možné. Buď ryba nezabere - nuže, pak se tedy nestane nic. Anebo - a to je více pravděpodobné - rybička připluje a zabere, tedy jinými slovy: baron Cahorn požádá jednoho z mých lidí o pomoc proti mně."

"To je stále zajímavější!"

"Ovšem, že falešný policista zprvu odmítá. Mezi tím přijde nová zpráva od Arsena Lupina, které se baron teprve zhrozí. Cahorn se znovu vrhne na mého muže a útočivě ho žádá o pomoc. Můj muž se uvolí a přivede s sebou dva lidi z mé tlupy, kteří v noci, mezi tím, co baron je svým ochráncem střežen, spustí do připravené lodě po provazech oknem vybrané věci. Není to jednoduché, co - Lupine?"

"To je velkolepě vymyšleno, a já nemohu dost obdivovati odvážlivost plánu a jednoduchost detailů! Ale kdo jest onen policista, jehož jméno sloužilo co vnadidlo?"

"Jen jeden jediný byl k tomu upotřebitelný."

"A to by byl?"

"Osobní protivník Arsena Lupina."

"Já?"

"Vy sám, Ganimarde. A to je při tom ten podařený žert. Půjdete-li do zámku a přemluvíte-li barona, aby vám řekl, co dosud zamlčel, tak přijdete na to, že je vaší povinností, abyste se sám zatkl, tak jako jste mne zatkl na "Provence". Co! To je komická pomsta: já nutím Ganimarda, aby on Ganimarda zatkl!"

Arsene Lupin se smál z plného hrdla. Policejní inspektor shledal žert daleko méně komickým; kousl se zlostně do pysku.

Příchod vězeňského dozorce poskytl mu příležitost, aby svou zlost zakryl. Muž tento přinesl oběd, který si dal Lupin z jednoho hostince na blízku přinést, maje na to jako vyšetřovanec právo. Postavil soubor na stůl a vzdálil se opět. Arsene Lupin se posadil, ulomil kus chleba a snědl několik soust.

"Ale zůstaňte klidným, můj milý Gamimarde. Není zapotřebí, abyste tam jel. Učiním vám sdělení, nad kterým se budete divit: aféra barona Cahorna je téměř vyřízena."

"Cože?"

"Téměř vyřízena, pravím."

"Přicházím přece přímo od šéfa kriminální policie..."

"A co dále? Vyzná se on v mých obchodech snad lépe než já sám? Poslyšte! Ganimard - promiňte - totiž falešný Ganimard zůstal ve stycích s baronem. Tento mu dal rozkaz - a to je ta hlavní příčina, proč baron zatajil policii pravdu -, aby se mnou vyjednával o smír. Je více než pravdě podobné, že Cahorn již zaplatil výkupné, které jsem na něm žádal a že je zase majitelem svých pokladů. Zavázal se, že žalobu vezme zpět. Kde není žalobce, není soudce. Státní návladní tedy založí celou věc ad acta."

Ganimard zíral zaraženě na vězně.

"A odkud všechno toto víte?"

"Právě jsem obdržel telegram, který jsem očekával."

"Vy jste právě obdržel telegram?"

"V tomtéž okamžiku, milý příteli. Ze zdvořilosti jsem jej před vámi nechtěl čísti. Dovolíte-li však..."

"Tropíte si snad ze mne žert, Lupine?"

"Jak můžete něco takového myslet? Otevřte, prosím, toto vejce zde. Sám se přesvědčíte, že si s vámi žádný žert nedovoluji."

Ganimard bezděky uposlechl a protloukl nožem špičku vejce. Výkřik překvapení vyklouzl z jeho úst. Vejce bylo vyprázdněné a skořápka obsahovala kus modrého papíru. Byl to telegram, jehož hořejší část, obsahující razítko a poznámky poštovního úřadu, byla odříznuta. Policejní inspektor četl: "Uzávěrka uskutečněna. Stotisíc odvedeno. Vše v pořádku."

"Sto tisíc?" tázal se.

"Franků, ovšem! Poněkud slabé, ale obchody jdou špatně. Při tom mám mnoho povšechných výloh. Kdybyste znal můj rozpočet - je to skoro rozpočet velkého města!"

Ganimard povstal. Jeho špatná nálada zmizela. Přemýšel okamžik, probrav svou bystrostí celé vypravování Lupinovo, aby v něm objevil slabý bod.

Tónem, z kterého byl zjevný znalcův obdiv, řekl: "Štěstí, že tací lidé jako jste vy, se nevyskytují v tuctech. Jinak by se našinec musil nadobro vzdát svého poslání."

Arsene Lupin odpověděl se skromnou tváří: "Ale kde! To je žert! Já musím mít nějakou činnost a vyplnit svou dlouhou chvíli, a to již z té příčiny, poněvadž se celá historka mohla podařit jen pokud jsem seděl ve vězení.

"Cože? Váš proces, vaše obhájení, pak i vyšetřování vám neposkytuje dosti zaměstnání?"

"Tím méně, jelikož jsem se rozhodl, že se svého procesu nesúčastním."

"Opravdu?"

"Ale poslechněte, milý příteli, což pak se opravdu domníváte, že mám chuť hnít na vězeňské slámě? To by byla pro mne urážka. Arsene Lupin zůstane ve vězení právě tak dlouho, jak se mu bude líbit a ani o vteřinu ne déle."

"Bylo by snad bývalo opatrnější, nepřijít sem vůbec," prohodil Ganimard ironicky.

"Ah! Pan policejní inspektor se posmívá! Vzpomíná si, že jemu připadla čest mne zatknout! Nuže, vězte tedy, můj milý Ganimarde, že nikdo, vy zrovna tak ne jako žádný jiný, by mně nebyl mohl položit ruku na límec, kdyby mne v onom kritickém okamžiku nebyla zaujímala značně důležitější záležitost."

"Vzbuzujete moje udivení!"

"Jedna dívka se na mne podívala, Ganimarde, a já jsem se do ní zamiloval. Chápete, co všechno obsahuje tato skutečnost jednat skutkem před pohledem ženy, kterou milujeme? V tomto okamžiku mně bylo vše lhostejné, na to vám přísahám. Proto jsem zde."

"Ale již delší čas!"

"Chtěl jsem především zapomenout. Nesmějte se: toto dobrodružství bylo půvabné a zůstalo mi vzácnou památkou... A pak jsem také poněkud přepracován a nervózní. Dnešního dne je život chvatný. Je nutno občas vyhledat samotu - takřka podrobit se léčbě samotou. Pobyt zde je k tomu jako stvořený. Je to pravá zotavená pro nervově choré."

"Arsene Lupine, vy se mnou tropíte žert."

"Ganimarde, dnes máme pátek. Je-li vám to vhod, tedy přijdu příští středu ke čtvrté hodině k vám na sklenici piva a dobrý doutník."

"Budu vás očekávat."

Potřásli si ruce jako dva dobří přátelé, kteří se dle jejich skutečné hodnoty oceňovali. Pak se starý policista obrátil k odchodu.

"Ganimarde!"
"Prosím!"
"Zapomínáte na svoje hodinky."
"Moje hodinky?"
"Ano, zaběhly se do mé kapsy."
Podal je svému protějšku a dodal: "Promiňte... je to špatný zvyk! I když jste vy mně zde odebral moje, tak mne to ještě neopravňuje, abych vás oloupil o vaše. Tím méně, jelikož zde mám chronometr, na který si nemohu naříkat a který mým požadavkům úplně vzhovuje."
Vyňal ze zásuvky těžké zlaté hodinky s dvojím pláštěm, visící na jemném zlatém řetězu.
"A z které kapsy pocházejí tyto zde?" tázal se Ganimard.
Arsene Lupin pozoroval klidně monogram na zevnějším plášti vyrytý.
"J. B... Kdo pak, k čertu, to může být... Aha, už vím: Jules Bouvier, můj vyšetřující soudce, ostatně velice roztomilý člověk!"

Jak Arsene Lupin unikl z vězení

V tom okamžiku, kdy Arsene Lupin po obědě vytáhl z kapsy krásný, zlatou páskou ozdobený doutník a se zálibou se na něj díval, otevřely se dveře jeho cely. Měl právě ještě čas, doutník ten hoditi do stolní zásuvky a vzdáliti se od stolu. Dozorce věznů vstoupil do cely, aby vyzval Lupina k denní procházce.
"Čekal jsem právě na vás, vážený příteli," zvolal vždy stejně naladěný Lupin.
Následoval dozorce. Sotva že tito dva zmizeli za nejbližším rohem vězeňské chodby, vstoupili dva muži do cely, aby ji podrobili důkladné prohlídce. Jeden z nich byl policejní inspektor Dieuzy, druhý byl inspektor Folenfant.
Úřady chtěli učiniti věci konec. Nebylo třeba o tom pochybovati, že Arsene Lupin byl se svými lidmi ve spojení a že s nimi udržoval styky.
Den před tím uveřejnil "Malý žurnál" následující dopis, adresovaný jeho soudnímu zpravodaji:

"Ctěný pane!
V nedávno uveřejněném článku použil jste vůči mně výrazů, k nimž jste nebyl oprávněn. Několik dní před svým procesem přijdu do redakce, abych vás volal k zodpovídání.
S veškerou úctou
Ansene Lupin."

Bylo to Lupinovo písmo. Psal tedy dopisy a měl též prostředky po ruce, aby je dopravil ven. Rovněž tak dostával odtamtud zprávy. Tedy to souhlasilo, že se připravuje na útěk, který tak drzým způsobem předem oznamoval.
Situace byla nesnesitelná. V dorozumění s vyšetřujícím soudcem jednal ředitel kriminální policie, pan Dudouis, s ředitelem věznice, aby se s tímto o patřičných krocích poradil. Jím byli také oni dva inspektoři posláni do cely.
Tito dva policisté rozložili postel, oklepali podlahu a stěny - učinili zkrátka vše, co v takových případech nutno učinit, a neobjevili na konec přece nic. Již již chtěli se vzdáti dalšího pátrání, když právě k nim přiběhl bez dechu dozorce věznů.
"Stolní zásuvku... prohledejte stolní zásuvku! Když jsem sem vkročil, tak právě se tam okolo ní otáčel."
Vytáhli zásuvku a Dieuzy zvolal: "Hrome, tentokrát jsme toho hocha čapli!"
Jeho kolega ho popadl za ruku.
"Nedotýkej se ničeho. Nechť ředitel sám sestaví inventuru!"
"Ale tento doutník..."
"Nech doutník a jdi pro starouška!"
Dvě minuty na to prohledal kriminální ředitel vlastnoručně zásuvku. Nalezl nejprve balíček novinářských článků, které se týkaly Arsena Lupina a byly dodány kterousi výstřižkovou kanceláří, dále pytlíček na tabák, dýmku, cigaretový papír a dvě knihy.
Podíval se na titule. Jedna z nich byla Carlyleho přednášky "O hrdinech, uctívání hrdinů a hrdinství v dějinách," druhá byla rozkošným Elzevirovým vydáním "Epiktetových dissertací" v německém překladu. Při prohlížení knihy zpozoroval kriminální ředitel, že se téměř na všech stránkách nalézala znaménka, čárky a poznámky.
"To si budeme musit ještě důkladněji prohlédnout," pravil pan Dudouis.
Prohledal pytlíček na tabák a dýmku. Pak sáhl po doutníku, ozdobeném zlatou páskou,
"Chlapík si nedá ničeho ujít," pravil kriminální ředitel. "Je to pravá importka!"
Přiložil doutník k uchu a smáčkl jej. Tu byl svým objevem velice překvapen: cítil, že je docela měkký. Pozorně zkoumaje doutník, zpozoroval mezi listy něco bílého. Opatrně vytáhl pomocí špendlíku jemný stočený lístek papíru, sotva tak velký, jako párátko. Rozbalil jej a četl na něm drobným ženským písmem psáno: "Koš je připraven na místě druhého. Osm z desíti je připraveno. Při dotknutí se zevnější nohou sjede plech s hořejška dolů. Od dvanácti do šestnácti každý den, HP čeká. Ale kde? Odpověz ihned. Buď klidný, přítelkyně bdí nad tebou."
Pan Dudouis chvilku přemýšlel.
"To je dosti jasné. Koš - to je vězeňský vůz. Osm cel... Od dvanácti do šestnácti - to znamená mezi polednem a čtyřmi hodinami."
"Ale HP, který čeká?"
"To může znamenat jen automobil."
Vstal a zeptal se dozorce věznů:

"Vězeň asi právě obědval?"
"Ano."
"Jelikož lístek ještě nečetl - což dokazuje stav doutníku - tak jej musel právě nyní obdržeti."
"Ale jak?"
"S obědem, ve chlebě, v bramboru..."
"Nemožné. Právo, stravovati se mimo dům mu jen proto nebylo odňato, poněvadž bylo pomýšleno na to, takovým způsobem mu nastražit léčku. Vše se prozkoumá, než-li to doneseme nahoru."
"Dnes večer budeme hledat Lupinovu odpověď. Prozatím ho ještě podržte dole ve dvoře. Tento lístek předám panu vyšetřujícímu soudci. Bude-li srozuměn, tak ho ofotografujeme. Za hodinu obdržíte zcela stejný doutník s tímto lístkem uvnitř, který pak račte s ostatními věcmi opět uložiti do zásuvky. Vězeň nesmí ničeho pozorovati."
Nikoliv bez jisté dávky zvědavosti vrátil se večer kriminální ředitel i inspektorem Dieuzym do věznice. Tři talíře mu byly přineseny.
"Večeřel?"
"Ano!" odpověděl mu ředitel věznice.
"Dieuzy, rozřežte zcela jemně tyto makarony a tento zbytek chleba... Nic?"
"Nikoliv, pane řediteli!"
Pan Dudouis prozkoumal talíře, vidličku, lžíci, a konečně nůž se zakulacenou střenkou. Otočil rukovětí nejdříve na levo, pak na pravo; tu povolila a dala se odšroubovati. Byla dutá a sloužila lístku papíru za ukrýt.
"Ejhle," pravil, "pro hocha, jako je Arsene Lupin není tento prostředek právě chytrým. Než, neztrácejme času. Dieuzy, jděte ihned do hostince, z kterého jsou dodávána jídla a zaopatřte si tam příslušné informace,"
Pak četl: "Spoléhám na vás. HP bude každodenně v přiměřené vzdálenosti následovati. Přijď naproti. Brzské shledání. Dobrá přítelkyně."
"Tedy konečně!" zvolal pan Dudouis a mnul si spokojeně ruce. "Myslím, že to tentokrát půjde hladce. Malá pomoc s naší stnany, a útěk se podaří, na tak dlouho aspoň, až dopadneme jeho spoluvinníky."
"A jestli vám Arsene Lupin vyklouzne mezi prsty?" namítl ředitel věznice.
"Však použijeme dostatečného počtu našich lidí. A pak-li bude chtít být příliš obratným... pak tím hůře pro něj! A co se týče jeho bandy, to ty ostatní přinutíme k řeči, nechce-li jejich šéf sám mluviti."
***
Skutečně Arsene Lupin mnoho nemluvil. Po celé měsíce se vyšetřující soudce Bouvier s ním zbytečně namáhal. Výslechy obmezovaly se takřka na bezvýznamné rozmluvy mezi soudcem a advokátem Danvalem, pravým vzorem pařížského právníka, který ostatně o obviněném nevěděl nic víc než ostatní svět.
Občas si Arsene Lupin uložil jakousi zdvořilost, řka: "Ale ovšem, pane soudce, máte pravdu: krádež v Crédit Lyonnais, loupež v Babylonské třídě, vydávání falešných bankovek, historka s pojistkami na život, vyloupení zámků Armesnil, Gouret, Imblevain, Malaquis - to vše je mým dílem."
"Dobrá! Chcete mi tedy vysvětliti..."
"Ale k čemu? Přiznávám se ke všemu od začátku do konce a přisvědčuji vám ještě desetkrát víc než chcete věděti."
Aby ukončil tuto bezúčelnou hru, zastavil vyšetřující soudce bezúčelné výslechy. Když však četl tyto dva zachycené lístky, tak v nich opět pokračoval. Pravidelně každé poledne byl Arsene Lupin spolu s několika ostatními vězni dopraven povozem do justičního paláce a vyšetřujícímu soudci předveden. Mezi třetí a čtvrtou hodinou byl opět zpět dopraven.
Jednoho odpoledne udála se tato doprava od vyšetřujícího soudce zpět do vězení za zvláštních okolností. Jelikož ostatní vězňové ještě nebyli vyslýchání, bylo určeno odvézti nejprve Arsena Lupina. Vstoupil tedy do vězeňského vozu.
Takový vůz, pařížským vtipem překřtěný na "koš na salát" je prostřední chodbou ve své délce rozdělen ve dvě části. Každá obsahuje pět cel, jichž dveře vedou k prostřední chodbě. Cely jsou tak upraveny, že vězeň nemůže jinak, než sedět. Municipální gardista, který sedí na konci vozu, má dohled nad dopravou.
Arsene Lupin byl zavřen do třetí cely. Bylo mu známo, že vůz jezdí podél justičního paláce přes most Saint-Michel. Když vězeň dle tlumeného dunění poznal, že vůz přijel na most, smáčkl pravou nohou plechovou desku, která uzavírala celu proti ulici. Ihned deska povolila a zároveň se objevila mezera. Arsene Lupin viděl, že seděl právě mezi oběma koly.
Čekal, pozorně se rozhlíželeje. Vůz vjel krokem na Boulevand Saint-Michel. U křižovatky s boulevardem Saint-Germain zůstal stát. Nákladní vůz, jehož kůň padl, zarazil jízdu.
Arsene Lupin vystrčil hlavu mezerou ven. Jiný dopravní vůz stál těsně vedle něho. Plechovou desku strčil ještě dále nazpět, nohu postavil na špici velkého kola a seskočil na zem.
Jeden kočí, který k tomu přihlížel, dal se do smíchu a chtěl volat. Jeho hlas však zanikl ve hřmotu vozů, které se právě zase daly do pohybu.
Mezi tím urazil Arsene Lupin již několik metrů v běhu. Na levém chodníku však se obrátil jako někdo, kdo ještě neví, kterým směrem se má dát. Pak vstrčil ruce do kapes a kráčel s bezstarostnou tváří boulevardem dále nahoru.
Bylo příjemné, mírné podzimní počasí. Lupin vkročil do jedné z přeplněných kaváren a usedl si na terasu. Objednal si sklenici piva a balíček cigaret. Když dopil a klidně jednu cigaretu vykouřil, požádal číšníka, aby zavolal kavárníka.
Tento přišel a Lupin mu řekl dosti hlasitě, tak že mohl kolemsedícími býti slyšen: "Je mi velice líto, milý pane, ale já jsem zapomněl svou peněženku. Snad vám bude moje jméno dostatečně známo, abyste mi poskytl několikadenního úvěru. Jmenuji se Arsene Lupin."
Hostinský se na něj podíval, myslel však, že to má být žert. Proto opakoval Lupin: "Arsene Lupin, vězeň ve vyšetřování, v tomto okamžiku na útěku. Doufám, že vám moje jméno poskytuje záruku!"

Za všeobecného smíchu se vzdálil, než ještě kavárník ze svého udivení mohl se vzpamatovat.

Lupin kráčel směrem k Pantheonu a zabočil pak do Jakubovy ulice. Zde zůstal státi před výkladními skříněmi a kouřil jednu cigaretu po druhé. Přijda na boulevard Port-Royal, tázal se po Rue de santé, kde se nachází vyšetřovací vězení. Záhy spatřil vysoké, chmurné zdi této budovy. Kráčel podél ní až přišel ke vratům. Městského gardistu, který tam stál na stráži, pozdravil.

"Zde přece je vyšetřovací vězení?"

"Ano."

"Chtěl bych do své cely. Vůz mne na cestě ztratil, a já bych nechtěl zneužít..."

"Hleďte, ať přijdete dál, a sice rychle!"

"Promiňte, ale moje cesta vede touto bránou. A jestli že chcete Arsenu Lupinovi bránit v tom, aby se dostal do své cely, to vám může přijít draho, milý příteli."

"Cože? Arsene Lupin? Nemluvte tak hloupě!"

"Bohužel nemám žádnou navštívenku u sebe," řekl Arsene a tvářil se, jakoby prohledával své kapsy. Strážník jej změřil udiveným pohledem od hlavy až k patě. Pak zatáhl za zvonek, aniž by odpověděl slovem. Železná vrata se otevřela.

Několik minut později vrazil ředitel vězení do přijímací kanceláře a tvářil se, jakoby byl strašně rozzuřen. Arsene Lupin se usmál.

"Prosím vás, pane řediteli, nedělejte se přede mnou takovým chytrákem! Myslel jste snad opravdu, že sednu na lep! Co? Pánové jsou tak roztomilí a opatří pro mne samotného vůz. Pak připraví malou překážku při jízdě, tak aby se mi při slézání nic nestalo a domnívají se, že budu střemhlav utíkati k svým přátelům. Inu bodejť! A těch dvacet tajných, kteří sledovali na kolech a v drožkách můj vězeňský vůz! Považte, jak ti by mne byli učesali. Nebyl bych vyvázl životem. Řekněte, pane řediteli, počítal jste snad s touto možností?"

A krče rameny, dodal: "Prokažte mi tu ochotu a nestarejte se více o mne. V ten den, kdy budu chtít prchnout, nebudu potřebovat cizí pomoci."

Třetí den na to uveřejnil pařížský časopis "Echo de France," který, jak se zdálo, se musil rozhodně státi oficielním listem Arsena Lupina - zlé jazyky tvrdily, že prý je jedním z nejhlavnějších společníků - celou historku o útěku až do nejmenších podrobností. I slovosled dopisů, vyměněných mezi Lupinem a jeho tajuplnou přítelkyní, prostředky používané k výměně těchto dopisů, spoluúčinkování policie, procházka boulevardem Saint-Michel a příhoda v kavárně - to vše bylo do podrobna popsáno. Čtenáři se dověděli, že inspektor Dieuzy nemohl v hostinci, ze kterého bylo Lupinovi jídlo dodáváno, ničeho vypátrat. Nejvíce se ale divili vězeňskému vozu, který byl do nejmenších podrobností tak upraven, jako druhé a jejž dovedla Lupinova banda nastrčit na místo jednoho z původních vozů.

Nikdo více nepochyboval, že Arsene Lupin při nejbližší příležitosti opravdu uprchne. On sám svůj útěk oznámil s největší určitostí, což dokázala jeho odpověď vyšetřujícímu soudci den po domnělémi pokusu o útěk.

"Slyšte, pane soudce, a věřte mi na slovo. Tento pokus útěku byl dílem plánu pro můj útěk."

"Nerozumím," řekl soudce posměšně.

"To na věci ničeho nemění!"

A když mu soudce mezi výslechem kladl otázky, stal se velmi netrpělivým.

"Můj Bože, můj Bože! K čemu toto vyptávání? Vaše otázky nemají pražádného účelu!"

"Žádného účelu..."

"Ne, poněvadž nebudu svému procesu přítomen."

"Vy nebudete..."

"Nebudu mu přítomen. Nepokoušejte se mne od mého úmyslu odvrátit. Nebudete mne moci přesvědčit."

Taková pevná důvěra jakož i zcela nevysvětlitelné indiskretnosti, jež se denně vyskytovaly, přivedly úřad do největšího rozčilení. Do veřejnosti vnikla tajemství, která znal pouze Arsene Lupin sám a jichž prozrazení mohlo tedy jenom od něj pocházeti. Ale za jakým účelem je prozradil? A jakým způsobem?

O půl noci byl s největší opatrností zavřen do jiné cely. Vyšetřující soudce uzavřel akty a předal je žalobní komoře.

Hrobové ticho položilo se na celou tuto aféru. Potrvalo to celé dva měsíce. Arsene Lupin je ztrávil téměř úplně na své posteli, obličejem ponejvíce obrácen ke zdi. Výměna cel jej patrně sklíčila. Odmítl denní procházky po dvoře. Svého obhájce nechtěl vidět. Jen zřídka kdy mluvil s dozorci.

V posledních čtrnácti dnech, které předcházely hlavnímu líčení, zdál se býti poněkud živější. Naříkal si na nedostatek vzduchu. Denní procházky ve dvoře mu byly opět umožněny, avšak jen za časného rána a vždy v průvodu dvou dozorců.

Zvědavost obecenstva se však nezmírnila. Denně očekávalo zprávy o jeho útěku. Byl mu téměř dopřáván - v takové oblibě byl tento člověk živé letory, vynalézavosti, vtipu a tajemství, které otvíraly jeho život. Arsene Lupin musel uniknouti. Nemohlo to jinak býti. Ba, každý se divil, že tak dlouho váhal to učinit.

"Což pak ještě nevyletěl?" ptal se policejní prefekt svého sekretáře.

"Ne, pane prefekte."

"Tedy to zajisté učiní zítra."

V předvečer procesu objevil se jistý pán v redakci "Malého Žurnálu". Přál si mluvit se soudním zpravodajem a když tento přišel, vmetl mu do obličeje svou navštívenku. Pak se rychle vzdálil. Na navštívence bylo psáno: "Arsene Lupin dodržuje vždy svůj slib".

***

Za takovýchto okolností počalo hlavní líčení. Nával byl neobvykle veliký. Každý chtěl věhlasného Arsena Lupina vidět a slyšet, jak bude se soudci tropit svou hru. Úředníci a advokáti, spisovatelé a umělci, dámy vznešeného a

galantního světa, zkrátka vše, co se nazývalo "tout Paris", sedělo těsně vedle sebe na dřevěných lavicích porotní síně.

Venku pršelo jen se lilo a uvnitř panovalo přítmí tou měrou, že bylo jen málo viděti, když městský gardista přivedl lupiče do sálu. Nicméně působila těžkopádnost, se kterou se spustil na lavici obžalovaných a jeho lhostejná tvář na přítomné dosti nepříznivě. Vedle lavice seděl obhájce, jeden ze sekretářů věhlasného dra. Danvala; tento poslednější odmítl úlohu, kterou mu obžalovaný chtěl přiděliti, poněvadž by to bylo bývalo pod jeho důstojnost. Obhájce se několikráte pokusil s obžalovaným promluviti. Nadarmo. Tento pokrčil rameny a mlčel.

Soudní písař přečetl žalobu. Pak se předseda obrátil na Lupina.

"Obžalovaný, vstaňte. Udejte své jméno, příjmení, stáří a povolání!"

Jelikož nedostal žádné odpovědi, opakoval: "Vaše jméno. Ptám se po vašem jménu."

Přidušený, slabý hlas odpověděl: "Baudru Antonín!"

V sále bylo slyšet reptání. Předseda nakázal ticho.

"Baudru Antonín? Ah, to snad má být nový žert. Ale jelikož to je asi osmé jméno, na které činíte nárok a toto je patrně právě tak vymyšleno jako ostatních sedm, zůstaneme, je-li vám to vhod, při jménu Arsene Lupin, pod kterým jste se tak výhodně udělal známým."

Obecenstvo se usmálo. Předseda probíral své zápisky.

"Vzdor všemu pátrání bylo nemožné zjistiti vaši totožnost. Skýtáte naší společnosti velice řídký případ muže bez minulosti. Nevíme kdo jste, odkud přicházíte, kde jste ztrávil své mládí, nevíme zkrátka nic. Před třemi lety jste se pojednou objevil, abyste se ztělesnil jako Arsene Lupin, t. j. podivná směsice inteligence a perversnosti, nemravu a šlechetnosti. Ta data, která jsme o vás získali a která se vztahují na dobu před touto epochou, zakládají se více na domněnkách nežli na skutečnostech. Je velice pravděpodobné, že jistý Rostat, který pracoval před osmi lety spolu s anglickým kouzelníkem, nebyl nikdo jiný než Arsene Lupin, Rovněž tak je pravděpodobné, že ruský medik, který před šesti lety studoval v laboratoři dra. Altiera a nezřídka mistra bystrostí svých hypothés v oboru bakteriologie a odvážností svých diagnos při nemocech kožních překvapil, byl Arsene Lupin. Patrně byl také Arsene Lupin onen učitel japonského zápasu, který v Paříži vznikl dlouhou dobu před zavedením džiudžicu v Evropě. Arsene Lupin, myslíme, byl také závodní jezdec, který obdržel v roce 1900 velkou cenu při závodech v jízdě na kole, který si oněch deset tisíc franků vyzvedl a pak na žádném závodišti se více neukázal. Arsene Lupin byl snad také onen tajuplný muž, který při požáru dobročinného bazaru malým oknem tak mnoho osob zachránil a na to pak je okradl."

Po malé přestávce končil předseda: "To asi byla, jak se zdá, ona epocha, ve které se Lupin methodicky připravoval na boj proti společnosti a svou zručnost zdokonalil až na nejvyšší stupeň. Připouštíte správnost těchto skutečností?"

Během této dlouhé řeči houpal se hubený obžalovaný na svých nohou, nechav ruce bezvládně dolů viset. Jelikož mezitím se také vyjasňovalo, staly se jeho hubenost a jeho zapadlé tváře nápadnými, rovněž tak i jeho šedý obličej posetý malými červenými skvrnami a ovroubený řídkými, nestejně rostlým vousem. Vzduch vězení jej, jak se zdálo, silně strhl. Ani elegantní postava, ani mladistvý obličej, jehož vypodobnění noviny tak často přinášely, nebyly na vězňovi k poznání.

Chování obžalovaného působilo dojmem, že obžalovaný neslyšel otázku naň řízenou. Dvakráte musela býti předsedou opakována. Pak teprve pozvedl v přemýšlení oči a řekl slabým hlasem: "Baudru, Antonín!"

Předseda se zasmál.

"Nepochopuji dobře, jaký obhajovací systém jste si zvolil, Arsene Lupine. Jestli že to je vaším úmyslem, hráti úlohu omezence a nepříčetného, tedy bych vám chtěl jenom říci, že to u mne neplatí. Jsem pevně odhodlán, provést přelíčení až do konce, aniž bych si všímal vašich šprýmů."

Tím začínal probírat různé případy krádeže, vloupání se a podvodů, z nichž byl Arsene Lupin obviněn. Při každém jednotlivém případu dával obžalovanému otázky. Tento vydal občas ze sebe nesrozumitelné zabručení a nebo mlčel vůbec.

Na to vyvolával předseda svědky. Jejich výpovědi byly však ponejvíce bezvýznamné; jen některé se jevily býti zajímavými tím, že si odporovaly. Obecenstvu začínala býti tato věc zdlouhavou. Teprve když do síně vstoupil vrchní inspektor Ganimard, vzbudil se živý zájem.

Avšak tento starý policista posluchače zklamal. Byl roztržitý a cítil se - jak se aspoň zdálo - nevolným. Několikrát obrátil svůj pohled k obžalovanému. Pak počal vyprávěti příhody, kterých prožil: honby napříč Evropou a jeho příjezd do Nového Yorku. Přítomní ho poslouchali s obrovským napjetím, tak, jak se poslouchá vzrušující dobrodružná povídka. Ku konci však, když se zmínil o rozmluvách, které měl s Arsenem Lupinem, byl zmaten a zůstal dvakrát ve své řeči vězet.

Bylo zřejmé, že ho jakási jiná myšlenka zaujala.

"Pak-li že snad vám je, nevolno," pravil předseda, "tedy můžeme váš výslech přerušiti."

"Nikoliv, nikoliv, jen..."

Zamlčel se a díval se Arsenu Lupinovi upřeně do obličeje.

"Prosím o dovolení, abych si směl obžalovaného důkladněji prohlédnout. Je tu před námi tajemství, které musím vysvětliti."

Přiblížil se k lavici obžalovaných a hleděl vězňovi pozorně do obličeje. Pak se opět vrátil k soudcovskému stolu a prohlásil téměř slavnostním tónem: "Pane předsedo, tento muž tam na lavici obžalovaných není Arsene Lupin!"

Hluboké ticho zavládlo po těchto slovech.

"Co pak vás to napadá!" zvolal předseda. "Jak pak můžete něco takového tvrdit?"

Policejní inspektor se však nedal zmást.

"Na první pohled může člověk ovšem být nápadnou podobou klamán, to milerád připouštím. Avšak poněkud ostřejší pozorování stačí, abychom se přesvědčili o pravém opaku. Nos, ústa, vlasy, barva pleti a teprve oči... Což pak Arsene

Lupin někdy takhle vypadal?"

"Slyšte svědku, buďme si o tom jasni! Co to chcete tvrdit?

"To, co vím! Musil asi na své místo nastrčit nějakého ubožáka, který měl zde být místo něho odsouzen... Možná, že je to některý z jeho druhů!"

Ze všech koutů místnosti zazněl smích a sykot obecenstva, které bylo tímto divadlem nanejvýš vzrušeno. Předseda dal ihned zavolati vyšetřujícího soudce Bouviera a ředitele věznice, jakož i dozorce vězňů a přerušil až do jejich příchodu líčení.

Při opětném zahájení líčení prohlásili pan Bouvier a ředitel věznice, kteří si obžalovaného důkladněji prohlédli, že mezi tímto a Arsenem Lupinem je jen zcela nepatrná podoba.

"Tak, ale kdo pak je potom tento člověk zde?" zvolal předsedal. "Odkud přišel? Jak to přijde, že sedí ve vězení?"

Oba dva dozorcové vězňů byli přivedeni. Prapodivná nesrovnalost! Poznali vězně, nad nímž měli střídavě dohled. Předseda si oddechl lehčeji.

Ale jeden z dozorců opakoval: "Ano, ano, já myslím, že je to on."

"Co to má znamenat: Já myslím?"

"Můj Bože, pane předsedo, vždyť jsem ho sotva spatřil. Byl mi v půlnoci předán. A po dva měsíce ležel téměř neustále v posteli."

"Což ale před těma dvěma měsíci?"

"Ah! Před tím nebyl v cele č. 24."

Ředitel věznice podal o tomto bodu vysvětlení.

"Přemístili jsme vězně po jeho pokusu o útěk do jiné cely."

"Ale vy, pane řediteli, jste ho přece v posledních dvou měsících viděl?"

"Neměl jsem k tomu příčiny, jelikož se choval klidně."

"A tento muž není onen vězeň ve vyšetřování, který vám byl předán pod jménem Arsene Lupin?"

"Ne."

"Kdo pak je to tedy?"

"To nevím."

"Máme tu tedy záměnu osob, která se musela přihodit v posledních dvou měsících. Jak si to vysvětlujete?"

"Mně je to nevysvětlitelné."

"Ale co teď?"

Neobdržev odpověd, obrátil se předseda na vězně.

"Slyšte, obžalovaný. Chcete nám říci, proč a od kdy sedíte v tomto vyšetřovacím vězení?"

Vypadalo to tak, jakoby dobrotivý tón předsedův byl přemohl nedůvěru neznámého, anebo zbystřil jeho rozum. Vhodnými a vlídnými otázkami byl přiveden k tomu, že v trhaných nejasných větách vyprávěl následující: Asi před dvěma měsíci byl nalezen bez přístřeší a sebrán pro tuláctví. Strávil jednu noc a jedno dopoledne ve vazbě. Jelikož bylo v jeho kapsách nalezeno 75 centimů, musel ho soudce propustiti na svobodu. Když kráčel přes dvůr justičního paláce, uchopili ho dva municipální gardisté pod pažemi a dovedli jej k vězeňskému vozu. Od té doby sedí v cele č. 24. Nemůže si však naříkati, jídlo je dobré, je v teple a může klidně spát. Proto také nečinil žádných námitek.

Vše to znělo pravděpodobně. Za největšího vzrušení obecenstva přerušil líčení a nařídil projednání této věci na některý pozdější den, aby byl dán policii čas k dalšímu šetření.

Tímto šetřením vyšla následující okolnost na jevo: Před osmi týdny strávil jakýsi Antonín Baudru jednu noc ve vězení. Druhého dne odpoledne ke druhé hodině byl propuštěn. Téhož dne byl v tento čas Arsene Lupin vězeňským vozem dopraven od výslechu u vyšetřujícího soudce zpět do vězení. Od té doby si jej tento nedal více předvésti.

Zmýlili se municipální gardisté? Nestrčili sami tohoto muže na místo jejich vězně, byvše ve chvilce nepozornosti klamáni jeho podobou?

To se zdálo rovněž tak málo pravděpodobným jako domněnka, že byli podplaceni. Oba byli vysloužilí poddůstojníci a jejich chování po celou dobu jejich dlouholeté služby zasluhovalo největší pochvaly.

Byla záměna předem vymyšlena a připravována? Nehledě k tomu, že místo činu samo o sobě by takový pokus znemožnilo, bylo by nutné, aby Baudru byl spiklencem Lupinovým, a že by se den před tím byl výhradně dal zatknouti, aby mohl vstoupiti na místo Arsena Lupina. Ale jakým pak zázrakem by se byl mohl zdařiti takový plán, který byl od počátku až do konce vybudován na celé řadě pravdě nepodobných náhod, příznivých okolností a neuvěřitelných omylů?

Antonín Baudru byl předán anthropometrickému úřadu; jeho značka se nenacházela mezi listinami o měření. Ostatně byla jeho stopa lehce nalezena. Živil se žebrotou a bydlel v hadrářské chatě, jimiž zevnější městské hranice byly přeplněny. Asi před půl rokem odtamtud zmizel.

Patřil k tlupě Arsena Lupina? Nic tuto domněnku neodůvodňovalo. A i kdyby tomu tak bylo, nebyl by se přece nikdo dověděl něčeho bližšího o Lupinově útěku. Zázrak byl by zůstal týmž. Z dvaceti hypothés, kterých se použilo k vysvětlení, nebyla ani jedna uspokojující. Útěk sám byl nade všechny pochybnosti povznesen, tento nevysvětlitelný, neuvěřitelný útěk, v němž jak obecenstvo tak úřady spatřovaly výsledek dlouho předem chystaných příprav, vybudování , neuvěřitelně skombinovaných skutečností, a kterýžto výsledek dokázal Lupinovu pyšnou předpověď: "Já svému procesu přítomen nebudu!"

Za měsíc, v kterém se dále důkladně pátralo, neztratila záhada ještě stále svůj nerozluštitelný charakter. Ubohý Baudru nemohl však na věčné časy býti ponechán ve vězení. Navěsit proces jemu, bylo by bývalo směšným. Co mu mohl kdo vytýkat? Vyšetřující soudce tedy rozhodl, aby byl propuštěn z vazby. Ředitel věznice nařídil, aby Baudru byl pečlivě pozorován.

Myšlenka tato pocházela od Ganimarda. Tento starý policejní inspektor nevěřil ani na spoluvinu, ani na náhodu. Dle jeho přesvědčení byl Baudru prostě nástrojem, kterého Arsene Lupin se svou kromobyčejnou dovedností použil. Jakmile Baudru přijde na svobodu, bude možno prostřednictvím jeho přijít až k Arsenu Lupinovi anebo aspoň k někomu z jeho tlupy.

Ganimardovi byli přiděleni inspektoři Folenfant a Dieuzy a jednoho mlhavého jitra v lednu otevřely se pro Antonína Baudru vrata vězení.

Baudru byl zprvu, jak se zdálo, úplně zmatený a kráčel ulicemi jako někdo, který dobře neví, co si má počít. Šel ulicí de Santé a ulicí Sv. Jakuba dolů k Sekvaně. Před vetešnickým krámem zůstal stát, pak svlékl kabát a vestu, kterou prodal za několik grošů a oblékl opět svůj kabát.

Šel přes most. Před divadlem Sáry Bernhardtové chtěl skočit na kolemjedoucí omnibus. Vůz byl obsazen a na radu konduktéra vstoupil do protější čekárny, aby si vyžádal pořadové číslo. V tomto okamžiku kývl Ganimard svým dvěma mužům a řekl jim kvapně, aniž by spustil čekárnu z očí: "Opatřte si drožku, anebo ještě lépe dvě. To je opatrnější. Nastoupím s jedním z vás a budeme omnibus sledovat."

Inspektoři poslechli. Avšak Baudru se neobjevil. Ganimard přistoupil blíže: čekárna byla prázdná.

"Jaký jsem to osel!" zabručel. "Nepomýšlel jsem na dvojí východ."

A rychlými kroky prošel krátkou chodbu, vedoucí vnitřkem čekárny do dále za ní ležící Martinské ulice. Přišel ještě včas, aby viděl Baudrua seděti na střeše omnibusu, který právě zatáčel za nejbližší roh. Stařec běžel, co nohy stačily, dostihl omnibus a vskočil naň. Při tom ztratil oba své průvodčí. Nyní musil se sám pustit do pronásledování.

Ve svém vzteku byl by snad Baudrua beze všech dalších formalit popadl za límec. Což nebyl to snad úmysl nebo chytrost, že tento zdánlivý pošetilec jej od jeho pomocníků odtrhl?

Pozoroval Baudrua. Tento dřímal na svém vzdušném sedadle a jeho hlava se kývala z prava na levo a z leva na pravo. Svými polootevřenými ústy dodával obličeji výraz neuvěřitelné hlouposti. Ne, to nebyl protivník, který by byl s to, aby Ganimardovi činil nějaké potíže. Náhoda však mu pomohla.

Za operou sestoupil Baudru s omnibusu a použil pouliční dráhy k Boulogneskému lesu. Vystoupil teprve na konečné stanici a vrávoral pomalými kroky k lesu.

Šel od jedné aleje ke druhé, zase se obrátil, pak opět vnikl hlouběji do lesa. Co tím sledoval? Měl vůbec nějaký cíl?

Když si počínal tímto způsobem asi hodinu, zdál se býti nadobro unaven. Klesl na lavici stojící na břehu jednoho z malých potoků, tekoucích za stromy. Místo toto bylo osamocené a liduprázdné. Uplynulo další půlhodiny. Ganimard, jemuž již docházela trpělivost, rozhodl se, že tohoto člověka osloví.

Přistoupil tedy blíže a posadil se na lavici vedle Baudrua. Pak si zapálil doutník, kreslil svou holí figury do písku a řekl konečně: "Ošklivé počasí dnes!"

Žádná odpověď.

Pojednou propukl tichem hlasitý smích, veselý, zvonivý smích, jako smích dítěte, které v překypující veselosti se nemůže udržeti. Ganimard téměř cítil, jak mu vlasy vstávají vzhůru. Tento smích, tento ďábelský smích, který mu byl tak dobře známý!

Náhlým trhnutím obrátil se na muže, chopil jej oběma rukama za kabát a hleděl mu upřeně do obličeje, zrovna tak, jako to učinil v porotní síni. A opravdu, to nebyl více Baudru, na nějž se díval. Byl to Baudru, ale zároveň také ten druhý, ten pravý.

Zřejmě pomocí tohoto druhého shledal se s živým pohledem očí, doplnil si shublou masku, spatřil pravé tahy pod vráskovanou kůží, skutečná ústa za znetvořenými tahy. Ovšem, to byly oči toho druhého, to byla jeho ústa, to byl především jeho ostře kreslený, živý, posmívavý, tak jasný a tak mladý výraz obličeje.

"Arsene Lupine, Arsene Lupine," zakoktal.

A pojednou zachvácen divokým vztekem, vrhl se naň, chopil jej oběma rukama za krk a pokoušel se jej srazit k zemi. Vzdor svým pětapadesáti rokům byl Ganimard ještě neobyčejně silným, kdežto jeho protivník se zdál býti v bídném stavu. A pak ho také popichovala myšlenka, jaký mistrný kousek by vykonal, kdyby jej mohl dodat úřadům.

Boj byl krátký. Arsene Lupin se skorem ani nebránil, a tak rychle, jak Ganimard jej napadl, tak rychle také upustil od dalšího boje. Jeho pravé rámě viselo bevládně, jakoby ochrnuto.

"Cvičí-li vás policie v džiu-džitsu," vysvětloval Lupin, "tedy byste měl věděti, že takováto paráda se japonsky nazývá "udi-shi-ghi". A klidně dodal: "Ještě jen vteřinu, a byl bych vámi zlomil ruku, a byl byste to také zasluhoval. Co? Vy starý známý, jehož si vážím, před kterým odkrývám dobrovolně moje inkognito, vy zneužíváte mojí důvěry? To není pěkné, Ganimarde... Nuže, což pak je vám?"

Ganimard mlčel. Toto uprchnutí, za které se cítil zodovědným - vždyť přece svojí sensační výpovědí uvedl soud v omyl - zdálo se mu býti hanebnou skvrnou na jeho životní dráze. Slza mu skanula na jeho šedivý knír.

"Ale pro pána krále, Ganimarde, nermuťte se přece!" konejšil jej Lupin, který uhodl jeho city. "Kdyby vy jste nebyl promluvil, tak bych se již byl postaral, aby promluvil někdo jiný. Hleďte, mohl jsem připustit, aby Antonín Baudru byl odsouzen?"

"Tedy opravdu," zamumlal Ganimard. "Tam to jste byl vy? Zde jste to opět vy?"

"Já, vždy jen já, já sám!"

"Jak pak je to jen možné?"

"O, k tomu nejsou žádné čáry zapotřebí. Stačí pouze, jak náš dobrácký předseda soudu podotkl, připravit se na to tucet roků předem a být pro všechny případy ozbrojen."

"Ale váš obličej? Vaše oči?"

"Můžete si pomyslet, že jsem v laboratoři profesora Altiera nepracoval půldruhého roku pro zábavu. Uvědomil jsem si, že ten, který jednoho dne bude mít tu čest nazývati se Arsene Lupin, musí býti s to, vyhnouti se zákonům zjevu a

totožnosti. Zevnějšek, milý Ganimarde, můžeme měnit jako kabát. Vstřiknutí parafinu pod kůži přivádí na vyhlédnutém místě naběhnutí. Smahloduběnková kyselina zbarví pleť do žlutá. Šťáva vlašťovičníku zdobí pleť vyrážkami a oteklinatni nejskvostnějšího druhu. Jistým chemickým prostředkem lze změnit barvu vousů a vlasů, jiným opět zvuk hlasu. Přidáte-li k tomu dvouměsíční dietu v cele č. 24 a tisíceré cviky k dosažení křivých úst, svislé hlavy a křivých zad, tak máte celý recept. Promiňte! Ještě pět kapek atropinu do očí, k vůli docílení zvláštního výrazu..."

"Nepochopuji, že dozorci věznice..."

"Přeměna byla postupná. Nemohli skutečně pozorovat každodenní pokrok."

"Ale Antonín Baudru..."

"Existuje! Je-to ubohý idiot, kterého jsem loňského roku potkal náhodou a který se mi opravdu trochu podobá. V předtuše vždy možného zatčení ukryl jsem ho pečlivě a snažil jsem se, studovati nepodobnosti mezi námi, abych tyto mohl u mne - bude-li toho třeba - odstranit. Moji lidé se o to postarali, aby strávil jednu noc ve vězení, tak že mohl zároveň se mnou opustit justiční palác. Tímto způsobem bylo lehko, setkání konstatovati. Vždyť bylo - pamatujete dobře - nevyhnutelně zapotřebí, aby jeho jméno bylo lze ve vězeňských listinách nalézti. Jinak by se byly úřady ptaly, kdo já jsem. Jakmile jsem jim však přistrčil bodrého Baudrua, bylo lze se s naprostou jistotou domnívati, že se na něj vrhnou a že vzdor nepřekonatelným překážkám při záměně osob spíše budou na takovou záměnu věřit, než aby doznaly svou nevědomost."

"To je ovšem správné," zabručel Ganimard.

"A mimo to jsem měl," řekl Arsene Lupin, "ve své hře jeden mocný trumf, jednu kartu, kterou jsem si hned z prvního začátku připravoval: všeobecné očekávání mého uprchnutí. A zde v této rozčilující hře mezi justicí a mnou, kde jsem vsadil svou svobodu, udělali jste všichni tu nejhrubší chybu: opět jste jednou mysleli, že se vychloubám, že se svými úspěchy dám zaslepit, jako nějaký nováček. Já, Arsene Lupin, a takovou slabost bych měl projevit! A zrovna tak jako při aféře Cahornově jste si i zde neřekli: Když Arsene Lupin rozkřikuje svoje záměny, tedy má zajisté svoje dobré důvody k tomu. Ale k čertu. Což pak tomu nerozumíte? Chtěl-li jsem prchnouti, aniž bych prchal, musil jsem se o to postarati, aby ihned z počátku bylo tomu prchnutí věřeno, aby se stalo jakýmsi přikázáním, jakýmsi bezpodmínečným přesvědčením a jasnou pravdou. K tomu jsem věnoval celou svoji pozornost: Arsene Lupin uprchne, Arsene Lupin nebude svému procesu přítomen. A když jste řekl: "Tento muž zde není Arsene Lupin", tedy by to bylo bývalo, nadpřirozeným zázrakem, kdyby nebyl ihned celý svět věřil, že nejsem Arsenem Lupinem. Kdyby o tom byla jen jedna osoba pochybovala, jen jeden hlas kdyby byl namítl: a což jestli to přece je Arsene Lupin - v tom samém okamžiku bych byl býval ztracen. Bylo by stačilo, podívat se mi do obličeje, ale ne jako vy a všichni ostatní to činili s předpojatým domněním, že já nejsem Arsene Lupin, nýbrž s myšlenkou, že bych jím mohl býti; vzdor veškeré mé opatrnosti byl bych býval poznán. Zůstal jsem však úplně klidným. Veškerá logika, veškerá psychologie mluvila proti tomu, že by někdo mohl přijít na tuto myšlenku."

Lupin uchopil pojednou detektivovu ruku.

"Ganimarde, doznejte to. Vy jste mne osm dní po vaší návštěvě v mé cele očekával kolem čtvrté hodiny ve vašem bytě, tak jak jsem to přislíbil?"

"A váš falešný vězeňský vůz..." tázal se Ganimard vyhýbavě.

"Bluff! Moji přátelé, kteří učinili pokus mne osvobodit, připravili vězeňský vůz a zaměnili jej za pravý. Věděl jsem však předem, že se plán bez zcela pravděnepodobných okolností zdařiti nemůže. Shledal jsem však, že to bude mým plánům prospívati, když tento pokus provedu až do konce a když ho, možno-li, použiji co reklamu. Jedno odvážně vymyšlené prchnutí dalo druhému cenu skutečně provedeného."

"Tedy byl doutník..."

"Mnou samotnými vyhlouben rovněž tak jako nůž."

"A podloudné dopisy..."

"Mnou vlastnoručně psány."

"A záhadná přítelkyně..."

"Ona a já jsme jeden a totéž. Používám kteréhokoliv písma."

Ganimard přemýšlel okamžik.

"Ano, ale jedno se mi nezdá být jasným. Jak to přijde, že v anthriopometrické kanceláři, když byly zaneseny míry Baudruovy, nebylo pomýšleno na to, že by to mohly být míry Arsena Lupina?"

"Listina o měření Arsena Lupina neexistuje."

"Jděte pryč!"

"Čili lépe řečeno: je nepravá. To je otázka, která mi způsobuje lámání hlavy. Bertillonův měřící systém podává zprvu viditelný signalement - jak vidíte, není tento neomylný - a pak signalement měr hlavy, prstu, uší atd. Proti tomu nelze nic činit."

"Nuže tedy..."

"Tedy jsem se musel odhodlat k placení. Ještě před mým návratem z Ameriky se uvolil jeden úředník měřického úřadu, že za vyplacení slušné sumy zanese hned na začátku mé listiny o měření falešnou číslici. To stačí převrhnout celý systém, poněvadž pak taková listina putuje do jiné rejstříkové přihrádky, která leží na zcela opačné straně. Tím způsobem nebylo možno při registrování listiny Baudruovy na to přijít, že se na jejím místě nalézá již listina Arsena Lupina."

Oba mužové mlčeli chvilku.

"A co učiníte nyní?"

"Nyní si především odpočinu, pak se vykrmím a budu hledět, abych se stal zase poněkud svým. Je to sice docela pěkné, být Baudruem nebo kýmkoliv jiným a měnit svou osobu jako svou košili a vyvolit si sám dle libosti hlas, vzhled

a písmo. Může se však vyskytnout, že se člověk ve všem tom pak již více nevyzná, a to je potom smutné. V tomto okamžiku pociťuji to, co pociťoval muž, který ztratil svůj stín. Budu hledět, abych opět našel sám sebe a já sebe také najdu."

Vyskočil a procházel se předl lavicí. Večer se pomalu blížil. Konečně zůstal před Ganimardem stát.

"Myslím, že si nemáme více co říci."

"Však přece! Chtěl bych vědět, jestli odhalíte pravdu a budete vyprávěti o omylu, který jsem spáchal."

"O! Nikdo se nedoví, že Arsene Lupin kdysi z vězení uprchl; zůstane to při tom, že byl propuštěn; mám tuze velký zájem na tom, aby se tajuplná temnota kolem mne rozmnožila. Nemáte se tedy čeho obávat, milý příteli. A nyní s Bohem! Jsem na dnešek pozván k večeři, a mám pouze tolik času, abych se oblékl."

"Myslel jsem, že tak nutně potřebujete klid."

"Jsou pohříchu společenské povinnosti, kterým se nemohu vyhnout. Zotavená počne teprve zítra."

"A kde pak dnes budete večeřet, smím-li se ptát?"

"U anglického vyslance."

Záhadný cestující.

Předcházejícího dne jsem poslal svoje auto po silnici do Rouenu. Měl jsem je tam dostihnout železnicí a odtamtud jeti na návštěvu k známým, kteří měli venku na březích Sekvany statek.

V Paříži obsadilo sedm pánů několik minut před odjezdem vlaku oddíl, ve kterém jsem dosud byl sám; pět z nich byli kuřáci. Ačkoliv je jízda do Rouenu, jedeme-li rychlíkem, velice krátká, byla přece vyhlídka, ztrávit ji v takovéto společnosti, nepříjemná, tím spíše, jelikož tento staromódní vůz neměl žádnou postranní chodbu. Sebral jsem tedy svůj svrchník s novinami a jízdním řádem a uchýlil jsem se do sousedního oddělení.

Tam seděla dáma. Když mne spatřila, jevila svou nevoli posuňkem, který mi neušel a přihnula se k pánovi stojícímu na stupátku; patrně to byl její choť, který ji doprovodil k vlaku. Tento pán mne ostře pozoroval. Zdálo se však, že pozorování dopadlo v můj prospěch, neboť pošeptal něco své manželce s výrazem obličeje, jakým chceme uklidnit ustrašené dítě. Ona se pak usmála a hodila mi přívětivý pohled, jako by byla pochopila, že patřím k oněm galantním mužům, s kterými se může žena po dvě hodiny klidně dát zavřít do zvláštního oddělení, aniž by se měla čeho obávati.

Její choť jí řekl: "Nehněvej se na mne, milé dítě, ale já mám nyní naléhavou záležitost k vyřízení a musím odejíti."

Políbil ji srdečně a vzdálil se. Manželka se po něm ohlížela z okna a kývala mu šátkem.

Pak zaznělo zapísknutí a vlak se dal do pohybu.

V témže okamžiku se otevřely dveře a do našeho oddílu skočil muž vzdor námitce průvodčího. Moje sousedka, která stoje pořádala svoje v síti ležící zavazadla, vykřikla a padla zpět na svoje sedadlo.

Nejsem zbabělec, ale musím doznat, že to vždy působí trapně, když někdo vnikne do oddílu vlaku, který se již nachází v pohybu. Zdá se to být nepřirozené, dvojsmyslné. Něco v tom musí vězet, jinak...

Zevnějšek muže a jeho chování oslabilo však tento špatný dojem. Bezvadné, skorem elegantní vystupování, vkusný nákrčník, čisté rukavice, energický obličej... Ale kde pak jsem tento obličej již spatřil? Pochybnost nebyla možná, aspoň jsem pociťoval onen způsob vzpomínky, kterou zanechává pohled na obraz, který jsme již opětně viděli, jehož originál však jsme nikdy neměli před očima.

Když jsem moji pozornost opět věnoval dámě, byl jsem udiven jak zbledla a jaký ustrašený výraz jevil její obličej. Ona pozorovala svého souseda - oba seděli na jedné straně - s výrazem divokého zděšení a já jsem viděl, jak třesoucí se rukou sahala po malém cestovním sáčku, který ležel na lavici asi ve vzdálenosti dvaceti centimetrů.

Vyčetl jsem z jejích očí tolik úzkosti a strachu, že jsem se nemohl zdržet, abych se jí zeptal: "Je vám snad nevolno, milostivá paní? Mám otevřít okno?"

Aniž by mně byla odpověděla, ukazovala úzkostlivým pohledem na muže. S úsměvem, tak jak to před chvílí učinil její choť, pokrčil jsem rameny a upozorňoval jsem ji znameními, že onen muž nevypadá pranic nebezpečně a že ona se nemusí ničeho obávat.

V tom samém okamžiku se muž na nás ohlédl a změřil si nás od hlavy až k nohoum. Pak se zabořil do kouta a více sebou nehnul.

Za chvíli naklonila se dáma ke mně, jakoby byla celou svoji vůli soustředila k zoufalému rozhodnutí.

"Víte, že on je ve vlaku?" zašeptala sotva slyšitelným hlasem.

"Kdo?"

"On... on... Ujišťuji vás!"

"Inu, ale kdo?"

"Arsene Lupin!"

Nespustila oka z cestujícího a prohodila svá slova spíše tomuto obávanému muži, nežli mně.

Spolucestující stáhl svůj klobouk níže do obličeje. Slyšel-li a chtěl svůj nepokoj zakrýti, anebo připravoval se ku spánku?

"Arsene Lupin," pravil jsem rovněž šeptem, "byl včera in contumaciam odsouzen k dvaceti rokům káznice; je tedy málo pravděpodobno, že by byl dnes tak neopatrným, aby se veřejně ukázal. Mimo to sdělily noviny, že se Arsene Lupin po svém sensačními uniknutí z vyšetřovacího vězení objevil v Turecku."

"Nalézá se ve vlaku," opakovala dáma, která, jak se zdálo, si dala na tom záležet, aby byla spolucestujícím slyšena. "Můj manžel je náměstkem ředitele trestnické správy, a nádražní komisař sám nám řekl, že Arsene Lupin je hledán."

"To ještě není příčinou..."

"Byl v čekárně viděn. Koupil si lístek třetí třídy do Rouenu."

"Mohli ho tedy lehce dopadnout."

"Zmizel pojednou. Kontrolující úředník u vchodu k perronu jej neviděl a myslí se, že šel přes předměstský perron, aby se dostal do rychlíku, který odjíždí o deset minut později než náš vlak."

"Má-li se věc tak, byl asi zajisté dopaden."

"Což ale, jestli v posledním okamžiku onen vlak opustil, aby mohl do našeho skočit, jak se zdá..."

"Tak bude zde dopaden. Průvodčí a nádražní strážníci toto přelézání z jednoho vlaku do druhého museli zpozorovat, a jakmile přijedeme do Rouenu, bude justicí uvítán."

"Nikdy! On vždy najde prostředek, aby mohl proklouznout."

"Tedy mu přeji šťastnou cestu."

"Mezitím se však může něco strašného přihodit."

"Což pak já vím! U něj musí být člověk na všechno připraven."

Byla velice rozčilena a její rozčilení dalo se skutečně do jisté míry touto situací vysvětlit.

"Jsou vskutku někdy zvláštní náhody," odvětil jsem. "Uklidněte se však, milostivá paní. Dejme tomu, že Arsene Lupin by byl v některém voze tohoto vlaku, tedy se bude zajisté velice slušně chovat, aby se vyhnul hrozícímu nebezpečí zatknutí."

Moje slova ji však neuklidnila. Mlčela patrně ze strachu, aby mne neobtěžovala.

Rozložil jsem svoje noviny a počal jsem čísti zprávy o procesu Arsena Lupina. Jelikož tyto nic neobsahovaly, co by mně nebylo již dávno známé, zajímaly mne jen málo. Mimo to jsem byl unaven; moje oční víčka byla těžká a moje hlava se skláněla na stranu.

"Ale pane, snad nechcete spát?"

Dáma mně vytrhla noviny z rukou a dívala se mně rozzlobeně do obličeje.

"Ovšem že ne," odpověděl jsem, "nemám také v úmyslu to učinit."

"To by byla skutečná lehkomyslnost!"

"Skutečná lehkomyslnost," přisvědčil jsem.

A bojoval jsem statečně s přemáhající mne únavou, pozoruje kolem prchající krajinu a mračna, kreslící šedé linie na nebi. Brzy však všechno v prostoru zmizelo, obrazy rozčilené dámy a dřímajícího pána sloučily se v mém duchu a velký hluboký klid spánku se nade mnou rozprostřel.

Nejasné, zmatené sny táhly mi hlavou, v nichž jedna bytost hrála hlavní úlohu: Arsene Lupin. Vynořil se na obzoru, maje bedra drahocennými poklady obtížena, pronikl tlustými zdmi a vyklizoval zámky.

Postava této bytosti která pojednou nebyla více Arsenem Lupinem, stala se jasnější. Kráčela proti mně, stávala se větší a větší, skočila pak s neuvěřitelnou obratností do oddílu a padla mně těžce přímo na prsa.

Silná bolest... pronikavé vykřiknutí... Já jsem se probudil. Onen muž, náš spolucestující, opřel koleno o má prsa a stiskl mi hrdlo.

To vše jsem viděl jen nejasně, poněvadž moje oči byly krví podlity. Spatřil jsem také dámu, kterak se, byvši zachvácena nervovými křečemi, chvěla v jednom koutě. Na odpor nebylo možno pomýšlet; neboť ve spáncích mi bušilo a já jsem se dusil. Ještě minutu, a byl bych býval zardoušen.

Muž to musil pozorovat; uvolnil poněkud. Aniž by mne pustil, chopil pravicí provaz, na kterém si připravil vhodný uzel a rychle a klidně mně svázal ruce. V příštím okamžiku jsem byl spoután, umlčen, odsouzen k úplné nehybnosti.

Toto všechno vykonal s největším klidem a naprostou jistotou, která prozrazovala ruku mistra, zkušenost loupežníka a vraha z povolání. Žádné slovo, žádný ukvapený pohyb. Chladnokrevná drzost a odvaha. A já jsem tu na lavici sešněrován jako mumie, já, Arsene Lupin.

Bylo to skutečně k smíchu. A vzdor vážnosti mé situace nemohl jsem jinak než obdivovati ironii osudu. Arsene Lupin napálen jako nějaký nováček! Vypleněn jako první lepší člověk, neboť tento loupežník mi vzal peněženku a tobolku. Arsene Lupin nyní jednou sám obětí, přemožený, podvedený. Ne, jaké to dobrodružství!

O dámu se pranic nestaral. Spokojil se s tím, že zdvihl malou kabelku, která padla na zem, a že z ní vybral klenoty, peněženku, zlaté peníze a bankovky. Okradená otevřela oči. Třesouc se strachem podala muži, jako by mu chtěla uspořit zbytečnou námahu, ještě svoje prsteny. Tento je uchopil a díval se dámě do očí. Ona klesla do mdlob.

Pak lupič usedl, aniž by si nás dále všímal, klidně a mlčky do svého kouta. Zapálil si doutník a podrobil dobyté poklady zevrubné zkoušce, která, jak se zdálo, jej úplně uspokojila.

Já jsem byl daleko méně spokojen. Ne k vůli těm dvanácti tisícům franků, o které jsem byl proti všemu právu oloupen. To byla škoda, kterou jsem pociťoval pouze pro tento okamžik. Obnos tento měl - o tom jsem byl pevně přesvědčen - v nejkratší době přejít opět do mého vlastnictví, rovněž tak moje tobolka, která obsahovala nejvýš důležité listiny, plány, výpočty, adresy, listiny mých obchodních přátel, kompromitující dopisy. Ale pro tento okamžik mne trápila jedna vážná a naléhavá starost: Co se nyní stane?

Jak si může každý sám domyslit, neušlo mi rozčilení, které nastalo při mém objevení a zmizení v nádražní budově. Mým známým, ku kterým jsem byl pozván a s kterými jsem se stýkal pod jménem Vilém Berlat, zavdala moje podoba s Arsenem Lupinem vždy příčinu k žertům. Z té příčiny jsem musil od toho upustit, šatit a přetvařovat se tak, jak by bylo bývalo radno a z té příčiny jsem byl na nádraží poznán. Mimo to byl jeden muž, který byl považován za Arsena Lupina viděn, že skočil s jednoho rychlíku do druhého. Bylo tudíž nevyhnutelné, že policejní komisař v Rouenu spolu s celým plukem detektivů dal všechny podezřele vyhlížející cestující zadržet a veškerá coupé důkladně prohledat.

Na to vše jsem byl připraven a nedělal jsem si tedy žádné další starosti v pevném přesvědčení, že policie v Rouenu rovněž není chytřejší než ona v Paříži a že nepozorovaně proklouznu. Bylo jen zapotřebí, abych při kontrole jízdních lístků nedbale ukázal svoji poslaneckou legitimaci, kterou jsem již v Paříži naplnil kontrolora naprostou důvěrou. Ale situace se mezitím poněkud značně změnila. Nebyl jsem více pánem svých údů, pánem celé své osoby. V oddílu první třídy měl komisař najíti Arsena Lupina, spoutaného na rukou a na nohou, aby ho přijal do svých rukou. Co jsem měl

učinit, abych tomuto osudu ušel?

Rychlík letěl směrem k Rouenu, jediné stanici, kde stavěl a přelétl již Vernon, pak Saint-Pierre.

Jedna jiná otázka se mi vnutila, otázka, po které mně vlastně nic nebylo, jejíž řešení však vzbudilo ve mně odborníkovu zvědavost: Co zamýšlí náš roztomilý spolucestující?

Kdybych byl sám, tak by byl měl hojně času v Rouenu nepozorovaně vystoupit. Ale dáma! Nebude volat o pomoc, jakmile se otevrou dveře coupé? Proto jsem se divil, že s ní nezacházel stejným způsobem jako se mnou. Tak by aspoň byl klidně mohl zmizet, ještě než by nás byli nalezli.

Kouřil a díval se drze ven na krajinu, která byla přerývaná šikmými čarami počínajícího deště. Pojednou však se obrátil, sáhl po mém jízdním řádu a nahlížel do něj.

Dáma se snažila zůstati ve svých mdlobách, aby nepřítele nedráždila. Avšak kašel, vyvolaný tabákovým kouřem, prozradil její lest.

Cítil jsem se ve velice nepohodlné situaci a lámal jsem si hlavu různými kombinacemi.

Pont-de-1'Arche, Oisset... Rychlík si pospíšil, jásal vítězoslavně.

Saint-Etienne... V tomto okamžiku muž povstal a přiblížil se k nám o krok. Dáma vykřikla a byla nyní skutečnou mdlobou zachvácena.

Co ale chtěl? Spustil okno na naší straně. Venku se jen lilo plným proudem. Udělal posuněk, jakoby se zlobil, že nemá u sebe ani svrchník ani deštník. Upřel pohled na hořejší síť, spatřil deštník náležející dámě a vzal si ho. Rovněž tak se zmocnil mého svrchníku a oblékl si ho. Jeli jsme přes Sekvanu. On si vyhrnul okraje kalhot, naklonil se ven a nadzvedl zevnější závoru.

Chtěl snad skočit na trať? Při této rychlosti by to byla bývala jistá smrt. Vjeli jsme do tunelu. Muž otevřel zpola dveře a domakal se nohou hořejšího stupátka. Jaká to nesmírná odvaha! Temnota, kouř, dunění vozů, to vše dalo jeho podnikání nátěr šílenství. Pojednou se jízda vlaku zmírnila: brzdy zdržovaly ku předu spějící kola. Za minutu klesla rychlost pod normální, až konečně nadobro přestala. Patrně se na tomto místě tunelu prováděla nějaká oprava, tak že vlaky musely jízdu zmírnit. Muž tuto okolnost znal. Vleče druhou nohu za sebou, slezl teď na dolejší stupátko a vzdálil se pomalu, když před tím ještě byl zavřel dveře a zavěsil zevnější závoru.

Sotva zmizel, již denní světlo osvětlovalo bílý kouř. Dostali jsme se do údolí. Ještě jeden tunel, a byli jsme v Rouenu.

Dáma se ihned probudila ze svých mdlob a začínala si naříkat na ztrátu svých skvostů. Prosebnému pohledu, který jsem na ni upřel, porozuměla a zbavila mne roubíku z úst. Chtěla též uvolnit má pouta; tomu jsem však nepřipustil.

"Ne, ne, policie musí vidět, co se stalo. Chci aby se sama přesvědčila o drzosti tohoto nebezpečného člověka."

"Mám zatáhnout za nouzovou brzdu?"

"Už je pozdě! Na to jste měla myslet, když mne napadl."

"Ale on by mne byl zabil. Vždyť jsem vám to řekla, že jede tímto vlakem. Poznala jsem jej hned podle podobizny. A nyní je pryč s mými skvosty."

"Však on bude polapen, nemějte strach."

"Arsena Lupina dopadnout? Nikdy!"

"To záleží na vás, milostivá paní. Slyšte mne. Ihned, jakmile vlak vjede do stanice, otevřte dveře a udělejte pokřik. Když pak přijdou nádražní zřízenci a policisté, tak jim stručně sdělte, co jste viděla: přepadnutí mne a útěk Arsena Lupina. Popište jim jeho osobu: měkký plstěný klobouk, deštník - váš - šedý svrchník..."

"Váš," prohodila.

"Jak to, můj? Ne, jeho! Já jsem žádný svrchník neměl."

"Pamatuji se, že také on žádný neměl, když nastoupil."

"Však přece... anebo to byl kabát, který někdo nechal v síti ležet. Každopádně však jej měl, když vystupoval, a to je důležité. Uveďte si tedy na paměť. Šedý svrchník! Nezapomeňte také udat svoje jméno. Postavení vašeho pana chotě pobídne horlivost lidí."

Blížili jsme se k Rouenu. Ona se již nahýbala s okna. Já jsem jí všechno ještě jednou opakoval hlasitě, aby má slova v její paměti dobře utkvěla.

"Udejte též moje jméno: Vilém Berlat. Můžete říci, že mne znáte, tím by se věc zjednodušila a my bychom získali mnoho času. Musíme se vystříhat toho, aby se komisař zdržoval s předběžným vyšetřováním. Hlavní věcí je, aby ihned mohlo býti zahájeno pronásledování Arsena Lupina... Pamatujte jen na vaše skvosty! Nebudete se mást, že ne? Vilém Berlat, přítel vašeho pana manžela."

"Ujednáno! Vilém Berlat."

Ona křičela již z okna a tvářila ze zcela zoufale. Ještě než vlak zastavil, skočil jistý pán, jehož následovalo několik mužů do našeho oddílu.

"Arsene Lupin," zvolala rozčilená dáma, "nás napadl a uloupil mně moje skvosty... Jsem paní Renaudová... Můj muž je náměstkem ředitele vězeňské správy... Ah, tu je můj bratr, George Ardelle ředitel Rouenské banky!"

Objala mladého muže, který právě přistoupil k vozu, a kterého komisař pozdravil.

"Ano, Arsene Lupin!" pokračovala pak polo plačtivě. "Mezi tím, co tento pán zde, pan Berlot, přítel mého manžela, spal, skočil mu Lupin na hrdlo."

"Ale kde je Arsene Lupin?" tázal se komisař.

"Vyskočil v tunelu hned za Sekvanou z vlaku."

"Jste si však také tím jista, že to byl Arsene Lupin?"

"Jestli jsem si tím jista? Já jsem ho dobře poznala. Ostatně byl již v Paříži na nádraží viděn. Měl měkký plstěný klobouk..."

"Nikoliv... měl tvrdý plstěný klobouk, takový jako ten zde," přerušil ji komisař a ukázal na můj klobouk.

"Měkký klobouk," opakovala paní Renaurdová, "a šedý svrchník".

"Skutečně!" řekl komisař. "Telegram: z Paříže udává tento šedý svrchník s černým sametovým límcem."

"Zcela správně! S černým sametovým límcem!" pravila paní Renaudová vítězoslavně.

Vydechl jsem lehčeji. Jakou milou, dobrou, skvostnou přítelkyni jsem zde měl!

Policejní agenti mne mezitím zbavili mých pout. Kousl jsem se do rtů, až krvácely. Zlomen jako někdo, který byl násilně přiveden do nepohodlné polohy a v obličeji maje krvavé stopy roubíku, pravil jsem ke komisaři slabým hlasem: "To byl Arsene Lupin, o tom nemůže být pochybnosti. Pakli si pospíšíte, tedy ho ještě dohoníte. Myslím, že bych vám k tomu mohl býti nápomocen."

Vagón, aby byl úřadům k disposici, byl od vlaku odepnut. Vlak jel dále do Havru. Byli jsme vedeni kolem zvědavých lidí, kteří stáli podél perronu, do úřadovny staničního přednosty.

Váhal jsem malou vteřinu. Pod nějakou záminkou jsem se mohl vzdálit, vsednout do mého venku čekajícího automobilu a zmizet. Čekat bylo nebezpečné. Nepředvídaná příhoda, doplňující telegram z Paříže, a mohl jsem býti ztracen.

Nuže, ale můj zloděj? Poukázán sám na sebe v krajině, která mně nebyla známa, neměl jsem žádnou naději, že bych jej byl mohl dopadnout.

"Ale co," řekl jsem sám k sobě, "zkusíme to. Zůstaneme tu! Partii možno sice těžce vyhrát, ale je zábavná! Sázka stojí za námahu!"

Když jsme byli vyzváni, abychom naše výpovědi dali protokolovat, řekl jsem: "Pane komisaři, nadskočení Arsena Lupina stává se stále větším. Můj automobil čeká venku. Chtěl-li byste ho se mnou použít, tedy bychom mohli zkusit..."

Komisař se usmál s velice vážným výrazem. "Váš plán není špatný, dokonce tak dobrý, že tím je na polo proveden,"

"Ah!"

"Ano! Dva z mých lidí na kolech jsou již po delší dobu na cestě."

"Ale kam?"

"K východu tunelu. Budou tam vyzvídat a potom pronásledovat Lupinovu stopu."

Nemohl jsem se zdržet, abych nepokrčil rameny.

"Vaši dva lidé nenajdou žádnou stopu."

"Tak!"

"Arsene Lupin nebyl zajisté tak hloupý, aby opustil tunel před očima těchto lidí. Zařídil to asi tak, aby ho nikdo nespatřil. Dostal se patrně na nejbližší stanici a pak odtamtud..."

"... Do Rouenu, kde ho dopadneme."

"On do Rouenu nepřijde."

"Nuže, tedy zůstane v okolí, kde můžeme pak tím jistěji..."

"On také v okolí nezůstane."

"Tak, tak! Kde pak tedy?"

Vytáhl jsem svoje hodinky z kapsy.

"V tomto okamžiku se Arsene Lupin toulá v Darnétalu v blízkosti nádraží. Deset minut před jedenáctou hodinou, to jest za dvacet minut, vstoupí do vlaku, jedoucího ze severního nádraží Rouenského do Amiensu."

"Odkud to víte?"

"O, to je velice jednoduché. Než vyskočil z vlaku, díval se do mého jízdního řádu. Proč? Byla-li nedaleko místa, kde on zmizel, nějaká jiná trať, nějaké nádraží na této trati a vlak, který v nejbližším čase v tomto nádraží stavěl? Já jsem se rovněž díval do jízdního řádu a dověděl jsem se z něj všechno do podrobna."

"Skutečně, pane," pravil komisař, "to je skvěle vymyšleno. Vy byste byl dobrým kriminalistou."

Dal jsem se svést svým přesvědčením a provedl jsem neuvěřitelnou hloupost tím, že jsem ukázal tolik odborné znalosti. Viděl jsem, jak mne komisař udiveně pozoruje a myslel jsem, že mohu vyčíst z jeho pohledu jakési pochybování. Ovšem, jen zcela malé. Podobenky, které byly pařížským státním návladnictvím na všechny strany rozeslány, byly tak rozličné od podoby Arsena Lupina, který stál před komisařem, tak že by bylo pro tohoto těžké, mne dle takové podobenky poznat. Nicméně jsem však jasně pozoroval, jak úředník byl zmaten a znepokojen.

Několik vteřin uplynulo, aniž by někdo byl promluvil. Něco neurčitého, nejistého brzdilo naše slova. Mne samotného přešla jakási trapná hrůza.

Chtělo se snad štěstí ode mne odvrátit? Opanoval jsem se však a usmál jsem se.

"Dobrotivý Bože, nic tak důkladně neotevře člověku oči, jako ztráta, naplněné tobolky a přání, obdržet ji zpět. A já myslím, že kdybyste mně chtěl dáti dva z vašich lidí, že bychom snad mohli, vy a já..."

"O, prosím vás, pane komisaři," zvolala paní Renaudová, "dbejte přece slov pana Berlata!"

Vystoupení mé statečné přítelkyně rozhodlo. Ústy manželky vlivuplného státního úředníka stalo se jméno Berlat skutečně mým a propůjčilo mně totožnost, o které se nikdo neodvažoval pochybovat.

"Byl bych velice rád, pane Berlate, kdybyste měl úspěch. Mně záleží při nejmenším zrovna tolik na zatčení Arsena Lupina, jako vám."

S těmito slovy doprovodil mne až k mému automobilu. Dva z jeho lidí, které mně představil jako Massola a Deliveta, přisedli. Posadil jsem se k řídidlu. Můj šofér spustil motor. Několik vteřin později opustili jsme nádraží. Byl jsem zachráněn.

Ah! Přiznávám to, pociťoval jsem oprávněnou hrdost, když jsme jeli plnou rychlostí po široké silnici, která objímá toto staré normandské město jako pásmo. Hučení motoru zdálo se mi být nebeskou hudbou. Na pravé i levé straně míhaly se topoly kolem nás. A zůstav volným, dalek veškerého nebezpečí, zbývalo mi jen, abych za pomoci dvou

počestných zástupců státní moci osobně súčtoval. Arsene Lupin vyjíždí, aby dopadl Arsena Lupina!

Massole a Delivete, vy skromné opory, sociálního pořádku, jak drahocenná byla vaše pomoc! Co bych si byl bez vás počal? Kolikrát bych byl u křižovatek bez vás zabočil nepravým směrem! Bez vás by se Arsene Lupin byl mýlil a ten druhý by byl uklouzl!

Ale ještě nebylo všecko ukončeno. Naopak. Žert teprve začal. Především se jednalo o to, abych toho chlapa dohonil a pak vlastnoručně se zmocnil své tobolky, kterou on mně uloupil. Za žádnou cenu nesměli moji dva průvodcové strčit nos do mých papírů, tím méně na ně položit ruku. Použíti jejich služeb, aniž sám bych jednal, to byl můj plán, jehož provedení ale nebylo tak lehké.

Do Darnétalu jsme přijeli tři minuty po odjezdu vlaku. Zde nám bylo řečeno, že jakési individuum v šedém svrchníku s černým sametovým límcem s lístkem druhé třídy odjelo do Amiensu. Moje první policistské pokusy byly mnohoslibné.

"Je to expresní vlak," řekl Delivet, "a staví teprve zase v Buchy za devatenáct minut. Nebudeme-li tam před Arsenem Lupinem, tak by mohl on zrovna tak dobře jeti dále do Amiensu, jako do Cleresu přestoupit, odkud se pak může dostat do Dieppu nebo do Paříže."

"Jak daleko máme do Buchy?"

"Třiadvacet kilometrů."

"Třiadvacet kilometrů v devatenácti minutách. Budeme tam před ním!"

Jaká to rozčilující jízda! Ještě nikdy neodpovídal můj věrný automobil tak rozumně a horlivě mé netrpělivosti. Zdálo se mi, jako bych byl přenesl naň svou vůli, bez pomoci řídidla a páky. Mohlo se myslet, že auto sdílí moje přání, schvaluje moji horlivost, chápe můj vztek vůči Arsenu Lupinovi. Zůstanu pánem nad ním? Anebo bude se ještě jednou posmívat trestající spravedlnosti, jejíž pravou rukou jsem byl?

"V pravo!" zvolal Delivet. Pak opět: "V levo!... Přímo!"

Letěli jsme v před. Kilometrové kameny podobaly se bázlivým malým zvířátkům, která mizela, jakmile jsme se přiblížili.

A pojednou za jednou zatáčkou objevil se mrak dýmu - byl to severní expresní vlak!

Závod o rychlost potrval po celý kilometr. Těsně při sobě odbývali jsme souboj, o jehož výsledku se nemohlo pochybovat. Byli jsme o dvacet délek dříve u cíle.

Za tři vteřiny jsme stáli u vlaku před vagóny druhé třídy. Dveře se otevřely a několik osob vystoupilo. Po mém zloději nebylo ani stopy. Prohledali jsme coupé. Arsene Lupin nebyl k nalezení.

"Hrome!" vykřikl jsem. "Že mne poznal v automobilu, když jsme jeli vedle vlaku. Bezpochyby vyskočil."

Průvodčí vlaku, který právě šel kolem, potvrdil tuto domněnku. Asi dvě stě metrů před stanicí zpozoroval, jak se jakýsi muž skutálel se svahu.

"Tam běží přes pole!"

Pustil jsem se do pronásledování, moji dva průvodcové mne následovali, čili lépe řečeno, jen jeden. Ten druhý, Massol, byl běhoun tak neobyčejné rychlosti a vytrvalosti, že mezera mezi ním a uprchlíkem se očividně zmenšovala. Když prchající jej zpozoroval, skočil nejprve přes plot, pak vyběhl na stráň a na to zmizel v malém lesíčku.

Když jsme tam doběhli, zastihli jsme Massola, který nás očekával. Považoval to za neopatrné, aby sám se odvážil do houští.

"Udělal jste dobře, příteli," pochválil jsem jej. "Po takových dostihách musí být na dobro unaven. Nyní patří nám."

Podíval jsem se na krajinu a uvažoval jsem zároveň o tom, jak bych uprchlíka mohl sám dopadnout, abych mu odebral to, co by mi úřady byly teprve po zdlouhavém a nepříjemném zjišťování vydaly. Pak jsem se vrátil k mým průvodcům.

"Naše věc není těžká. Vy, Massole, zůstanete zde v levo stát. Vy, Delivete, tam v pravo. Z vašich míst můžete celou zadní stranu lesíčku přehlédnouti. Aniž by byl vámi viděn, mohl by pak jen touto hlubokou cestou utéci. Přes tuto se postavím já. Nevyjde-li ven, tedy tam vniknu a poženu ho jednomu z vás dvou do rukou. Nemusíte tedy nic jiného dělat, než klidně čekat. Však ještě něco! Co signál z nouze platí výstřel!" Massol a Delivet se odebrali na vykázaná jim místa. Pak jsem postupoval s největší opatrností, abych nebyl ani slyšen, ani viděn, do lesíka. Byl nízkými stromky zarostlý a protínaly jej křížem krážem úzké cestičky, po kterých bylo možno pouze sehnutě bráti se ku předu, jako v nějakém loubí.

Jedna taková cestička vedla k pasece, na jejíž mokré trávě byly čerstvé stopy. Šel jsem podle nich, při čemž jsem z opatrnosti použil křoví jako zákrytu. Tím způsobem jsem se dostal k malému náspu, na němž stála polo rozpadlá bouda na vápno.

"Tady musí vězet," pomyslil jsem si. Místo toto nebylo špatně voleno.

Vplížil jsem se hodně blízko. Lehký šumot mi prozradil jeho přítomnost a hned na to jsem jej mohl pozorovat skrz trhliny. Byl ke mně obrácen zády.

Dvěma skoky jsem se naň vrhl. Pokusil se sice, aby proti mně obrátil revolver, který držel v ruce; já však jsem mu nepopřál času, nýbrž strhl jsem jej takovým způsobenu k zemi, že obě jeho paže se mu dostali pod záda, a kolenem jsem mu smáčkl hruď.

"Poslyš, hochu!" zašeptal jsem mu do ucha. "Já jsem Arsene Lupin. Vydáš mně ihned a dobrovolně moji tobolku a věci náležející dámě. Za to tě chci vyprostit z drápů policie a budeš přijat do řad mých přátel. Žádné zbytečné slovo! Ano nebo ne?"

"Ano!" zabručel.

"Tím lépe. Tvoje dílo dnes ráno bylo pěkně promyšlené a čistě provedené. Budeme dobře spolu pracovat."

Povstal jsem. On sáhl do kapsy, vytáhl z ní dlouhý nůž a chtěl mne bodnout.

"Hlupáku!" řekl jsem mu. Jednou rukou odrazil jsem útok, druhou jsem jej silně udeřil přes hlavu. Klesl bez vědomí k zemi. Na jednom dopisu, který jsem u něho nalezl, četl jsem jeho adresu: Pierre Onfrey.

Ulekl jsem se. Pierre Onfrey, vrah z Auteuilu, který zavraždil celou rodinu, otce, matku a děti! Naklonil jsem se přes

něj. Ano, byl to ten obličej, který v coupé vlaku u mne vzbudil vzpomínku na kdysi viděné rysy.

Ale čas utíkal. Strčil jsem do obálky dvě stofrankové bankovky s navštívenkou, na kterou jsem načmáral slova: "Arsene Lupin svým milým příležitostným kolegům Massolovi a Delivetovi na znamení svého uznání." Pak jsem položil obálku na dosti nápadné místo a postavil vedle ní kabelku paní Renaudové. Což pak to nebyla moje povinnost vrátit jí tuto věc, když mně tak statečně byla nápomocna? Vybral jsem ovšem z kabelky všechno, co mělo nějakou cenu a zanechal jsem jí jen hřeben ze želvoviny, tyčinku červeného líčidla na rty a prázdnou peněženku.

Mezitím se muž začínal pohybovati. Co jsem měl dělati? Neměl jsem právo jej zachránit, ani právo jej zatracovat. Odejmul jsem mu jeho zbraně a vystřelil jsem z revolveru ránu do vzduchu.

Ti dva zajisté přijdou, jsem si myslel. Ať si sám pomůže z léčky ven. Co jeho osud určí, to se stane.

A pak jsem prchal rychlým během hlubokou cestou.

Deset minut později mne vedla postranní cesta, kterou jsem při naší honbě zpozoroval, nazpět k mému automobilu.

Ve čtyři hodiny jsem telegrafoval mým přátelům v Rouenu, že nepředvídaná překážka mne nutí, návštěvu odložit.

Za dvě hodiny jsem se dostal po oklikách opět do Paříže. Z večerních listů jsem se dověděl, že se policie zmocnila vraha Onfreye.

Příštího rána - nesmíme nikdy podcenit výhody promyšlené reklamy - přinesl "Echo de France" následující zprávu: "Včera byl Piere Onfrey, v okolí stanice Buchy po různých obtížích Arsenem Lupinem zatčen. Vrah z Auteuilu oloupil krátce před tím na trati Paříž-Rouen pani Renaudovou, choť náměstka ředitele věznice. Arsene Lupin vrátil paní Renaudové kabelku, která obsahovala její skvosty a odměnil královsky oba policejní agenty, kteří mu pomáhali při tomto dramatickém zatčení."

Královnin náhrdelník

Jednou nebo dvakrát v roce, při zvláště význačných a slavnostních událostech zdobila hraběnka z Dreux-Soubise svá bílá ňadra královnyným náhrdelníkem. Tím způsobem ukazovala vždy na velkých plesích u rakouského vyslance nebo při výstředních společenských večerech lady Billingtonové tento jediný a neporovnatelný klenot. Vždyť to byl přece vyhlášený legendární náhrdelník, zhotovený dvorními klenotníky Böhmerem a Bassengem, který považoval kardinál z Rohanů-Soubise za vhodné, nabídnout královně Marii Antoinette darem, a který pak byl jednoho krásného večera v únoru r. 1785 jistou dobrodružkou, jménem Jeanne de Valois, hraběnkou de Lamotte, pomocí jejího chotě a jejího pomocníka Rétauxa de Villette rozkouskován.

Ve skutečnosti byla jenom obruba pravá. Rétaux de Villette si ji podržel, kdežto de Lamotte a jeho choť bezohledně vylámali drahokamy a rozprodali je do všech končin. Později prodal Rétaux obrubu v Itálii Gastonu de Dreux-Soubise, synovci a dědici kardinálovu, který ho při sensačním úpadku Rohanů-Guémenée zachránil před úplným zničením. Gaston de Drieux-Soubise, který na svého strýce vzpomínal s hlubokou vděčností, koupil také v upomínku na něho těchto několik málo zbylých diamantů, které se opět objevily u anglického klenotníka Jefferyse, nahradil chybící drahokamy jinými, ovšem, že tyto měly značně menší cenu, a měl takto zadostiučinění, že mohl zachránit své rodině tento báječný historický skvost v téže podobě, v jaké opustil dílnu Böhmera a Bassengeho.

Tento skvost tvořil po celé století chloubu rodiny Dreux-Soubise. Ačkoliv jejich jmění bylo různými okolnostmi značně zmenšeno, obmezili raději svou domácnost, než aby vydražili tuto královskou a drahocennou relikvii. Byl to zejména nynější senior hraběcí rodiny, který na ní pevně lpěl, tak jako někdo lpí na zděděném pozemku svých otců. Z opatrnosti si najal u Crédit Lyonnais pancéřovou skříň, ve které byl náhrdelník stále uschováván. Chtěla-li jeho choť vzíti tento klenot na sebe, šel osobně pro něj a odnesl ho následujícího rána rovněž osobně na místo uschování.

Jednoho večera, když Palais de Castille otevřel pařížské společnosti své salony, dožila se hraběnka skutečného triumfu. Sám král Kristián, na jehož počest slavnost byla uspořádána, zpozoroval její uchvacující krásu. V nádherných paprscích skupily se drahokamy kolem graciésního hrdla. Tisíceronásobně v třpytné nádheře vrhaly diamanty své plameny do překvapeného oka. A zdálo se, jako by jen tato paní byla s to, zdobit se tímto klenotem s takovou něžností a ušlechtilou pýchou.

Byl to dvojnásobný triumf, jehož hrabě docílil a po návratu do svého starého domu v předměstí Saint-Germainu nepřestával dávati své radosti výraz. Byl hrd na svoji choť a mnohonásobně i na klenot, který po čtyři generace tvořil ozdobu jeho rodu.

Jeho choť sňala - s jistým pocitem politování - náhrdelník se svých ňader a podala jej malnželi, jehož pohledy v dlouhém obdivování na něm spočívaly, jako by jej dnes poprvé viděly. Pak uložil tento skvost do červené kožené skřínky se znakem kardinálovým a odnesl tuto do sousedního pokoje, jakési alkovny, který byl jen z ložnice jedinými, u nohou postele se nacházejícími dveřmi přístupný. Na prkně, které bylo dosti vysoko od podlahy umístěno, uložil skřínku mezi krabicemi na klobouky a prádlo. Pak, opět zavřel dveře a svlékl se.

Druhého dne kolem deváté hodiny ranní vstal, maje v úmyslu odnésti skvost do Crédit Lyonnais. Oblékl se, vypil koflík kávy a odebral se na to do stáje. Jeden kůň, který předešlého dne nebyl úplně zdráv, ho znepokojoval. Dal si na dvoře koně předvést v kroku a v cvalu. Pak se opět vrátil ke své manželce.

Hraběnka, která ještě neopustila svou ložnici, dala se právě svojí komornou česati.

"Půjdeš ven?" tázala se jej.

"Ano, víš přece..."

"Ach ano... je to také opatrnější takto." Zmizel v sousedním pokoji. Za chvilku se otázal, ostatně bez nejmenšího udivení v tónu a hlasu: "Tys to vzala, drahoušku?"

Tázaná odvětila: "Jak myslíš?... Ale ne, nic jsem nevzala."

"Umístila jsi to snad někde jinde?"

"Naprosto ne. Já jsem vůbec ani dveře neotevřela."

Hned na to se objevil s výrazem leknutí v obličeji a vykoktal téměř nesrozumitelným hlasem: "Ty jsi ne... ty ne... tak tedy..."

Hraběnka přiběhla a oba hledali v horečném rozčilení, házeli krabice na klobouky na zem a poráželi složky prádla.

"Nadarmo!" řekl konečně hrabě. "Všechno, co zde děláme, je bezúčelné. Zde na toto prkno jsem ten předmět položil."

"Ty se asi mýlíš!"

"Tam jsem jej postavil! Na toto prkno a nikam jinam."

Rozsvítili svíčku, poněvadž místnost byla dosti tmavá. Pak odklidili prádlo a všechno, co jim překáželo. A když celý tento pokojík prohledali, zpozorovali se zoufalstvím, že pověstný kollier, královnin náhrdelník, zmizel.

Hraběnka, dáma energické povahy, dala ihned, aniž by zbytečným naříkáním ztrácela času, vyrozuměti policejního komisaře Vallorba, kterého cenila pro jeho bystrost. Vyprávěla mu vše dopodrobna.

"Jste si tím jist, pane hrabě," tázal se komisař, "že se během noci nikdo nemohl vplížit vaším pokojem?"

"Tím jsem si úplně jist. Mám velice lehký spánek. A pak je naše ložnice vždy uzavřena. Musil jsem dnes ráno odstrčit závoru, když moje manželka zvonila na komornou."

"A není tu jiného příchodu, kterým by se někdo byl mohl dostati do alkovny?"

"Není."

"Žádné okno?"

"Ano, to však je zavřené a zastavené."

"Rád bych se o tom přesvědčil."

Svíčky byly rozsvíceny a pan Vallorbe ihned zpozoroval, že skříňka, která stála pod oknem, toto jen do polovice jeho výše zakrývala. Hořejší okenní kříž byl volný.

"Skříňka stojí ale přece příliš blízko okna," namítl hrabě. "A kdyby ji někdo byl odstrčil, což ostatně z věnčí je zcela nemožné, tedy by nás způsobený lomoz byl probudil."

"Kam vede toto okno?"

"Na malý vnitřní dvorek."

"Leží nad tímto patrem ještě jedno druhé?"

"Ještě dvě, avšak ve výši druhého patra jest přes dvůr přetažena hustá drátěná síť. Proto máme také tak málo světla zde.

Policejní komisař zavřel dveře a prohlížel okno. Toto bylo zavřené.

"Tedy by na tomto místě nebyl nikdo mohl sem vniknout ani tudy zmizet," zjistil komisař.

"Leda, že by zloděj byl naším pokojem odešel," mínil hrabě.

"Pak byste ale nebyl dnes ráno našel vnitřní závoru zastrčenu," namítl úředník.

Po krátkém přemýšlení obrátil se nyní na hraběnku.

"Bylo vašemu okolí známo, že jste včera večer zamýšlela vzíti si náhrdelník?"

"Ošem, neměla jsem příčiny to tajit. Ale nikomu nebylo známo, že šperk v této místnosti uschováváme. Nikomu... ne-li snad..."

"Prosím, milostivá paní, buďte upřímná. Tento bod je jeden z nejhlavnějších."

"Myslela jsem na Henriettu," řekla k svému choti.

"Henrietta? Ta ví o tom zrovna tak málo, jako ti ostatní."

"Jsi si tími jist?"

"Kdo je tato dáma?" přerušil je úředník.

"Je to dřívější kolegyně z pensionátu. Nepohodla se kdysi se svojí rodinou, poněvadž se provdala za dělníka. Po smrti jejího manžela vzala jsem ji i s jejím synáčkem k sobě. Je velice zručná a nám užitečná."

"Ve kterém patře bydlí?"

"V témže patře jako my, nedaleko od nás, na konci této chodby. Však právě na to myslím: okno z její kuchyně..."

"Vede na tento dvůr, že ano?"

"Ano, zrovna naproti alkovně."

Po těchto slovech následovalo krátké mlčení.

Pak požádal pan Vallorbe, aby byl doveden k Henriettě.

Nalezli ji při šití, kdežto její syn, inteligentní hoch, seděl po její straně a četl. Téměř udiven nad prostičkým bytem, který sestával z pokoje bez kamen a jednoho výklenku, který měl sloužiti za kuchyň, vyptával se jí policista. Paní byla celá zaražena, když slyšela o krádeži. Předcházejícího večera sama hraběnku oblékala a náhrdelník jí na krk připevnila.

"Dobrotivý Bože na nebi!" zvolala. "Kdo by si byl někdy něco podobného pomyslil!"

"A nemáte žádného podezření, kdo by to mohl být. Je možno, že pachatel prošel vaším pokojem."

Usmála se dobrosrdečně, aniž by tušila, že by na ni mohlo padnout podezření.

"Ale já jsem můj pokoj ani neopustila. Já nikdy nevycházím."

Při tom otevřela okno výklenku.

"Vidíte, až k okenní římse máme dobré tři metry."

"Kdo pak vám něco řekl o naší domněnce, že by krádež byla provedena touto cestou?"

"Inu... což pak nebyl náhrdelník tam v kabinetu? Bylo mně již od dřívějších dob známo, že náhrdelník tam bývá přes noc uzavřen. Mluvilo se o tom v mé přítomnosti."

Její mladý ještě obličej, jehož zvadlé tahy vyprávěly o mnohých starostech, prozrazoval velkou něžnost spojenou s mírným odříkáním.

Po krátkém trapném mlčení vykřikla úzkostlivě, jako by teprve nyní pozorovala hrozící nebezpečí. Objala vroucně svého syna a dítě uchopilo její ruku, něžně ji tisknouc.

"Nemohu si myslet," řekl hrabě k svému průvodci, když byli opět sami, "že byste tuto ženu mohl mít v podezření. Ručím za ni. Ona je poctivost sama."

"Jsem zcela vašeho náhledu!" odpověděl Vallorbe. "Pomýšlel jsem v nejhorším pádu na bezděčnou součinnost. Ale také tuto domněnku musím nechal padnout, tím spíše, jelikož nikterak nepřispívá k řešení záhady, před níž stojíme."

Komisař se vzdal dalšího pátrání a předal záležitost vyšetřujícímu soudci, jak jeho povinnost kázala. Tento ji přijal a v následujících dnech skutkovou povahou doplnil. Vyslechl služebnictvo, přezkoušel závory, pozoroval, zda-li se okno z věnčí dá otevírat a zavírat, prozkoumal malý dvorek z dolejška až nahoru; všechna námaha však byla marná.

Pátrání zabývalo se obzvlášť s Henriettou, na kterou se vyšetřující soudce opět a opět obracel. S největší důkladností byl její život probrán. Při tom se vysvětlilo, že během posledních tří roků neopustila dům více než čtyřikrát a také mohla prokázati cíl a účel těchto vycházek. Sloužila u hraběnky jako komorná a šička a tato s ní zacházela s velikou přísností. Veškeré služebnictvo na důvěrné vyptávání toto dosvědčilo.

"Ostatně," namítl vyšetřující soudce, který za týden přišel k témuž výsledku jako policejní komisař, "dejme tomu, že bychom viníka znali - a tak daleko ještě nejsme - tedy bychom o způsobu provedení krádeže také nevěděli více než víme teď. Stojíme mezi dvěma překážkami: v levo zavřené dveře, v pravo zavřené okno. Jak se zloděj sem mohl dostat? A jak ven, což je ještě obtížnější, jelikož dveře a okna byly zevnitř zavřeny."

Po čtyřech měsících horlivého pátrání učinil si vyšetřující soudce následující úsudek: Pan a paní de Dreux byli asi následkem peněžních nesnází nuceni, královnin náhrdelník zpeněžit a použili záhadnou tuto událost jako pláštíku k zakrytí této skutečnosti. A opíraje se o tento náhled, odložil záležitost ad acta.

***

Krádež cenného skvostu způsobila manželům de Dreux-Soubise mnohé nepříjemnosti. Jejich úvěr, který se částečně opíral o vlastnictví tohoto klenotu, byl podkopán, věřitelé stali se dotěrnějšími a půjčovatelé peněz zdrženlivějšími. Zkáza rodiny byla by bývala úplná, kdyby ji nebyla dvě dědictví ještě v poslední chvíli zachránila.

Mimo toho cítili se pyšní šlechtičtí manželé ve své ctižádosti poníženi, jakoby s klenotem bylo zároveň zmizelo jedno pole z jejich erbu. Podivno - hněv hraběnky obrátil se nyní na její bývalou kolegyni z pensionátu. Pociťovala skutečnou nenávist k Henriettě a obviňovala ji dokonce zcela otevřeně. Z prvu byl této ubohé ženě přikázán pobyt v témže poschodí, kde se nalézal čeledník, a konečně byla bez výpovědi propuštěna.

Během následujících let plynul život hraběcí rodiny bez pozoruhodných událostí. Jedna událost z této doby zasluhuje však býti uvedena. Několik měsíců po propuštění Henrietty obdržela hraběnka dopis, který ji velmi překvapil. Dopis zněl:

"Milostivá hraběnko!

Nevím, jak bych Vám měla děkovat; neboť zásilka může jen od Vás pocházet. Mimo Vás nezná nikdo jiný můj pobyt v této malé vesnici. Pak-li se přece mýlím, pak promiňte a přijměte výraz celé mé vděčnosti za dobrodiní, která jste mi dříve prokázala."

Co tím chtěla říci? Dobrodiní, kterých hraběnka Henriettě nyní nebo dříve prokázala, bylo velmi málo. Co znamenaly tedy tyto výrazy poděkování?

Na vyzvání, aby svůj dopis vysvětlila, psala, že obdržela rekomandovaný a nepojištěný dopis, ve kterém se nalézaly dvě tisícifrankové bankovky. Na obálce, kterou hraběnce poslala, bylo lze spatřiti poštovní razítko "Paříž" a dále krom adresy, která byla psána napodobeným písmem, ničeho jiného.

Odkud přišly ty dva tisíce franků? Kdo je daroval a z jaké příčiny? Soud se zabýval touto záležitostí. Tápalo se však úplně ve tmách a nebylo lze žádných opěrných bodů nalézti.

O rok později se týž případ opakoval, rovněž tak po třetí a po čtvrté a dále po šest roků, jen s tím rozdílem, že v pátém a šestém roce byl obnos zdvojnásoben, tyto peněžní zásilky poskytly těžce onemocnělé Henriettě možnost, aby se řádně léčila. Ještě jedna jiná okolnost znesnadnila další pátrání. Poštovní správa zadržela totiž jeden z dopisů pod záminkou, že není opatřen předepsaným udáním ceny. Na to pak napovídaly poslední dvě zásilky úplně všem poštovním předpisům; byly na různých poštovních úřadech podány s falešným udáním jména odesílatele.

Ku konci šestého roku zemřela Henrietta, aniž by záhada byla bývala rozluštěna.

***

Tyto dosud líčené příhody tvořily svého času po více týdnů látku objemných článků v novinách, které byly obecenstvem s náruživým napjetím čteny. Poutavým byl také prazvláštní osud náhrdelníku, který celé století po svém prvním sensačním zmizení znovu uvedl svět v rozčilení! Avšak následující událost zůstala veřejnosti dosud neznámou. Odehrála se pouze mezi bezprostředně súčastněnými a v přítomnosti několika jiných osob, od kterých si hrabě vyžádal slib naprosté mlčenlivosti. Jelikož však je pravděpodobným, že tyto osoby dnes nebo zítra na svůj slib zapomenou, nerozmýšlím se také déle odstranit závoj, který toto tajemství zahaluje a s rozluštěním této záhady podati také vysvětlení o znovuobjevení se onoho náhrdelníku.

Bylo to jednou u oběda, ku kterému hrabě a hraběnka de Dreux-Soubise pozvali několik svých přátel a intimních známých. Mimo dvou neteří hraběnčiných a jedné sestřenice byl přítomen president soudu ďEssaville, poslanec Bochas, generál marquis de Rouzieres, starý přítel domácího pána z klubu, a mladý kavalír Floriani, s nímž se hrabě před krátkým časem na jedné cestě do Itálie seznámil.

Po hostině nabídly dámy kávu a dovolily pánům vykouřiti cigaretu s tou podmínkou, že s nimi v salonu zůstanou. Hovořilo se, přítomní si různým způsobem ukracovali čas a dali si také od jedné dámy, která tomu rozuměla, hádati z ruky. Konečně si účastníci navzájem, vypravovali různé hrůzostrašné a dobrodružné historky. Této příležitosti použil marquis de Rouzieres, který hraběte vždy rád poškádlil, aby přivedl hovor na krádež vyhlášeného náhrdelníku. Ačkoliv

musil věděti, že hraběte se každá upomínka na tuto událost nemile dotkne, mohl si přece jako starý domácí přítel toto pozlobení dovolit.

Tento předmět oživil ihned náladu, která byla již trochu mdlá a vytvořil nejrůznější náhledy, z nichž si však všechny odporovaly a žádný nebyl správný.

"A vy, pane," obrátila se hraběnka na Florianiho, "nemáte žádné vysvětlení pro tuto záhadu?"

"O, já, milostivá paní... já nemám žádné mínění."

Bylo mu živě odporováno. Dokázalť přece právě nyní tak skvěle svůj bystrý úsudek a svůj zájem o takové otázky svým líčením zlodějských kousků, jež zažil se svým otcem, který byl vyšetřujícím soudcem v Palermu.

"Zajisté," pravil, "někdy mám při vysvětlení takových záhad více štěstí než nejzručnější policisté, ale abych již k vůli tomu byl považován za nějakého Sherlocka Holmesa... Ostatně nevím ani zcela dobře, oč se jedná."

Nyní se přítomní obrátili s tázavým pohledem na domácího pána, který pak také s jakýmsi odporem podal kavalírovi stručný popis známé již události.

Floriani ho pozorně vyslechl a prohodil sem tam nějakou poznámku.

"Je to poutavé," odpověděl po krátkém přemýšlení. "Ale na první okamžik se mi rozuzlení této záhady nezná být tak těžkým."

Hrabě škubnul rameny; avšak jeho zvědaví hosté prosili mladého Siciliána, aby se vyjádřil jasněji. S poučujícím pohledem vyhověl jejich naléhání.

"Jestli že má být zloděj nebo nějaký zločinec vůbec odhalen, musí především býti zjištěno, jak byla krádež nebo jiný zločin spáchán nebo alespoň jak by mohl býti spáchán. V tomto případě se mi to zdá býti zcela jednoduchým. Vždyť tu nemáme více možností, nýbrž jen jednu, o které nemůže žádná pochybnost panovat. Dle mého přesvědčení má se věc takto: Zloděj mohl do alkovny vniknout jenom oknem nebo dveřmi. Jelikož se zevnitř závorou uzavřené dveře nedají bez násilí zvenčí otevřít, a tyto dveře neukazovaly žádnou stopu nějakého násilného vniknutí, tedy musil zloděj vniknout oknem."

"Okno bylo následujícího rána uzavřené!" prohodil hrabě suše.

"Následkem toho," pokračoval Floriani, aniž by dbal poznámky hraběte, "bylo pouze třeba, aby zloděj obyčejným prknem nebo žebříkem učinil spojení mezi kuchyní protějšího bytu a oknem alkovny, aby..."

"Řekl jsem vám přece, že jsme nalezli okno uzavřené!" zvolal hrabě podrážděn.

Tentokráte musil Floriani odpovědět. Učinil tak s klidem muže, kterého nemůže ani takové rušení chodu jeho myšlenek vytrhnout z klidu.

"To rád věřím," řekl. "Nebylo ale nad velkým oknem ještě jedno sklopovací okno zaděláno?"

"Odkud to víte?"

"Poněvadž to ve všech starých domech tak bývá. A pak to tak muselo být, poněvadž by krádež ani nebyla bývala možnou."

"Ano, máte pravdu, je tam takové okno; bylo však zavřené jako dolejší okno. Nikdo si toho ani nepovšiml."

"To se ale mělo stát! Zajisté by se na to bylo přišlo, že bylo otevřené."

"Jak to myslíte?"

"Zajisté se dá toto sklopovací okno, jako všechny tohoto druhu, na jehož dolejším konci se nalézá kroužek, otevřít pomocí drátu, připevněného na závoře. Je to tak?"

"Ano."

"A tento kroužek se nacházel mezi okenním křížem a skřínkou?"

"Ano, ale já nepochopuji..."

"Nuže, hleďte: Bylo pouze třeba, aby zloděj prořízl ve skle těsně u tmelu úzký otvor, aby tímto prostrčil nějaký nástroj, řekněme ohnutý železný drát, aby jím mohl kroužek uchopit a zmačknout - a okno bylo otevřeno."

Hrabě se usmál pohrdavě.

"Velmi dobře! Velmi dobře! Děláte si to velmi pohodlně. Zapomínáte jen na jednu věc: Žádný otvor nebyl v okně nalezen!"

"Přece! Otvor tu musel být!"

"Nikoliv, nikoliv! Byl by jinak býval viděn."

"Aby byl býval viděn, měl být hledán a to se nestalo, poněvadž na to nebylo pomýšleno. Sklo bylo prolomeno a sice těsně vedle zatmelení v kolmém směru."

Hrabě povstal. Zdál se být rozčilen. Několikráte přeměřil rozechvělými kroky salon. Pak zůstal pojednou před Florianim stát.

"Od onoho nešťastného dne se tam nahoře nic nezměnilo, žádný člověk do alkovny nevkročil."

"V takovémto případě, pane hrabě, vás mohu tím snadněji ujistiti, že moje domněnka odpovídá skutečnosti."

"Nesouhlasí však s tím, co zjistila policie a vyšetřující soudce. Vy jste nic neviděl, pane, vy nic nevíte, docela nic, a vzdor tomu vystupujete proti názorům těch, kteří viděli, cítili a dotýkali se."

Floriani asi nepozoroval podrážděnost hraběte.

"Můj Bože, pane hrabě," odvětil usmívaje se, "hledím právě sledováním podrobností přijít k pravdě. Mýlím-li se, tak mně můj omyl lehce můžete dokázat."

"To také neprodleně učiním! Musím doznat, že vaše tvrzení začínají mne..."

Pan de Dreux se vzdor svému rozčilení tak dalece ovládal, aby větu nedokončil. Rychlým pohybem obrátil se pak ke dveřím a opustil salon.

Ze zbývajících nepromluvil nikdo ani slova. V horečném napjetí, jako by se bylo rozuzlením záhady přišlo o krok blíž, čekali na návrat hraběte.

Po krátké chvíli - pro čekající to byla trapně dlouhá přestávka - objevil se hrabě na prahu dveří. Byl bled a nanejvýš rozrušen.

"Prosím o prominutí," obrátil se chvějícím se hlasem ke svým hostům, "odhalení pana Florianiho přicházejí tak neočekávaně... Nebyl bych se nikdy odvažoval myslet..."

"Tak mluv tedy! Rychle, prosím tě o to. Co je?"

"Je zde ten otvor," koktal, "přesně na označeném místě... s hořejška dolů..."

Pak chopil Florianiho za rámě.

"A nyní pokračujte, pane! Doznávám, že jste dosud měl pravdu. Nejsme však ještě u konce. Co se dle vašeho mínění dále odehrávalo?"

Floriani sprostil jemně své rámě svírajících jej prstů.

"Dle mého náhledu stala se krádež následovně: Zloděj věděl, že paní hraběnka se řečeného večera ozdobí náhrdelníkem. Mezi tím, co jste byli na plesu, hodil z protější kuchyně svůj spojovací most k oknu do alkovny a pozoroval vás odtamtud po vašem návratu, při čemž přirozeně viděl, kam byl šperk položen. Když jste pak opustili alkovnu, udělal onen otvor, zatáhl za kroužek a otevřel tak sklopovací okno."

"Pěkně! Ale vzdálenost od tohoto okna až k závoře okna samotného je příliš velká, než aby také toto byl mohl otevřít."

"Tak tedy tam vnikl sklopovacím oknem."

"Nemožné! Žádný člověk není tak malý a slabý, aby mohl prolézt sklopovacím oknem - leda že by to byl trpaslík."

"Tak to tedy byl trpaslík."

"Jakže?"

"Přirozeně! Když je otvor pro muže příliš úzký, tu muselo asi dítě být tím zlodějem."

"Dítě?"

"Nevypravoval jste nám, že ona Henrietta měla dítě?"

"Zajisté, měla syna, jmenoval se Raoul."

"Tedy dle vší pravděpodobnosti spáchal tento Raoul tu krádež."

"Kdo vám to má věřit?"

"Věřit? Myslím, že je dost příznaků, tak ku příkladu..."

Floriani se přerušil a přemýšlel několik okamžiků.

"... tento most. Nelze se domnívat, že by zloděj byl jej mohl do domu přinést a po vykonaném skutku opět odnést, aniž by byl pozorován. Tedy jej musel mít při ruce. Ve výklenku, který sloužil Henriettě jako kuchyň, byla zajisté prkna, na kterých měla svoje nádobí stát. Že ano?"

"Ano, dvě, pokud se pamatuji."

"Pak jste se měl přesvědčit, zda-li tato prkna byla hřebíky pevně přibita anebo jestli jen volně spočívala na opěradlech. V poslednějším případě můžeme s jistotou soudit, že dítě jedno z těchto prken použilo jako mostu."

Aniž by odpověděl slovem, spěchal hrabě znovu ven. Tentokráte nejevilo se na obličejích posluchačů již takové úzkostlivé napjetí, jako před tím. Cítili již předem, že Floriani má pravdu. Tento muž mluvil s takovou pevnou určitostí, že jeho slova nebyla přijata jako nějaká domněnka, nýbrž jako zpráva skutečných událostí, jejichž věrohodnost se dle libosti dala zjistit. A proto to také nikoho nepřekvapilo, když hrabě potvrdil správnost těchto slov.

"Žádné pochybování není možné," řekl. "Bylo to ono dítě, nebo řekněme raději jeho matka. Henrietta je jediná vinnice. Navedla k tomu svého syna!"

"Nikoliv!" prohlásil Floriani. "Matka o tom nevěděla."

"Prosím! Oba bydleli v jednom pokoji. Jak pak by bylo mohlo dítě bez vědomí své matky..."

"Bydleli v jednom pokoji, to je zcela správné! Ale všechno se odehrávalo v kuchyni, v noci, mezi tím, co matka spala."

"Pak by se byl musel náhrdelník objevit mezi věcmi dítěte! Vždyť přece byl dům prohledán," řekl hrabě, háje svoje náhledy.

"Hošík chodil denně do školy. Také onoho rána. kde jej policie nalezla u jeho matky, přišel právě teprve domů. Snad by byl vyšetřující soudce jednal moudřeji, kdyby byl ve škole prohlédl Raoulovu lavici, místo aby vyzkoušel svou chytrost na nevinné matce."

"Dejme tomu! Nejsou však ony dva tisíce franků, které Henrietta každý rok obdržela, nejlepším důkazem pro její spoluvinu?"

"Byla-li by se pak u vás za tento dar poděkovala? Nebyla-li za každým krokem pozorována? Avšak, dítě, které nikdo neměl v podezření, mohlo lehce doběhnout do nejbližšího města, spojit se s nějakým individuem a občas mu prodati za velice nízkou cenu několik vylomených kamenů ze šperku za tou podmínkou, že obdržené peníze budou z Paříže Henriettě zaslány."

Nevysvětlitelné rozladění začínalo se zmocňovat posluchačů. Každý začal si být toho vědom, že v tónu a chování Siciliána leželo ještě něco jiného, než jistota bystrého muže, který svá tvrzení opíral o logické vývody. K tomu se objevil na rtech kavalíra zcela nepokrytý potupný úsměv.

"Skutečně, pane," řekl hrabě, "jste geniální člověk. Musím před vámi udělat poklonu. Máte obdivuhodnou fantasii!"

"Ale prosím," odmítl Floriani s posmívavou skromností, "s tím nemá moje fantasie co dělat. Vyložil jsem vám jenom okolnosti skutku tak, jak se dle logiky jedině mohly odehrát, a co se dalšího týče, bude každý, kdo má trochu citu..."

"Vyslovte se!"

"Opírám se o vaše vlastní údaje. Představuji si život, jaký asi matka se svým dítětem tam dole na venkově vedla. Matka ochuraví, a aby ji před smrtí zachránil nebo aby ji aspoň ulehčil její poslední dny, přemýšlí dítě o různých

lstivých a odvážných plánech, aby získanou kořist zpeněžilo. Nemoc matku zdolá, ona zemře. Čas ubíhá, dítě roste a vyroste v muže. Od tohoto času počínaje, to rád připouštím, ponechávám své fantasii volný běh. Dejme tomu, že tento mladý muž pociťuje touhu, vrátit se na ono místo, kde prožil svoje mládí a že by chtěl zase potkat ty, kteří jeho matku neprávem podezřívali. Což pak si opravdu nedovedete představit bolestné pocity takového opětného shledání ve starém domě, ve kterém se odehrávalo první jednání celého dramatu?"

Umlknul, avšak zdálo se, jako by jeho slova uprostřed tohoto mlčení zněla ještě několik vteřin dále. V očích hraběte a hraběnky zračilo se zděšení se žádostí po jasnějším vyjádření a zároveň bázeň před celou pravdou.

"Kdož pak jste vy, pane?" tázal se hrabě lehkým hlasem.

"Jaká to prazvláštní otázka! Cavaliere Floriani, se kterým jste se loňského roku seznámil v Palermu a kterého jste od té doby již několikrát tak roztomilým způsobem přijal."

"Co pak má ale tato historka znamenat?"

"O zcela nic! Vynalezl jsem ji pouze pro svou zábavu. Zkusil jsem vžít se do Henriettina syna - pakliže ještě dlí mezi živoucími - a představit si jeho zadostiučinění v tom okamžiku, kde vám řekne, že byl sám vinníkem, že spáchal zločin, poněvadž se jeho matka nalézala v bídě, protože tušil, že jeho matka ztratí svoje místo jako služka a tím svůj výdělek, a že trpěl tou myšlenkou, viděti ji v bídě."

Přímo k hraběnce nakloněn, promluvil Floriani tato slova. Silné pohnutí vyznívalo z jeho hlasu. Nikdo se neodvažoval pochybovat. Cavaliere Floriani nebyl nikdo jiný než syn Henrietty. Vše o tom svědčilo, jeho chování, jeho hlas, jeho slova. Nebyl to vůbec jeho jasný úmysl, jeho vlastní vůle, aby byl poznán?

Hrabě váhal. Jak se měl vůči této vyzývavosti chovat? Měl zazvonit a dát zavolat polici? Vyvolat skandál? Zloděje, který jej oloupil, odhalit? Kdo by byl této nesmyslné pohádce věřil? Ne, bylo přece lépe vzít věc tak jak je a tvářit se, tak jako by se pravému smyslu nerozumělo. Po krátkém váhání přistoupil tedy hrabě k Florianimu, poklepal mu na rameno a řekl:

"Velice pěkný a zábavný je ten váš román! Na mou čest, skvostný! Ale povězte mi také, co se dle vašeho mínění z toho synáčka asi stalo? Doufám, že neopustil svou životní dráhu, kterou tak mnohoslibně započal."

"O nikoliv! Zajisté ne!"

"To by také bylo škoda po tak mnohoslibujícím začátku! Ve stáří deseti let ukrásti kriálovnin náhrdelník, vyhlášený skvost, po kterém toužila samotná Marie Antoinetta!"

"A ukrást jej," doplnil Floriani, navazuje na veselý tón hraběte, "aniž by byl z toho měl tu nejmenší nepříjemnost, aniž by někdo byl býval tak chytrý, prohlédnout hořejší okno, aby se mohl přesvědčit, jak pečlivě byl na prst vysoko tam ležící prach odstraněn, aby neprozrazoval žádnou stopu. Doznejte to, že ten hošík se mohl dát ukazovat! Na mou pravdu! Ostatně potřeboval jen chtít a nastrčit ruku..."

"A nastrčil ruku?"

"Obě ruce!" potvrdil Floriani s úsměvem.

Hrůza obešla obnažená ňadra dam. Kolik tajemství mohl asi život tohoto tak zvaného Florianiho skrývat, jenž dnes tak rafinovaným hereckým uměním pohnul jejich srdci, jenž se odvážil, vymstít se na své oběti v jejím vlastním domě v jakémsi záchvatu šílené odvážnosti, avšak přece v korektním chování rozeného kavalíra, který přišel vykonat návštěvu!

Sicilián povstal a přiblížil se k domácí paní, aby se s ní rozloučil. V prvním okamžiku se zdálo, jakoby hraběnka chtěla couvnout. Přemohla se však a usmála se naň přívětivě.

"Vy se strachujete, milostivá paní. Šel jsem snad příliš daleko ve své úloze jako salonní umělec?"

"Ani v nejmenším ne, pane," odpověděla žertovným tónem. "Vaše legenda o dobrém synu mne naopak velice zajímala a já jsem hrdá na to, že můj náhrdelník tvořil východisko tak skvělé životní dráhy. Ale nemíníte, že syn této paní sledoval především svoje přirozené určení?"

Vycítil z těchto slov špičku, která byla proti němu řízena.

"Jsem dokonce o tom přesvědčen," odpověděl. "Tento pud, vyplnit svoje přirozené určení, musil býti velice silný, jinak by tento čin snad ani nebyl spáchal."

"Proč tak myslíte?"

"Nuže, víte přece, že náhrdelník, celkem vzato, neměl žádnou velkou cenu. Jen těch několik málo diamantů, které byly anglickým klenotníkem zpět koupeny, byly pravé."

"Vzdor tomu však zůstal to královnin náhrdelník," řekla hraběnka pyšně. "Ale tomu jak se mi zdá, nemohl ovšem Henriettin syn rozumět."

"Musel ale přece pochopit, milostivá paní, že náhrdelník, jestli teď je ozdoben pravými nebo nepravými kameny, pro vás byl jakýmsi parádním předmětem, reklamním štítem."

Hrabě dal své choti znamení, které ona však asi nepozorovala.

„Jestliže tento člověk, o němž vy se takovým neslýchaným způsobem zmiňujete..."

"Jestliže tento nestydatý člověk," opravil ji.

Cítila, že takovým způsobem ničeho nedosáhne.

"Vážený pane," odpověděla zdvořile vzdor utrpěnému pokoření, "historka tohoto šperku praví, že Rétaux de Villete a Jeanne de Vallois sice diamanty z náhrdelníku vybrali a prodali, obrubu že nechali však nedotknutou. Rétaux pochopil právě, že diamanty byly pouze jeho okrasou a přídavkem, obruba samotná však že je hlavním dílem umělcovým, které mělo zůstat posvátným. Myslíte, že hoch to rovněž pochopil?"

"Podceňujete zajisté syna Henrietty. Nepochybuji o tom, že obruba ještě existuje, že dítě ji nechalo nedotknutou."

"Nuže, pane, pakli byste ho někdy náhodou potkal, tedy mu řekněte, jak nesprávně jedná, když si tuto relikvii ponechává, která je slávou a vlastnictvím rodiny. Řekněte mu, že sice mohl královnin náhrdelník oloupit o drahokamy, předmět sám však že nepřestává být dědičným pokladem rodiny de Dreux-Soubise. Náleží nám, jako naše jméno, naše

čest."
"Vyřídím váš vzkaz," odvětil prostě.
Pak se poklonil Floriani hraběnce a hraběti a každému z přítomných, načež se odměřenými kroky vzdálil.
Čtyři dny na to nalezla hraběnka Dreux-Soubise na svém toiletním stolku červenou koží potaženou skřínku na skvosty s kardinálovým erbem. Otevřela ji a spatřilal v ní ke své největší radosti královnin náhrdelník, zachráněný z nehodných rukou.
Ale jako všechny události v životě muže, který chce sobě a své logice zůstati věrným, stejnému účelu sloužiti musí - také trochu reklamy nemůže škodit - přinesla "Echo de France" následujícího dne tuto zprávu: "Královnin náhrdelník, tento drahocenný historický klenot, který byl před léty rodině Dreux-Soubise uloupen, byl Arsenem Lupinem opět nalezen. Arsene Lupin nelenil, aby jej pravému majiteli neprodleně doručil. Nemůžeme jinak, než plně uznati toto jemnocitné a kavalírské jednání."
Židovská lampa

I.
Sherlock Holmes a Wilson seděli každý po jedné straně kamen a přistrčili svoje nohy k příjemně hřejícímu ohni.
Holmesova krátká dýmčička z březového dřeva se stříbrným troubelem vyhasla. Holmes vyklepal popel, nacpal ji znovu, zapálil a přehodil šosy svého domácího kabátu přes kolena a sál ze své dýmky kouř v dlouhých tazích, které se snažil v kroužkách až ke stropu vyfouknout.
Wilson na něho pohlížel. Pohlížel na něho jako pes, který leží schoulen na koberci a dívá se na svého pána kulatýma očima, aniž by pohnul řasy, které nečekají na nic jiného, než na nějaký pokyn. Chtěl-li snad mistr toto mlčení přerušit? Chtěl-li mu odhalit tajemství toho, o čem právě snil a uvést ho do království svých snů, do kterého, jak se zdálo, byl Wilsonovi vstup zabráněn?
Holmes mlčel ještě pořád.
Wilson se odvážil promluvit.
"Časy jsou klidné, nemáme žádný tvrdý oříšek k louskání."
Holmes mlčel ještě tvrdošíjněji. Ale jeho dýmové kroužky stávaly se lepšími, a zcela jinak, než Wilson myslel, pociťoval velké zadostiučinění z oněch malých úspěchů samolibosti ve chvílích, kdy mozek je úplně myšlenek prost.
Wilson povstal sklíčen a přiblížil se k oknu.
Smutná ulice rozkládala se mezi zatemnělými průčelími domů pod černým nebem, z něhož padal prudký, zlý déšť. Jedna dvoukolka jela kolem a pak zase jedna. Wilson si poznamenal jejich čísla do zápisníku. Což pak může člotvěk vědět?
"Ejhle," zvolal, "listonoš!"
Muž vstoupil v průvodu sluhy.
"Dva doporučené dopisy... Prosím, račte podepsat."
Wilson potvrdil příjem, doprovodil muže až ke dveřím a vrátil se opět, otvíraje jeden z dopisů.
"Vyhlížíte tak šťastným," poznamenal Wilson.
"Tento dopis obsahuje velice zajímavý návrh. Vždyť jste toužil po nějaké aféře. Zde máte jednu. Čtěte..."
Wilson četl:

"Ctěný pane!
Prosil bych Vás, abyste mně byl Vaší zkušeností nápomocen. Stal jsem se obětí značné krádeže a vyšetřování nevedlo dosud k žádnému výsledku.
Zároveň Vám posílám několik časopisů, ze kterých se můžete o záležitosti informovat, a jestliže byste tuto chtěl dále sledovat, tedy Vám stojí můj dům k disposici a račte přiložený mnou podepsaný šek doplnit číslicí obnosu, který byste stanovil za prozatímní vaše námahy.
Buďte tak laskav a telegrafujte mi Vaši odpověď a přijměte výraz mé dokonalé úcty.
Baron Victor z Imblevallů,
Rue Murillo 18."

"Hehe," usmál se Holmes, "to začíná podivně... Malá cesta do Paříže... můj Bože, proč pak ne? Od té doby, kdy jsem vybojoval svůj slavný souboj s Arsenem Lupinem, jsem tam více nebyl. Nebudu se nikterak hněvat, spatřím-li opět hlavní město světa za klidnějších okolností."
Roztrhl šek na čtyři kusy a mezi tím, co se Wilson, jehož rámě nemohlo svou starou pohyblivost zpět získat, trpkými slovy o Paříži vyslovoval, otevřel druhý dopis.
Rychle sebou pohnul, mezi čtením se objevila vráska na jeho čele; zmačkal psaní a odhodil je na parketovou podlahu.
"Co? Co pak se stalo?" řekl Wilson znepokojen.
Zvedl zmačkaný dopis, rozprostřel jej a četl se stále rostoucím udivením:

"Milý mistře!
Víte, jak velice Vás obdivuji a jak se zajímám o Vaše renomée. Poslechněte mne a nezabývejte se záležitostí, ve které jste byl žádán o pomoc. Vaše zasáhnutí by způsobilo mnoho neštěstí, všechny Vaše námahy vedly by jen k smutnému výsledku a musel byste veřejně Vaše fiasko doznat.
Naplněn upřímným přáním, abych Vám takového pokoření uspořil, zapřísahám vás při našem přátelství, abyste klidně zůstati u Vašeho teplého krbu.

Srdečně, zdravě pana Wilsona a Vás, milý mistře, zůstávám v úctyplné oddanosti
Váš
Arsene Lupin."

"Arsene Lupin!" opakoval Wilson zmateně.
Holmes počal pěstmi bušit na stůl.
",Ale to je přece již příliš hloupé! Dělá si ze mne blázna, jako z nějakého uličníka! Veřejné doznání mého fiaska? Což pak jsem ho nedonutil, aby vydal modrý diamant?"
"Strachuje se," lichotil mu Wilson.
"Mluvíte hlouposti. Arsene Lupin se nikdy nestrachoval a nejlepším důkazem pro to je, že mne vyzývá."
"Jak pak jen může věděti o dopise, který nám poslal baron z Imblevallů?"
"Což pak já vím? Kladete hloupé otázky, můj milý."
"Já jsem myslel... já měl za to..."
"Že jsem čarodějníkem, že ano?"
"Ne, ale viděl jsem, jaké zázraky jste vykonal."
"Nikdo nedělá zázraky... já zrovna tak málo, jako někdo jiný. Já přemýšlím, vyvozuji, soudím, ale nehádám. Jen hlupáci hádají."
Wilson zaujal skromné postavení zbitého psa, a aby nemusil být hlupákem, snažil se nehádat, proč nyní Holmes kráčí rozčileně po pokoji. Když ale Holmes na svého sluhu zazvonil a jemu nařídil, aby připravil zavazadla, myslel Wilson, jelikož se zde jednalo o hmotnou skutečnost, že má právo přemýšlet, vyvozovat a soudit, že mistr chce odcestovat.
Tentýž myšlenkový pochod dovolil mu jako muži, který se žádného omylu nebojí, tvrdit:
.,Sherlocku, jedete do Paříže?"
"Možná."
"A vy tam jedete, ne tak abyste udělal baronovi z Imblevallů po vůli, jako spíše abyste dal Odpověď na Lupinovo vyzvání."
"Možná."
"Sherlocku, já vás budu provázet."
"Ach, ach, starý příteli," řekl Holmes, přerušuje svou procházku, "vy nemáte tedy žádný strach, že vaše levé rámě bude stejným osudem zasaženo jako pravé?"
"Co se mi může stát?"
"K čertu, vy jste srdnatý! Chceme tomu pánovi ukázat, že snad jednal nesprávně, když nám s takovou drzostí hodil rukavici. Rychle, Wilsone, sejdeme se u vlaku."
"Aniž byste vyčkal novin, jejichž odeslání vám baron oznámil?"
"K čemu to?"
"Mám odeslati telegram?"
"Není zapotřebí. Arsene Lupin by se mohl o mém příjezdu dovědět. To bych nechtěl. Tentokrát platí, Wilsone, hrát se zakrytými kartami."
***
Odpoledne vstoupili oba dva přátelé na loď. Jízda přes Kanál byla znamenitá. V rychlovlaku Calais-Paříž spal Holmes tři hodiny velmi tvrdě, mezi tím, co Wilson stál u dveří oddílu na stráži a pozorně se ohlížeje, přemýšlel.
Holmes se probudil svěží a vesel. Vyhlídka na nový boj s Arsenem Lupinem ho okouzlila; mnul si ruce a jevil spokojené vzezření muže, který se připravuje na veselé chvíle.
"Konečně se zase můžeme zahřát," pravil Wilson.
A mnul si ruce s rovněž tak spokojeným výrazem v obličeji.
Na nádraží vzal Holmes plédy, odevzdal jízdní lístky a opustil vesele nádraží, následován jsa Wilsonem, který nesl cestovní vaky.
"Krásné počasí, Wilsone, slunce září... Paříž oslavuje náš příchod."
"Jaký to zástup lidí."
"Tím lépe. Jsme ve výhodě, že nebudeme viděni. Nikdo nás v takové tlačenici nepozná."
"Pan Holmes, že ano?"
Zůstal zaražen stát. Kdo pak, k čertu, ho mohl jeho jménem jmenovat?
Jakási ženština šla vedle něho; bylo to mladé děvče, jehož velice jednoduchý šat povznesl vznešenou postavu ještě více a jehož hezký obličej měl neklidný a bolestný výraz.
Opakovala: "Jste přece pan Holmes?"
Jelikož mlčel, jsa v rozpacích, ale také ze zvyklé opatrnosti, řekla po třetí:
"Mám přece, čest, mluviti s panem Holmesem?"
"Co chcete ode mne?" řekl téměř hrubě, jelikož tušil nějaké pochybné dobrodružství.
Postavila se před něho.
"Poslyšte pane, je to velice vážná věc; vím, že jdete do Rue Murillo."
"Co říkáte?"
"Já vím... já vím... Rue Murillo č. 18. Ne, nechoďte... nesmíte tam jít... ujišťuji vás, že toho budete litovat. Když já vám to říkám, tak tomu nebudete věřit, že jsem při tom interessována. Děje se to z chytrosti a svědomitosti."
Pokusil se přejít kolem ní, avšak ona dále usilovala:
"Prosím vás pěkně, nebuďte umíněný... Ach, kdybych vás mohla jen přesvědčit! Pohleďte do mého nitra, podívejte

se mi do očí... jsou poctivé... mluví pravdu."

Dívala se naň zmateně s oněma krásnýma a jasnýma očima, ve kterých se zrcadlila vlastní duše. Wilson pohnul hlavou.

"Tato mladá dáma zdá se být velice poctivou."

"Ano," řekla prosebně, "máte mít důvěru..."

"Já mám důvěru," odpověděl Wilson.

"O, jak mne to těší! A váš přítel taktéž, že ano? Cítím to... jsem si tím jista. O, jaké štěstí! Tak tedy může všechno ještě dobře dopadnout!... Ach, měla jsem přec dobrý nápad!... Za dvacet minut odjíždí vlak do Calais... toho musíte použít... rychle, pojďte se mnou... vaše štěstí kvete na druhé straně... vy nemáte času, abyste..."

Pokoušela se jej odtáhnout. Holmes uchopil její rámě a řekl s vynucenou jemností:

"Promiňte, slečno, jestliže nemohu splnit vaše přání, ale já se nikdy nevzdávám toho, co jsem již jednou podnikl."

"Prosím vás úpěnlivě... úpěnlivě vás prosím... Ach, kdybyste jen chtěl pochopit."

Nechal ji stát a vzdálil se.

Wilson řekl k mladému děvčeti:

"Nepozbývejte odvahy... on věc již přivede ke konci... Ještě se nic nepřihodilo, co by se bylo ztroskotalo."

Pak rychlými kroky Holmesa dohonil.

Sherlock Holmes - Arsene Lupin.

Tato slova, napsaná velkými černými písmenami, padla jim hned při prvním kroku do očí. Šli blíže. Celá řada reklamních mužů, opírajících se o těžce železem pobité hole, kterými tloukli do taktu o chodník, kráčela! husím pochodem v před; na zádech nesli obrovské plakáty s následujícím sdělením:

Match Sherlock Holmes - Arsene Lupin. Příjezd anglického championa. Velký detektiv zabývá se tajemstvím v Rue Murillo. Čtěte podrobnosti v "Echo de Paris".

Wilson klonil hlavu sem a tam.

"Co říkáte, Sherlocku? A my jsme mysleli, že budeme pracovaiti na zapřenou. Nedivil bych se, kdyby nás očekávala republikánská garda v Rue Murillo a kdybychom byli přivítáni uvítacími řečmi a šampaňským."

"Jestli chcete být duchaplným, tedy platíte za dva," zahučel Holmes.

Šel přímo na jednoho z těchto mužů v pevném úmyslu dostat jej do svých silných rukou a roztrhat jej i s jeho plakátem na kusy. Obecenstvo se skupilo kolem plakátů, dělalo vtipy a žertovalo.

Potlačiv svůj nával zlosti, řekl k muži:

"Kdy jste byl najat?"

"Dnes ráno."

"A kdy jste zahájili vaši promenádu?"

"Před hodinou."

"Ale návěští byla již připravena?"

"Inu ovšem... Když jsme dnes ráno přišli na agenturu, byla již tam."

Tak přece předvídal Arsene Lupin, že on, Holmes, bitvu přijme. Ba, ještě více: Lupinův dopis dokazoval, že si tuto bitvu přál a že bylo zcela jeho úmyslem, aby se ještě jednou se svým rivalem měřil. Proč? Jaká příčina mohla ho k opětnému zahájení boje nutit?

Sherlock byl v prvním okamžiku v nejistotě. Lupin musel si být svého vítězství asi zcela jist, když tak drze vystupoval. A neznamenalo to jít do pasti, když člověk hned na první zavolání přiběhne?

"Ku předu, Wilsone! Kočí, dovezte nás do Rue Murillo 18," zvolal s opět se probouzející energií.

A zlostně, s naběhlými žilami a zaťatými pěstěmi, jakoby se chystal k boxerskému zápasu, vskočil do vozu.

***

Ulice Rue Murillo je vroubena krásnými privátními domy, jichž zadní fronta vede k sadu Monceau. Jedním z nejkrásnějších těchto domů jest dům čís. 18, a baron z Imblevallů, který jej s manželkou a dětmi obýval, vyzdobil svůj dům jako umělec a milionář přímo marnivě. Před domem je vjezd, na jehož pravé a levé straně jsou umístěny byty služebnictva.

Po zazvonění bylo jim otevřeno. Oba Angličané vkročili do prvního dvora, kde byli komorníkem uvítáni, který je vedl do malého, na druhé straně ležícího salonu.

Posadili se a pozorovali rychlými pohledy skvostné předměty, které se v tomto budoaru nalézaly.

"Pěkné věci," zamumlal Wilson. "Vkus a fantasie... Z toho celého lze soudit, že ti, kteří měli dost času a peněz takové věci sehnat, jsou lidé v jistém stáří... asi ve stáří padesáti roků..."

Nedokončil větu. Dveře se otevřely a do salonu vkročil pan z Imblevallů se svou chotí.

V pravém opaku Wilsonových domněnek byli to zcela mladí lidé s živými gesty a slovy. Ve zdvořilosti předstihoval jeden druhého.

"Jak milé to od vás je, že jste si dělali takové obtíže! Radujeme se takřka nad utrpěnou ztrátou, jelikož nám připravila to potěšení..."

"Jak roztomilí, jsou přece tito Francouzové," pomyslil si Wilson, který se nelekal žádného hlubokého, duchaplného pozorování.

"Avšak čas znamená peníze," řekl baron, "obzláště váš čas, pane Holmesi. Přistupme přímo k věci. Co soudíte o ní? Myslíte, že s ní budete hotov?"

"Abych s ní byl hotov, musel bych ji nejprve znát."

"Vy ji neznáte?"

"Nikoliv; prosil bych vás však, abyste mi celý případ dopodrobna vyprávěl, aniž byste něco vynechal. Oč se jedná?"

"O krádež."
"Kdy se přihodila?"
"Minulou sobotu," řekl baron, "v noci ze soboty na neděli."
"Tedy před šesti dny. Prosím, vypravujte dál."
"Nejprve musím připomenout, že způsob života, který vedu s mojí manželkou, nám nezavdává mnoho příčiny k vycházkám. Výchova naších děti, přijímání návštěv, vyzdobení naší domácnosti, to je náš život a skorem všechny naše večery strávíme v tomto prostoru, který je budoarem mé manželky a pro který jsme nashromáždili několik uměleckých předmětů. V sobotu večer k jednácté hodině jsem shasl elektrické světlo a odebral se s mojí manželkou jako obyčejně do našeho pokoje."
"Který se nachází - kde?"
"Zde vedle; ty dveře, které zde vidíte, tam vedou. Druhého dne, tedy v neděli, jsem časně vstal. Jelikož Zuzana, moje manželka, ještě spala, šel jsem zcela tiše, abych ji neprobudil, do budoaru. Byl jsem však velice překvapen, když jsem okno, které jsme ještě večer zavřeli, nalezl otevřené."
"Sluha..."
"Sem ráno nikdo nepřijde, až teprve když zazvoníme. Mimo to jsem tak opatrný, že vždy zastrčím závoru těchto druhých dveří, které jsou ve spojení s předsíní. Okno bylo tedy z venku otevřeno. Ostatně měl jsem pro to důkaz: druhá okenice pravého okna byla v blízkosti závory vyříznuta."
"A toto okno?"
"Toto okno vede, jak se můžete přesvědčil, na malou, kamenným balkonem končící terassu. My zde jsme v prvním poschodí, tam za domem vidíte zahradu a mříž, která jej odděluje od sadu Monceau. Že muž, který přišel ze sadu Monceau, přelezl mříž pomocí žebříku a vylezl na terasu, je tedy jisté."
"Je jisté, říkáte?"
"Na každé straně mříže byly v měkké zemi vidět stopy od bodců žebříku a takové stopy se nalézaly též dole u terasy. Mimo to byla shledána na balkonu dvě lehce odřená místa, která byla bezpochyby dotknutím žebříku způsobena!"
"Není sad Monceau v noci zavřen?"
"Zavřen není; každým způsobem je na pozemku č. 14 stavba domu. Odtamtud bylo lehko vniknout do našeho domu."
Sherlock Holmes přemýšlel několik okamžiků a pak pravil:
"Abychom se vrátili ke krádeži: měla se tedy stát v pokoji, ve kterém se nyní nalézáme?"
"Ano. Zde mezi touto Matkou Boží z dvanáctého století a tímto tabernaklem z ciselovaného stříbra visela malá židovská lampa. Ta zmizela."
"A to je všechno?"
"To je všechno."
"Tak!... A co vyrozumíváte pod názvem židovská lampa?"
"Je to malá měděná lampa, které bylo dříve používáno a která sestávala z držáku a nádoby na olej. Z této vycházelo dva nebo více otvorů, určených k pojmutí knotů."
"Tedy předměty bez velké ceny?"
"Ovšem že bez velké ceny. Avšak naše lampa měla v sobě úkryt, ve kterém jsme uschovávali skvostný starý klenot, zlatou chiméru, vroubenou rubíny a smaragdy, která měla velikou cenu."
"Proč jste volili tento úkryt?"
"Můj bože, to vám nemohu tak přesně říci. Snad to byla pouhá radost nad tím, že jsme mohli použít úkrytu takového druhu."
"Neznal jej nikdo?"
"Nikdo."
"Ovšem že s výjimkou zloděje," namítl Holmes, "jinak by se byl asi sotva pokusil, aby ukradl židovskou lampu."
"Přirozeně; ale jak jej mohl znát. Vždyť jsme sami teprve náhodou objevili tajný mechanismus této lampy."
"Tou samou náhodou jej mohl někdo jiný... sluha... důvěrná osoba domu, objevit. Než, pokračujme. Byla policie vyrozuměla?"
"Zajisté. Vyšetřující soudce uspořádal anketu. Soudní zpravodajové velkých žurnálů učinili totéž. Avšak záhada nemá, jak jsem vám již psal, ani tu nejmenší vyhlídku na rozřešení."
Holmes povstal, šel k oknu, prohlížel jej, terasu, balkon, studoval pomocí zvětšovacího skla obě dvě odřeniny na kameně, a požádal pak pana z Imblevallů, aby tento jej dovedl do zahrady.
V zahradě se Holmes prostě posadil na rákosovou židli a pozoroval odtamtud jako snílek střechu domu. Pak pokročil rychle ke dvěma dřevěným bedničkám, kterými byly žebříkem způsobené díry přikryty, aby zůstaly neporušeny. Odstavil bedničky, klekl na zem a se shrbeným hřbetem a nosem dvacet centimetrů od země vzdáleným pátral, opatrně při tom měře. Totéž činil podél mříže.
Pak prozatímně svá pátrání ukončil.
Oba se vrátili do budoaru, kde paní z Imblevallů je očekávala. Holmes chvíli mlčel, pak řekl:
"Od počátku vašeho vypravování, pane barone, byl jsem skutečně jednoduchým způsobem tohoto výkonu překvapen. Postavit žebřík, vyříznout tabuli skla, nějakou věc vzít a pak odejít, ne, něco takového není tak lehké. To je příliš jasné, příliš jednoduché."
"A vy z toho vyvozujete?"
"Z toho vyvozuji, že krádež židovské lampy byla vykonána za řízení Arsena Lupina."
"Arsena Lupina?" zvolal baron.
"Ano, avšak bez jeho osobní účasti a aniž by někdo cizí přišel do domu... Nějaký sluha snad vyšel ze své mansardy

na terasu, šel asi podél strouhy, kterou jsem v zahradě pozoroval."
"Ale jaké důkazy máte pro to?"
"Arsene Lupin by nebyl budoar opustil s prázdnýma rukama."
"S prázdnýma rukama? A lampa?"
"Že vzal lampu, nebylo by mu bývalo překážkou, vzít také tuto diamanty bohatě posetou tabatěrku anebo tento náhrdelník ze starých opálů. Neučinil-li to, tedy to prostě nemohl učinit."
"Ale objevené stopy?"
"Komedie, nastrojená hra, aby podezření bylo odvráceno."
"Poškrábání balustrady?"
"Leť! Bylo učiněno smirkovým papírem; zde je ještě několik kusů takového papíru, které jsem zvedl ze země."
"A díry žebříkem do země, vymáčknuté?"
"Šprýmy! Zkoušejte obě podélné díry na konci terasy a obě díry u mříže. Jejich forma je podobná, ale kdežto zde díry stojí souběžně vedle sebe, není tomu tak u oněch. Odměřte vzdálenost děr: vzdálenost je na každém místě jiná. Na konci terasy obnáší 23 centimetry, u mříže 28 centimetrů."
"A z toho vyvozujete?"
"Jelikož tento tvar je tentýž, vyvozuji z toho, že tyto čtyři díry byly jedině způsobeny koncem náležitě přiříznutého dřeva."
"Nejlepším důkazem by byl tento kus dřeva sám."
"Zde jej máte," řekl Holmes, "zvedl jsem jej v zahradě ze země; ležel pod bednou."
Baron se poklonil. Před čtyřiceti minutami, překročil Angličan práh těchto dveří, a nyní nezůstalo již nic ze všeho toho, co platilo za jisté na základě pravděpodobných skutečností. Skutečnost, jiná skutečnost se odhalila, založena na daleko solidnějším podkladu, totiž na vývodech Sherlocka Holmesa.
"Obžaloba, kterou vrháte na náš personál, je těžká," pravila baronka. "Naši služebníci jsou vesměs dlouhá léta ve službách naší rodiny a žádný z nich není schopen toho, aby nás zradil."
"Když nikdo z nich vás nezradil, jak si potom vysvětlujete, že jsem toto psaní obdržel téhož dne a stejnou poštou jako dopis, který jste vy mně psal?"
Holmes podal baronce Lupinův dopis.
Paní z Imhlevallů byla zaražena.
"Arsene Lupin... jak mohl vědět?"
"Vy jste nikomu neučinil sdělení o vašem dopisu?"
"Nikomu," řekl baron, "myšlenka, abychom vám dopsali, napadla nás včera večer u stolu."
"V přítomnosti služebnictva?"
"Ne, pouze naše dvě děti byly přítomny... a pak ještě... ne, Žofie a Henrietta nebyly u stolu, že ne, Zuzano?"
Paní z Imblevallů chvíli přemýšlela a řekla pak: "Skutečně ne, byli již zase u slečny."
"Jaká je to slečna?" tázal se Holmes.
"To je vychovatelka, slečna Alice Demunová."
"Tato osoba s vámi nejí?"
"Ne, jídlo se jí donáší do jejího pokoje."
Wilson měl nápad.
"Dopis určený mému příteli Sherlocku Holmesovi byl dán na poštu?"
"Ovšem."
"Kdo pak jej tam donesl?"
"Dominik, můj komorník, který je v mých službách po dvacet roků," odpověděl baron.
"Všecko pátrání v tomto směru znamenalo by jen ztrácet čas."
"Nikdy neztrácíme času, když hledáme," prohodil moudře Wilson.
Tím bylo první vyšetřování ukončeno. Holmes prosil o dovolení, aby se směl vzdálit.
Za hodinu spatřil Žofii a Henriettu, dítky manželů z Imblevallů, dvě hezká děvčata ve stáří osmi a šesti roků, u oběda. Mluvilo se málo. Holmes odpovídal na roztomilý tón barona a jeho choti takovým bručivým způsobem, že tito raději mlčeli. Káva byla přinesena; Holmes vypil obsah svého koflíku jedním rázem a vstal.
V tomto okamžiku vkročil sluha do pokoje a doručil mu tetegram. Holmes jej otevřel a četl:

"Vyjadřuji vám svůj nadšený obdiv. Výsledky, kterých jste docílil během tak krátkého času, jsou úžasné. Jsem úplně zmaten.
Arsene Lupin."

Projevil pohybem svůj hněv a ukázal telegram baronovi.
"Věříte už konečně, že vaše zdi mají oči a uši?"
"Tomu nerozumím," řekl pan z Imblevalu zaraženě.
"Já také ne. Čemu ale rozumím, je, že zde nelze učinit jediný pohyb, který by jím nebyl pozorován. Jediné slovo se nepromluví, které by on neslyšel."
***
Onoho večera uložil se Wilson ke spánku s klidným vědomím muže, který vykonal svou povinnost a který nemá nic jiného na práci, než aby usnul. Proto také ihned usnul a měl krásné sny, ve kterých Lupina sám pronásledoval a chystal se jej vlastnoručně zatknout. Tento sen byl tak živý, že se Wilson ze sna probudil.

Někdo se dotknul jeho postele. Ihned uchopil Wilson svůj revolver.
"Ještě jeden pohyb, Lupine, a já střelím."
"K čertu, jaký jste to horlivec, starý kamaráde..."
"A tak, to jste vy, Holmesi. Potřebujete mne?"
"Ano, potřebuji vašich očí. Vstaňte..."
Vedl ho k oknu.
"Vidíte... na druhé straně, za mříží..."
"V sadu?"
"Ano, nevidíte nic?"
"Nevidím nic."
"Přece však něco vidíte."
"Inu ovšem, stín vidím... dokonce dva..."
"Že ano? U mříže... Teď se pohybují... Neztrácejme času."
Tápajíce a držíce se rampy, šli po schodech dolů a přišli do pokoje, který vede na peron zahrady. Dívajíce se skleněnými dveřmi, pozorovali na témže místě dvě silhouety.
"Prazvláštní," řekl Holmes, "mně se zdá, jako bych byl v domě slyšel šumot."
"V domě? To je nemožné. Všechno spí."
"Vzdor tomu, poslyšte jen."
V tom samém okamžiku zaznělo z blízkosti mříže lehké zapísknutí a oba zpozorovali slabý paprsek světla, který, jak se zdálo, přicházel z domu.
"U Imblevallů asi udělali světlo," zašeptal Holmes; "pokoj, který leží nad naším, je jejich."
"Zajisté to byli oni, kteří způsobili šumot," řekl Wilson. "Snad se právě dívají na mříž."
Tu - druhé, ještě slabší zapísknutí.
"Nerozumím, nerozumím," pravil hněvivě Holmes.
"Já také ne," doznal Wilson.
Holmes otočil klíčem ve dveřích, odtáhl závoru a strčil lehce do dveří. Tu zaznělo třetí a trochu jinak znějící zapísknutí. Šumot nad jejich hlavami stával se hlasitější a silnější.
"Mohlo by se spíše myslet, že je to na terase budoaru," šeptal Holmes.
Vstrčil hlavu mezi křídla polotevřených dveří, vtáhl ji však ihned nazpět, notně při tom zaklev. Nyní se také Wilson podíval ven. Zcela těsně vedle nich byl žebřík přiložen ke zdi a opřen o balkon terasy.
"Hrome," řekl Wilson, "někdo je v budoaru!" To byl ten podezřelý šumot. "Rychle odejmeme jim žebřík."
Ale již v témže okamžiku sjela jakási postava s hořejška dolů, žebřík byl odnesen a muž, který jej nesl, utíkal rychle ke mříži, kde jeho druhové jej očekávali. Rychlým skokem se spustili Holmes a Wilson za nim. Dohonili muže, když právě žebřík přiložil ke mříži. S druhé strany padly dvě rány.
"Zraněn?" zvolal Holmes.
"Nikoliv," odpověděl Wilson.
Uchopil muže a pokoušel se učinit jej k boji neschopným. Tento se však obrátil, objal ho jednou rukou a druhou mu vrazil nůž do prsou. Wilson zasténal, zavrávoral a klesl.
"Proklatě!" vykřikl Holmes, "když mi jej zabili, tak budu také já zabíjet."
Položil Wilsona na trávník a utíkal k žebříku. Pozdě... Muži se již podařilo vyšplhati se po žebříku nahoru, kde byl od svých druhů očekáván, kteří s ním ve tmě zmizeli.
"Wilsone, Wilsone, snad to není nic vážného? Jakže? Jenom lehké škrábnutí?"
Dveře domu byly kvapně otevřeny. Nejdříve přišel pan z Imblevallů, za ním přišli služebníci se svíčkami.
"Co pak? Co se stalo?" zvolal baron. "Je pan Wilson zraněn?"
"Není; jen lehce pošramocen," opakoval Holmes, který se pokoušel sebe sama klamat.
Krev tekla hojně a obličej zblednul.
Dvacet minut později zjistil lékař, že hrot nože zajel až na vzdálenost čtyř milimetrů od srdce.
"Čtyři milimetry od srdce! Tento Wilsoh měl vždycky štěstí," pravil Holmes skorem závistivě.
"Štěstí... štěstí..." zamumlal lékař.
"Ach, jeho robustní soustava urychlí vyhojení."
"Ano, šest neděl zůstat v posteli ležet a na to dva měsíce zotavené."
"Víc nic?"
"Ne, nedostaví-li se nějaké komplikace."
Úplně uspokojen šel Holmes k baronovi do. budoaru. Tentokrát byl tajuplný návštěvník méně skromný při své práci. Nestoudně položil svou ruku na tabatěrku diamanty bohatě vykládanou, na opálový náhrdelník a povšechně na vše, co se vejde do kapes pravého salonního zloděje.
Okno, ze kterého byla jedna tabule mistrně vyříznuta, bylo otevřeno a prohlídka za bílého dne ukázala, když se zjistilo, že žebřík byl vzat z novostavby, kterou cestou pachatel přišel.
"Zkrátka a dobře," řekl baron Imblevalle s jistou ironií, "to je podrobné opakování krádeže židovské lampy."
"Ano, řídíme-li se dle úsudku policie."
"Což pak jej stále ještě nechcete uznat? Což pak neotřásla, tato druhá krádež vaším prvním úsudkem?"
"Ona jej potvrzuje, milý pane."
"To snad sám nebudete chtít tvrdit! Vždyť máte nezvratný důkaz, že vloupání se bylo této noci spácháno někým mimo dům stojícím, a chcete při tom zůstat, že židovskou lampu ukradl někdo z našeho okolí?"

"Někdo, kdo bydlí v tomto domě."

"Jak si potom vysvětlujete...?"

"Já nic nevysvětluji, ctěný pane, já konstatuji pouze dvě skutečnosti, které spolu jen zdánlivě souvisí; já je posuzuji každou pro sebe a hledám pásku, která by je spojila."

Jeho přesvědčení bylo tak pevné, jeho jednání se zakládalo na tak důležitých motivech, že se baron uklonil.

"Dobrá, tedy vyrozumíme komisaře..."

"Za žádnou cenu!" provolal hlasitě Angličan. "Za žádnou cenu! Obrátím se na tyto lidi teprve, až je budu potřebovat."

"Ale rány...?"

"To nic nevadí."

"Váš přítel...?"

"Můj přítel je pouze zraněn... Postarejte se o to, aby lékař mlčel. Já převezmu všechnu zodpovědnost vůči soudu."

***

Dva dny uplynuly bez zvláštních událostí, Holmes ujal se záležitosti s horlivou péčí a ctižádostí, která byla popichována vzpomínkou na odvážnou loupež, jež byla před jeho očima a za jeho přítomnosti spáchána. Neúnavně prohledával dům a zahradu, hovořil se služebnictvem a dlel často a dlouho v kuchyni a ve stáji. Ačkoliv ničeho neobjevil, neztratil přece odvahy.

"Však já něco najdu, a sice zde," myslil si. "Nepotřebuji, jako při té aféře s plavovlasou dámou, pouštět se do nějakého dobrodružství a na neznámých cestách dobývat cíle, o kterém ničeho nevím. Tentokrát se nalézám uprostřed bojiště. Nepřítelem není pouze nehmatatelný a neviditelný Lupin, nýbrž jeho druh z masa a kostí, který žije a pohybuje se v tomto domě. Jenom získat ten nejmenší detail, a budu mít opěrný bod."

Tento detail, ze kterého měl vyvozovat svoje úsudky, a sice s takovou obdivuhodnou dovedností, že celý příběh o židovské lampě mohl býti považován za nejskvělejší důkaz jeho policejní geniálnosti, tento detail mu náhoda přivedla do rukou.

Odpoledne třetího dne, když vstoupil do malého, nad budoarem ležícího pokoje, který sloužil dětem za pracovní místnost, potkal Henriettu, mladší z obou sester. Hledala svoje nůžky.

"Víš," pravila k Holmesovi, "já dělám také takové papíry jako byl ten, který jsi nedávno večer obdržel."

"Nedávno večer?"

"Ano, po večeři. Ty jsi obdržel papír, na kterém byly nalepeny pásky... byl to telegram, víš... já dělám také takové."

"Šla ven. Pro každého jiného by tato slova nebyla znamenala nic jiného, než prázdné povídání malého děcka a sám Holmes poslouchal jen na polo, pokračuje ve své prohlídce. Avšak v témže okamžiku se otočil za dítětem, jehož povídání ho pojednou začalo velice zajímat. Dohonil je na schodech a oslovil je:

"Tak ty lepíš také pásky na papír?"

Henrietta prohlásila hrdě:

"Já také vystřihuji slova a nalepuji je."

"A kdo pak tě naučil této zábavné hře?"

"Slečna... moje vychovatelka... Dívala jsem se, jak ona to dělá. Ona vystřihuje slova z novin a nalepuje je..."

"A co pak dále z nich dělá?"

"Telegramy a dopisy, které pak odešle."

Sherlock Holmes se opět vrátil do dětské pracovny. Toto sdělení ho velice zajímalo a on se snažil vyvésti z toho patřičné důsledky.

Na kamnech ležel celý balík novin. Rozbalil je a zpozoroval skutečně, že schází celé skupiny slov nebo celé řádky, jež byly pečlivě vystřiženy. Stačilo mu však, přečísti si předcházející nebo následující slova, aby mohl zjistit, že byly zřejmě jen tak bezmyšlenkovitě Henriettou vystřiženy. Možná že se v té hromadě novin nalézalo také nějaké číslo, z kterého slečna sama vystřihovala. Ale jak toto číslo nalézt?

Mechanicky obracel Sherlock listy školních knih, které ležely na stole, pak listy jiných knih, které byly v regálu umístěny. Tu pojednou se mu dostalo náhlého překvapení. V jednom koutě regálu nalezl mezi starými, roztrhanými sešity dětské album, obsahující obrázky zdobenou abecedu, a na jedné stránce tohoto alba objevil prázdné místo.

Díval se pozorněji: Byly to dny týdnu: pondělí, úterý, středa atd., avšak slovo sobota scházelo. A právě v noci jedné soboty se přihodila krádež židovské lampy.

Sherlock Holmes dostal ono slabé tlučení srdce, které se vždy dostavilo, když se dotkl uzlu nějaké intriky. Takové přiblížení se ku pravdě, takové, rozrušení přivedené jistotou ho nikdy neklamalo.

Horečně ale důvěřivě obracel listy alba. O několik listů dále našel nové překvapení. Byla to jedna strana, sestávající z velkých, písmen, jimž následovalo několik řad cifer. Devět písmen a tři z těchto cifer byly opatrně odstraněny. Holmes si je zanesl do svého zápisníku v pořadu, jaký zaujímaly a docílil následující výsledek:

CDEHNOPRZ - 237.

"Proklatě!" zabručel, "to neznamená mnoho na první pohled."

Nebylo by možno, přeházením písmen utvořiti jedno nebo dvě úplná slova?

Holmes se o to marně pokoušel.

Jedno jediné rozluštění se mu vnucovalo, které mu opětovně vjelo do tužky a které se mu konečně zdálo býti správným. Jednak, poněvadž to odpovídalo logice skutečnosti a jednak, protože to souhlasilo se všeobecnými okolnostmi.

Jelikož jedna strana alba obsahovala každé písmeno pouze jednou, bylo pravděpodobné, dokonce i jisté, že se muselo jednat o neúplná slova, která byla teprve doplněna písmeny z jiných stránek. Za tohoto předpokladu, a nebyl-li

tu jinaký omyl, zněla hádanka takto:

REPOND.Z - CH - 237.

První slovo bylo jasné: Répondez, ve kterém scházela e, poněvadž písmeno e, které již bylo použito, nebylo více k disposici.

Pokud se týkalo druhého neúplného slova, tvořilo bezpochyby s číslicí 237 adresu, kterou odesílatel dopisu sdělil příjemci. Bylo nejdříve navrženo ustanovit sobotu jako určený den a odpověď byla vyžádána pod adresou CH 237.

Anebo také C H 237 byla Šifra pro dopisy poste restante, anebo snad také patřila písmena CH k nějakému neúplnému slovu. Holmes obracel listy alba; na žádné z následujících stránek nebyl výstřižek k spatření. Bylo tedy nutno, až na další držeti se nalezeného vysvětlení.

"To je hezké, že ano?"

Henrietta se vrátila. Holmes odpověděl: "Zajisté, velice hezké. Ale což pak nemáš žádný jiný papír... Anebo snad již vystřižená slova, která bych mohl nalepit?"

"Papír?... Nikoliv... A pak by slečna s tím také nebyla spokojena."

"Slečna?"

"Ano, ona mne již vyhubovala."

"Proč pak?"

"Protože jsem vám již něco pověděla... protože řekla, že nemáme nikdy mluvit o těch, jež máme rádi."

"Máš úplně pravdu."

Henriettě se zdála být jeho schvalováním tak okouzlena, že mu ukázala několik drobností, tři knoflíky, dva kusy cukru a konečně kousek papíru; tyto věci vytáhla z malého plátěného sáčku, který byl na jejím šatu připevněn.

"Ukaž mi ten papír, vrátím ti jej ihned."

Bylo ha něm poznamenáno číslo fiakru 8279.

"Odkud pak máš toto číslo?"

"Vypadlo z její peněženky."

"Kdy?"

"V neděli při mši, když hledala drobné na milodary."

"Velmi dobře. A nyní ti také povím, jak nebudeš hubována. Nevypravuj slečně, že jsi mně viděla."

Holmes vyhledal pana z Imblevallů a přeptal se jej krátce a stručně na slečnu Demunovou.

"Alice Demunová! Což pak myslíte... to je nemožné."

"Jak dlouho je ve vašem domě?"

"Teprve rok; neznám však osoby, ku které bych měl více důvěry."

"Jak to přijde, že jsem ji ještě nespatřil?"

"Ona na dva dny odcestovala."

"A kde se nalézá nyní?"

"Při svém návnatu prohlásila, že bude vašeho zraněného přítele ošetřovati, což také dosud činí. Má všechny vlastnosti ošetřovatelky nemocných... je něžná... ochotná... Pan Wilson zdá se být jejími vlastnostmi okouzlen."

"Ah," zvolal Holmes, jenž docela zapomněl navštívit svého starého přítele.

Přemýšlel chvilku, pak se ptal dále:

"A vyšla v neděli ráno?"

"Den po krádeži?"

Baron zavolal svoji choť a položil ji tutéž otázku.

Baronka odpověděla: "Slečna šla, jako obyčejně, s dětmi k jedenácté hodině na mši."

"A před tím?"

"Před tím? Ne... totiž... Ano, já jsem byla krádeží tak polekána!... Upamatuji se však, že mne předcházejícího dne prosila o dovolení, aby směla v neděli ráno vyjít... chtěla se, myslím, sejít se sestřenicí, která jela přes Paříž. Neočekávám však, že byste ji měl v podezření!"

"O nikoliv... ale rád bych ji viděl."

Šel nahoru do Wilsonova pokoje. Šedě oděná žena, zcela po způsobu ošetřovatelek, nakláněla se přes nemocného a dávala mu pít. Když se otočila, poznal v ní Holmes mladé děvče, které jej na Severním nádraží oslovilo.

***

Ani nejmenší výměna slov se mezi nimi nepřihodila. Alice Demunová se něžně usmála, dívajíc se na Holmesa svýma rozkošnýma, vážnýma očima a neprozrazovala nijaké rozpaky. Angličan chtěl promluvit, zamumlal několik slabik a mlčel. Na to si opět hleděla svého zaměstnání, konala dovedně svoji práci před Holmesovým udiveným pohledem, uklidila lahvičky s léky na svá místa, svinovala obvazy, a zase se na něha dívala svým jasným úsměvem.

Holmes sevřel paty, obrátil se, šel po schodech dolů, objednal ve dvoře automobil pana z Imblevaillů, posadil se do něj a dal se dovézt do Levallois na stanoviště fiakrů, jehož adresa se nalézala na onom kousku papíru, jejž mu Henrietta odevzdala.

Kočí Dupret, který v neděli dopoledne řídil vůz číslo 8279, nebyl přítomen. Holmes poslal automobil domů a čekal až do vystřídání.

Kočí Dupret vyprávěl, že skutečně jeho vozu v okolí sadu Monceau použila mladá, černě oděná dáma, která měla hustý černý závoj a zdála se být velice rozčilená.

"Nesla balíček?"

"Ano, podlouhlý balíček."

"A kam jste ji dovezl?"

"Do Avenue de Ternes, až na roh náměstí Svatého Ferdinanda. Zůstala tam asi deset minut a pak se opět vrátila do sadu Monceau."

"Poznal byste dům v Avenue de Ternes?"

"Ovšem. Mám vás tam dovézti?"

"Ihned. Dříve však mne dovezte na Quais des Orfevres 36."

Na policejní prefektuře byl tak šťasten, že tam zastihl vrchního inspektora Ganimarda.

"Pane Ganimarde, nejste zaneprázdněn?"

"Jedná-li se o Lupina, nejsem."

"Jedná se o Lupina."

"To se tedy nehnu z místa."

"Jakže? Vy nechcete..."

"Já se nechci nemožností zabývat. Nechci se vrhnout do takového nejistého boje, kde je jisto, že podlehneme. Je to zbabělé, je to absurdní, všechno, jak chcete... Já si toho nevšímám. Lupin je silnější než my; následkem toho musíme před ním ustoupit."

"Já neustoupím."

"On vás zatlačí jako každého jiného."

"Nuže, tedy z toho povstane činohra, která vás jen může bavit."

"Ba ano, to je pravda," pravil Ganimard, "a jelikož jste ještě nedostal vaši lekci, tedy tam půjdeme."

Oba vstoupili do drožky. Na jejich pokyn zastavil kočí na chvilku před domem na druhé straně Avenue des Ternes před malou kavárnou, na jejíž terasách si vyhlédli místečko mezi oleandry. Den klonil se ke konci.

"Číšníku," zavolal Holmes, "náčiní ke psaní."

Psal, pak opět zavolal číšníka.

"Doneste tento dopis vrátnému protějšího domu. Je to bezpochyby tam ten muž v čepici, který stojí ve vratech a kouří."

Vrátný přišel a když se Ganimard legitimoval jako vrchní inspektor, tázal se Holmes, jestli v neděli ráno přišla nějaká černé oděná dáma.

"Černě oděná? Ano, k deváté hodině - chodívá do druhého poschodí."

"Vidíte ji často?"

"Ne, ale po nějaký čas častěji než jindy... v posledních dvou týdnech skorem denně."

"A od neděle?"

"Pouze jednou... vyjma dneška."

"Jakže? Ona přišla?"

"Ona je zde."

"Ona je zde?"

"Před desíti minutami přišla. Její vůz čeká jako obyčejně na náměstí Svatého Ferdinanda. Potkal jsem ji v průjezdu.

V domě bydlí dva lidé, modistka slečna Langeaisová a jeden pán, který pod jménem Bresson najal dva zařízené pokoje."

"Proč pravíte pod jménem?"

"Já si totiž myslím, že to je nepravé jméno. Moje manželka mu posluhuje: zvláštní je, že nemá dvě košile, na kterých by byly stejné značky."

"Jak pak žije?"

"O, skorem stále mimo dům. Často není po tři dny doma."

"Přišel v noci ze soboty na neděli domů?"

"V noci ze soboty na neděli? Musím teprve trochu přemýšlet... ano, v sobotu večer přišel domů a více neodešel."

"A jaký pak je to člověk?"

"To opravdu nemohu říci. Jeho zevnějšek je různotvárný; on je velký, on je malý, on je tlustý, on je štíhlý... hnědovlasý a plavovlasý... Já jej nemohu vždycky poznat."

Ganimard a Holmes se na sebe podívali.

"To je on," zašeptal inspektor, "to je jistě on."

Starý policista byl na okamžik rozrušen, což se jevilo v jeho zívání a v křečovitém zatínání pěstí.

Dokonce i Holmesa, který se daleko více dovedl ovládat, se zmocnilo tlučení srdce.

"Pozor," jekl vrátný, "to je ona mladá dáma."

Skutečně se objevila slečna na prahu dveří a šla přes náměstí.

"A to je pan Bresson."

"Bresson? Který?"

"Ten, jenž nese pod paží balíček."

"Ale on přece nejde s mladým děvčetem; ona jde sama k vozu."

"Ovšem, ovšem, pohromadě jsem je ještě neviděl."

Oba policisté rychle povstali. Ve světle pouliční svítilny poznali Lupinovu silhouettu, který se vzdaloval od náměstí v opačném směru.

"Koho byste raději sledoval?" tázal se Ganimard.

"Ovšem že jeho! On je ta vzácná zvěř."

"Já tedy půjdu za slečnou," navrhl Ganimard.

"Nikoliv, nikoliv," prohodil Angličan, jenž nechtěl Ganimardovi o věci nic prozradit. "Slečnu již dovedu najít; zůstaňte

při mně."

V patřičné vzdálenosti jali se Lupina pronásledovat, využitkujíce při tom vhodně tlačenice obecenstva před novinářskými kiosky. Pronásledování bylo vlastně lehké, poněvadž se pronásledovaný neobracel a šel rychle, při čemž na pravou nohu zlehka kulhal, co ovšem mohlo jen pečlivému pozorovateli být nápadno.

"Přetvařuje se, jako by byl chromý," řekl Ganimard. "Ach, kdybychom jen potkali dva nebo tři strážníky, abychom se mohli na toho chlapa vrhnout! On nám ještě uteče."

Žádný strážník se však neukázal, než přišli k bráně des Ternes a jakmile byla jednou fortifikační čára překročena, nesměli strážníci více žádnou pomoc poskytnout.

"Rozejdeme se," pravil Holmes, "toto místo je osamocené."

Byl to Boulevard Victor Hugo. Každý z nich šel po jednom chodníku a podél stromořadí ku předu.

Tak kráčeli celých dvacet minut, až se Lupin obrátil na levo a podél Sekvany šel dále. Tam zpozorovali, jak šel dolů k řece. Zůstal tam několik vteřin, aniž mohli poznat, co tam dělá. Pak vyšel opět na svah a šel dále. Lupin šel před nimi. Balíček již neměl.

A když se vzdálil, přistoupilo jiné individuum z výklenku jednoho domu a plížilo se mezi stromy.

Holmes řekl tiše:

"Vypadá to tak, jakoby ho též sledoval."

"Ano, to jsem si také hned myslel."

Honba započala znovu, byla ale komplikována přítomností onoho individua. Lupin ubíral se tou samou cestou zpět, šel zase, skrz bránu des Ternes a vrátil se opět do domu na náměstí Svatého Ferdinanda.

Vrátný zavřel, když se Ganimard objevil.

"Vy jste jej viděl, že ano?"

"Ano, uzavřel jsem právě na schodech plyn; on zavřel svoje dveře na závoru.

"Není nikdo u něho?"

"Nikdo... ani živá duše... on jí mimo dům."

"Není v tomto domě zadních schodů?"

"Nikoliv."

Ganimard řekl Holmesovi:

"Nejjednoušší bude, když se postavím před Lupinovy dveře, zatím co vy přivedete policejního komisaře z Rue Demours. Já vám dám písemné sdělení s sebou.

"A což když mezitím upláchne? odvětil Holmes.

"Vždyť já tu zůstanu!"

"Jeden proti jednomu! To by byl s ním nerovný boj!"

"Nemohu přece do jeho bytu vniknout. K tomu "nemám právo, obzvláště ne v noci."

Holmes pokrčil rameny.

"Až jednou budete mít Lupina zatknuta, tak vás nebude nikdo šikanovat k vůli okolnostem, za jakých se zatknutí stalo. Ostatně, co pak je při tom? Jedná se přece pouze o zazvonění. Pak uvidíme, co se dále stane."

Šli nahoru. V levo od schodiště se nalézaly dvoukřídlové dveře. Gamimard zazvonil. Nic se neozvalo. Zazvonil opět... Nic.

"Pojďme do vnitř," zašeptal Holmes.

"Ano, pojďme."

Zůstali však ještě chvíli nerozhodnuti stát. Jako lidé, kteří před rozhodným činem kolísají, báli se jednat a pojednou zdálo se jim nemožným, že by tam mohl být, Lupin, tak v jejich blízkosti, od nich odloučen jenom tenkou zdí, která by se dala pěstí rozbít. Oba znali tuto ďábelskpu postavu velice dobře, než aby mohli myslet, že by se dal tak hloupým způsobem chytit. Sousedními domy, východem v čas připraveným unikl zajisté opět, a bylo potom snad jedině možné, lapat Lupinův stín.

Hrůza je přešla. Zcela nepatrně slyšitelný lomoz, přicházející z druhé strany dveří, porušil lehce panující klid. Měli dojem, ba, dokonce jistotu, že by tu přece byl, oddělen od nich pouze tenkou dřevěnou stěnou, že je slyší a jim rozumí.

Co dělat? Situace byla nebezpečná. Vzdor své chladnokrevnosti byli tito staří routinovaní policisté v takovém rozčilení, že vyciťovali, jak jim jejich srdce buší.

Mrknutím oka žádal Ganimard Holmesa o radu. Pak zabušil pevně pěstí na dveře. Nyní byly slyšet kroky a toto šustění se již nedalo zastřít.

Ganimard se opřel o dveře. Holmes pomáhal energicky svými rameny tlačit, až dveře povolily a oba vrazili do místnosti.

Pojednou zůstali stát. Ve vedlejším pokoji padla rána, pak ještě jedna a bylo slyšet, jak jakési těleso padlo k zemi.

Když přistoupili blíže, viděli na zemi ležet muže; obličejem byl obrácen ke kamnům. Ještě sebou cukal. Revolver mu vyklouzl z ruky.

Ganimard se sehnul a obrátil hlavu mrtvého. Byla pokryta krví, jež se řinula ze dvou ran ve tváři a spánku.

"Je k nepoznání," zašeptal.

"Proklatě!" zvolal Holmes. "Vždyť to on vůbec ani není."

"Jak to víte?" Přece jste se na něj ještě ani nepodíval."

Angličan se posmíval:

"Myslíte, že Arsene Lupin je člověk, který se usmrtí?"

"Máme však za to, že jsme jej venku poznali."

"Myslíme to, poněvadž jsme to chtěli myslet. Jsme jak posedlí po tomto člověku."

"Tak je to některý z jeho druhů."

"Druhové Arsena Lupina se rovněž neusmrtí."

"Kdo by to tedy byl?"

Prohlíželi mrtvolu. V jedné kapse nalezl Sherlock Holmes prázdnou peněženku, v druhé nalezl Ganimard několik franků ve zlatě. V prádle nespatřili žádný monogram, v šatech rovněž ne.

V zavazadlech, která pozůstávala z jednoho velkého a dvou malých vaků, se nenalézalo dále nic než cestovní potřeby. Na kamnech ležela hromada novin. Ganimard se do nich podíval. Všechny psaly o krádeži židovské lampy.

Když se za hodinu Ganimard a Holmes vzdálili, nevěděli o této podivné osobnosti nic, než že jí jejich příchod zavdal příčinu k sebevraždě.

Kdo to byl? Proč se usmrtil? Jakým způsobem byl tento člověk ve spojení s aférou židovské lampy?

Kdo to byl, jenž za nimi šel, když procházel ulicí? Kolik otázek, tolik záhad.

***

Sherlock Holmes se uložil ke spánku za velmi špatné nálady. Když se probudil, obdržel expresní poštovní lístek následujícího obsahu:

Arsene Lupin klade sobě za čest, vyrozumět Vás o své tragické smrti v osobě pana Bressona a prosí, byste byl přítomen jeho smuteční slavnosti a jeho pohřbu, který se bude konati na státní útraty ve čtvrtek, dne 25. června.

II.

"Vidíte, starý kamaráde!" pravil Holmes k Wilsonovi, mávaje Lupinovým lístkem, "oko tohoto ďábelského tvora spočívá stále na mně. Žádná z mých nejtajnějších myšlenek mu neujde. Jednám jako herec, jehož každý krok jest pečlivým inscenováním řízen, jenž tak a tak jde, tak a tak mluví, poněvadž vyšší vůle tak chce. Rozumíte, Wilsone?"

Wilson by zajisté byl rozuměl, kdyby nebyl spal hlubokým spánkem muže, jehož tělesná teplota kolísá mezi 40 a 41°. Jestli však jej slyšel čili nic, bylo Holmesovi lhostejné. On pokračoval:

"Musím sebrat celou svou energii a všechny svoje síly, abych nezmalomyslněl. Na štěstí je všechno toto malicherné škádlení jen popichováním a nabádáním k další činnosti. Až přestane bolest a až se rána samolibosti opět zacelí, pak konečně zase řeknu: Bav se jen, miláčku. Dříve nebo později již se sám prozradíš! Neboť, jak vidíte, Wilsone, konečně je to přece Lupin sám, jenž mi svou depeší a myšlenkami, které vsugeroval malé Henriettě, prozradil tajemství své korespondence s Alicí Demunovou. Toto nesmíte zapomenout, starý kamaráde.

Nedbaje toho, že by mohl starého kamaráda probudit, přecházel hřmotnými kroky po pokoji. "Celkem vzato jde to zcela dobře, a jestliže cesty, kterými musím kráčet, jsou poněkud nejasné, tak přece začínám se trochu orientovat. Nejprve si musím o tomto Bressonovi zaopatřit jistotu. Já mám s Ganimardem u břehu Sekvany dostaveníčko, tam, kde Bresson odhodil svůj balíček, a úloha toho pána nám bude brzy známa. Vše ostatní je partie, která musí býti sehrána mezi Alicí Demunovou. Protivník není příliš nebezpečný, co, Wilsone? Nemyslíte také, že během krátké doby budu znát frázi alba, jakož i význam písmen C a H? Neboť na tom vše záleží, Wilsone."

V tomto okamžiku vstoupila mladá dívka do pokoje a když spatřila gestikulujícího Holmesa, řekla mu něžným tónem:

"Pane Holmesi, já vás ještě vyhubuji, jestliže mně probudíte mého nemocného. Není to hezké od vás, že ho vyrušujete z klidu. Lékař nařídil naprostý klid."

Pozoroval ji mlčky a byl jako při prvním setkání udiven nad jejím nevysvětlitelným klidem.

"Z jaké příčiny se jen stále na mne díváte, pane Holmesi? Nebo snad ne? Ba přece... Mně se zdá, že máte nějakou tajnou myšlenku... Jakou? Prosím vás, odpovězte mi."

Tázala se celým svým upřímným obličejem, svýma naivníma očima, svými usmívajícími se ústy, celou svou postavou, svýma sepjatýma rukama, svým lehce ku předu nakloněným poprsím. Bylo v tom tolik nevinnosti, že se Angličan nad tím rozlobil. Přiblížil se k ní a řekl tiše:

"Bresson se včera večer usmrtil!"

Opakovala, jakoby nerozuměla:

"Bresson se včera večer usmrtil..."

Skutečně, žádné trhnutí nepohnulo jejím obličejem; nic neprozrazovalo přetvářku,

"Vy jste již byla vyrozuměna," řekl rozčilen k ní, "jinak byste se při nejmenším byla zachvěla... Ah, vy jste silnější, než jsem myslel... Ale proč pak se přetvařujete?"

Vzal obrázkové album s vedlejšího stolu a vyhledal místo s vytrženou stránkou.

"Můžete mně říci, v jakém pořadí nutno zde chybící písmeny seřadit, abychom obdrželi přesný slovosled psaníčka, jež jste Bressonovi poslala čtyři dny před krádeží židovské lampy?"

"V jakém pořadí?... Bresson?... Krádež židovské lampy?..."

Opakovala slova pomalu, jakoby se vynasnažovala vystihnout jejich význam.

On nepovolil.

"Ano, zde jsou použité písmeny... na tomto kusu papíru... Co jste psala Bressonovi?"

"Použité písmeny?... Co jsem psala?..."

Pojednou se hlasitě, zasmála.

"Ah! Již rozumím! Jsem spoluvinnicí na krádeži! Jistý pan Bresson židovskou lampu ukradl a pak si vzal život. A já, já jsem přítelkyně tohoto pána. O, jak je to zábavné!"

"Koho pak jste navštívila včera večer v druhém poschodí jistého domu v Avenue des Ternes?"

"Koho? Moji modistku, slečnu Langeaisovou. Měla by snad moje modistka být totožnou s panem Bressonem?"

Vzdor tomu všemu zůstal Holmes nedůvěřivým. Člověk se může tak přetvařovat, že může podle potřeby předstírat leknutí, radost, neklid a jiné duševní stavy; nemůže však předstírat lhostejnost nebo šťastný, bezstarostný úsměv.

Obrátil se však ještě jednou k ní slovy:

"Ještě poslední slovo: Proč pak jste mně nedávno u Severního nádraží oslovila? A proč jste mne úpěnlivě prosila, abych ihned odcestoval a abych se nezabýval vyšetřováním krádeže?"

"Ale, ale, vy jste přece příliš zvědavý, pane Holmesi!" pravila nejroztomilejším tónem na světě, stále se usmívajíc. "Za trest vám zrovna nic neřeknu, a mimo to budete ošetřovati nemocného mezitím co půjdu do lékárny... musím koupit nutný lék... a nyní jdu."

A šla.

"To jsem se dal nachytat," zabručel Holmes. "Nejen, že jsem se od ní nic nedověděl, ale také jsem se ještě prozradil."

Vzpomněl si na aféru s modrým diamantem a na výslech, jemuž podrobil Klothildu Destangeovou. Nepřišla mu platvovlasá dáma s toutéž veselostí vstříc? A nenalézal se opět před jednou z oněch bytostí, které pod ochranou Arsena Lupina, pod přímou mocí jeho zachovávají v okamžiku největšího nebezpečí nejvýš obdivuhodný klid?

"Holmesi... Holmesi..."

Přiblížil se k Wilsonovi, ktertý jej volal, naklonil se nad ním.

"Co je, starý kamaráde? Bolí něco?"

Wilson pohyboval rty, aniž by mohl odpovědět. Konečně po dlouhých námahách vydechl slova: "Ne, Holmesi... ona to není... je to nemožné, že by ona to byla."

"To mně povídáte něco nového! A já vám řeknu, že ona to přece je. Jen oproti Lupinově kreatuře, oproti stvoření, které bylo jím vyučeno a vycvičeno, mohu ztratit hlavu a tak hloupě jednat... Ta zná celou historii tohoto alba... Chci se vsadit, že Lupin bude vyrozuměn než hodina uplyne. Hodina? Co pak to povídám - ihned. Lékárna, nutný lék... to vše je prázdné povídaní."

Holmes rychle odešel; šel k Avenue de Messine a pozoroval, jak slečna Demunová vstoupila do jediné lékárny. Za deset minut vyšla opět ven, majíc v rukou v bílém papíru zabalené lahvičky různé velikosti. A když teď na zpáteční cestě kráčela širokou ulicí, přiblížil se k ní jakýsi muž, oslovil ji a sledoval jí s čepicí v ruce a poníženým pohledem, jako by byl žebral o nějakou almužnu. Ona zůstala stát, darovala mu něco a šla zase dál.

"Ona s ním mluvila," řekl Angličan.

Nebyla to ani tak jistota, jako spíše silné tušení, což mu zavdalo příčinu, aby svoji taktiku měnil. Upustil od pozorování mladého děvčete sledoval stopu falešného žebráka.

Tak šli jeden za druhým až na náměstí Svatého Ferdinanda; tento podezřelý člověk se douho plížil kolem Bressonova domu, díval se občas k oknům v druhém poschodí a pozoroval lidi, kteří šli do domu.

Za hodinu vystoupil na střechu tramwaye, jedoucí směrem k Neuilly. Holmes vystoupil rovněž na vůz a posadil se za člověka a sice poněkud dále ku předu než tento a vedle jednoho pána, který byl zakryt listy svých rozevřených novin. Venku u hradeb noviny složil a Holmes poznal Ganimarda, který mu pošeptal do ucha, ukazuje člověka:

"To je ten muž, který šel včera za Bressonem. Před hodinou se toulal po náměstí."

"Nic nového ohledně Bressona?" tázal se Holmes.

"Přece; dnes ráno došel jeden dopis na jeho adresu."

"Dnes ráno? To tedy byl včera večer dán na poštu, než odesílatel se dověděl o Bressonově smrti."

"Zcela správně. Nalézá se v rukou vyšetřujícího soudce. Zapamatoval jsem si však slovosled:

Nepřistupuje na žádnou transakci. Chce všechno, jak první věc, tak také věci z druhé aféry. Když ne -bude jednat."

"A žádný podpis," dodal Ganimard. "Jak vidíte, nepomůže nám těchto pár řádků mnoho."

"Jsem zcela opačného náhledu, pane Ganimarde. Považuji těchto pár řádku právě za velice zajímavé."

"Ale jak to, prosím vás?"

"Prostě z osobních důvodů," odpověděl Holmes s příkrostí, jaké užíval vůči svému kolegovi.

Tramway zastavila v Rue de Chateau na konečné stanici. Cizí člověk vystoupil a šel klidně svou cestou.

Holmes jej sledoval tak blízko, že se Qanimard ulekl.

"Jest-li se obrátí, tedy jsme ztraceni."

"Však on se neobrátí."

"Odkud to víte?"

"Poněvadž je druhem Arsena Lupina a okolnost, že Lupinův druh chodí jen tak s rukama v kapsách, ukazuje předně, že se cítí být pronásledován a za druhé, že se ničeho nebojí."

"Jsme ale tak těsně za ním."

"Ne dost těsně, aby nám nemohl kterýkoliv okamžik pod rukou proklouznout. On si je svou osobou příliš jist."

"To bychom chtěli také jednou vidět! Tam dole u dveří kavárny jsou dva policisté na kolech. Zavolám-li je a řeknu-li jim, aby jej oslovili, tedy bych chtěl vědět, jak by nám mohl pod rukou proklouznout."

"Ten člověk se asi nad touto možností mnoho nerozčiluje. On je totiž rekviruje sám."

"U všech rohatých," vykřikl Ganimard,. "ten má přítomnost ducha."

Záhadný muž skutečně přikročil k oběma policistům, a sice v témž okamžiku, když tito vsedli na svá kola. Řekl jim několik slov, vyhoupl se potom na třetí kolo, které bylo opřeno o zeď kavárny a vzdálil se rychle s oběma policisty.

Angličan si odlehčil:

"Nuže, neřekl jsem to předem? Jedna, dvě, tři - a už prchnul! A s čí pomocí? Se dvěma vašimi kolegy, pane Ganimarde. Haha, dělá svou věc dobře, pan Arsene Lupin! Má policejní úředníky na kole ve svých službách! Neřekl jsem vám to, že se ten člověk choval nápadně klidně?"

"Ale co pak mám dělat?" zvolal Ganimard nevrle. "Smát se umí každý."

"Dobře, dobře, nezlobte se. Vždyť mu to odplatíme. Nejdříve potřebujeme posilu."

"Folenfant mne očekává na konci silnice do Neuilly."

"Nuže dobrá, až půjdeme kolem, tak zajděte pro něho a přijďte pak zase ke mně."

Ganimard se vzdálil, mezitím co Holmes sledoval stopy kol, které byly tím více znatelny, a dva z nich měly rýhované pneumatiky. Zpozoroval brzy, že tyto stopy vedly ke břehu Sekvany a že tito tři mužové jeli stejným směrem jako Bresson předešlého večera. Tak přišel až k plotu, za kterým se s Ganimardem schoval a o něco dál konstatoval spojení se rýhovaných linií, což mu bylo důkazem, že jezdci na tomto místě slezli s kol. Zrovna naproti se nalézal malý poloostrůvek, který sahal do Sekvany a na jehož konci byl připevněn starý člun.

Tam asi musel Bresson svůj balíček zahodit anebo nechat ležet. Holmes šel po svahu dolů a viděl, že by - jelikož se svah mírně skláněl a voda řeky byla mělká - mohl balíček lehce nalézt, jestliže ti tři lidé ho snad sami již nepředešli.

"Ne, ne," řekl si, "k tomu neměli času... nejvýš čtvrť hodiny... a přece, proč pak tam šli?"

V člunu byl jakýsi rybář. Holmes se jej tázal:

"Nespatřil jste tři muže na kole?"

Rybář dal pohybem zápornou odpověď.

Angličan však stál na svém:

"Ale přece... tři muže... Stáli u vás ve vzdálenosti sotva dvou kroků..."

Rybář vzal svoje náčiní pod paží, vytáhl z kapsy zápisník, vytrhl z něho list, napsal něco na něj a předal ho pak Holmesovi.

Angličan se hrůzou zachvěl. Na první pohled spatřil uprostřed listu, který držel v ruce, pořad vytržených písmen z alba:

CDEHNOPRZEO - 237.

***

Slunce pražilo na řeku. Zmíněný muž pokračoval pod širokou střechou svého klobouku opět ve své práci. Kabát a vesta ležely vedle něj. Lovil opatrně, mezitím co korkový plovák jeho šňůry se vesele pohyboval.

Ušla asi minuta. Byla to minuta trapného a hrozného mlčení.

"Je to on?" tázal se Holmes s téměř bolestným strachem.

A pojednou mu přišlo vnuknutí.

"To je on! To je on! On sám je s to, setrvat klidně, aniž by se bál toho, co nyní přijde... A kdo jiný by znal historku alba? Alice ho vyrozuměla prostřednictvím svého posla."

Pojednou zpozoroval Angličan, jak jeho ruka, jeho vlastní ruka uchopila pažbu revolveru a jak jeho oči si vyhlédly místo na zádech individua, poněkud pod šíjí. Jeden pohyb a celé drama by bylo dohráno, život tohoto zvláštního dobrodruha by byl smutně skončen.

Rybář sebou nepohnul.

Holmes tiskl nervosně svou zbraň maje divokou náladu ke střílení a udělat rázný konec. Ale zároveň se lekal činu, který se příčil jeho povaze. Smrt by byla jistá. Vše by bylo skončeno.

"Ha," myslel si, "kdyby jenom chtěl povstat, kdyby se jen chtěl bránit... Neučiní-li to, tím hůře pro něho... Ještě vteřinu a já střelím."

Šumot kroků pohnul Holmesa, aby se obrátil na stranu, a tu spatřil Ganimarda, blížícího se v průvodu dvou policejních inspektorů.

Tu pozměnil náhle svůj úmysl, rozběhl se a jedním skokem ocitl se v loďce, tak že se provaz, kterým byla uvázána, silným trhnutím přetrhl, vrhl se na muže a objal jej oběma pažema. Oba padli na dno loďky.

"A teď?..." pravil Lupin, tahaje se s Holmesem, "co to dokazuje? Když jeden z nás udělá druhého k boji neschopným, co z toho bude mít! Vy nevíte, co máte se mnou počít a já nevím, co mám počít s vámi. Zůstaneme zde ležet jako dvě makovice..."

Obě vesla padla do vody. Loďka byla proudem stržena ku předu, na břehu bylo slyšet volání, Lupin ale pokračoval:

"Co pak jsou to za věci, vážený pane! Což pak jste ztratil rozum?... Takové hlouposti děláte ve vašem stáří! A takový velký klacek jako jste vy! Fuj, to je sprosté."

Podařilo se mu uvolnit se.

Zuřiv, ke všemu odhodlán, sáhl Holmes do své kapsy. V zápětí však notně zaklel. Lupin mu odejmul revolver.

Klekl na kolena a pokusil se uchopit jedno veslo s úmyslem, dostat se ku břehu, kdežto Lupin se pokoušel uchopit se druhého vesla, aby se tímto způsobem dostal do proudu.

"Ať si ho dostane nebo ne," myslil si Lupin, "na tom mnoho nezaleží... Ulovíte si svoje veslo, budu vám v tom překážeti, abyste ho mohl použít... A vy učiníte rovněž tak. To už tak v životě bývá; každý se vynasnažuje být činným... Bez nejmenší příčiny, neboť vždy rozhoduje osud... a hle... vidíte, jak se osud rozhoduje pro svého starého Lupina... vítězství! Proud je mně příznivý!"

A vskutku, loďka počala se vzdalovati.

"Dejte pozor!" křikl Lupin.

Na břehu kdosi vypálil rámu z revolveru. Lupin shýbl hlavu, rána zazněla a trochu vody stříklo těsně vedle nich. Lupin se dal do hlasitého smíchu.

"Bůh mne netrestej, to je přítel Ganimard!... To je ale velmi zlé, co tu tropíte, Ganimarde. Máte právo pouze v případě sebeobrany střílet. Což pak vás ten ubohý Arsene činí tak divokým, že zapomínáte na všechny vaše povinnosti?... Aha on opakuje svoje umění ještě jednou... Vy nešťastníku, vždyť vy ještě zasáhnete mého milého mistra."

Vzpřímil se v loďce jako svíčka a kryl svým tělem Holmesa.

"Dobrá, teď jsem spokojen. Zde, Ganimarde, mířte jen přímo na mé srdce... výše... V levo... zase chybeno... Vy

nešiko!... Ještě jednou?... Ale vy se třesete, Ganimarde!... A nyní na povel, není-liž pravda? A zachovejte chladnou krev! Jedna, dvě, tři... Zase chybeno! K čertu, což pak vám vláda dává dětské hračky místo střelných zbraní?"

Vytáhl velký revolver a střelil, aniž by byl mířil. Ganimard sáhl si na klobouk; kulka jej provrtala na dvou místech.

"Co tomu říkáte, Ganimarde? To je výrobek z dobré továrny. Salutujte, pánové, to je revolver mého šlechetného přítele Holmesa."

A obratně vmetl zbraň Ganimardovi k nohoum. Holmes se nemohl zdržet, aby jej úsměvem neobdivoval. Jaký to překypující život! A jak jej to musí bavit! Každý si musel myslet, že sensace takového nebezpečí mu způsobuje duševní radost a že život neměl pro tohoto obdivuhodného člověka žádný jiný účel, než vyhledávat nebezpečí a že je mu opět zábavou, takováto nebezpečí zažehnávat.

Na obou březích řeky sbíhali se lidé a Ganimard a jeho pomocníci sledovali loďku, která se kolébala uprostřed řeky, hnána proudem mírně ku předu. To znamenalo nevyhnutelné zatčení.

"Doznejte, mistře," pravil Lupin, ohlížeje se, na Angličana, "že byste neměnil vaše místo, ani za všechno zlato Transvaalu. Vy zaujímáte právě křeslo v první řadě! - Ale nejdříve a především přijde proslov a pak přikročíme ihned k pátému jednání, zatknutí nebo útěk Arsena Lupina. Především, milý mistře, chci vám položit otázku. A prosil bych vás, abyste k vůli vyhnutí se všelikým dvojsmyslům tuto otázku zodpověděl jassným ano nebo ne. Vzdáte se vaší součinnosti v této aféře? Ještě je dost času, a já mohu ještě napravit, co vy jste zkazil. Později to již nebudu moci učinit. Jste srozuměn?"

"Ne."

Lupin zachmuřil obličej. Zlobil se zřejmě nad touto umíněností. Pak pokračoval:

"Trvám na tom. Ne tak k vůli mně jako spíše k vůli vám trvám na tom, poněvadž jsem přesvědčen, že vy budete prvním, který svého vměšování se bude litovat. Tedy naposled: ano nebo ne?"

"Ne."

Lupin se shýbl, odebral ze dna několik látek a vykonával pět minut práci, jejíž účel Holmes nemohl poznat. Pak se opět zvedl, posadil se vedle Angličana a obrátil se naň následovným oslovením:

"Myslím, mistře, že jsme přišli ze stejných příčin ke břehům této řeky, totiž vylovit předmět, který Bresson odhodil. Já s mojí strany jsem sjednal s několika mými soudruhy dostaveníčko a chystal jsem se - jak můj úbor dosvědčuje - zahájit malé bádání ve hloubkách Sekvany, když mně moji přátelé hlásili váš příchod. Přiznávám ostatně, že jsem pranic nebyl překvapen, neboť vám mohu říci, že jsem byl od hodiny k hodině zpravován o stavu vašeho vyšetřování. Vždyť to je tak jednoduché! Jakmile se přihodí v Rue Murillo to nejmenší, co mne může zajímat pak jsem ihned telefonicky vyrozuměn a vím, jak věci stojí. Pochopíte, že za takovýchto okolností..."

Přestal ve své řeči. Laťka, kterou odstranil, se pozdvihla a kolem do kola crčela voda malými praménky do loďky.

"K čertu, já nevím, co jsem tu udělal, ale domnívám se, že v této malé loďce jest dírka. Nemáte strach, mistře?"

Holmes pokrčil rameny. Lupin pokračoval:

"Pochopíte tedy, že za takových okolností, a jelikož jsem předem věděl, že vy tím horlivěji vyhledáváte boj, čím více já jsem se snažil se mu vyhnouti, bylo mně ještě milejší pozvat vás na partii, jejíž výhra je pro mne jistá, poněvadž mám všechny trumfy v rukou. Takovým způsobem jsem chtěl dodat naší srážce co možná největší zajímavosti, aby vaše porážka byla všeobecně známa, a aby nepřišla zase nějaká hraběnka Crozonová anebo nějaký baron Imblevalle do pokušení, ucházet se o vaši pomoc proti mně. Uznejte ostatně, milý mistře..."

Přerušil se opět a pozoroval břehy, napodobuje při tom polosevřenýma pěstěma dalekohled.

"Hrome, tam si najmuli skvostnou loď, je to pravá válečná loď a nyní veslují vší silou ku předu. Za pět minut nás dohoní a pak jsem ztracen. Pane Holmesi, dávám vám tuto radu: Vy se na mne vrhnete, pak mne spoutáte a vydáte spravedlnosti mé vlasti... Zamlouvá se vám tento program?... Předpokládaje ovšem, že se do té doby naše loď nepotopí; v tomto případě by nám nezbylo nic jiného, mez napsat si poslední vůli. Jak o tom soudíte?"

Jejich pohledy se skřížily.

Teď si dovedl Holmes vysvětlit Lupinův manévr před chvilkou podniknutý: Lupin navrtal do dna lodi díru. Nepřetržitě vnikala touto dírou voda do lodi.

Voda stoupala až k podešvům jejich bot, pak jim zatopila boty; žádný z nich však sebou nepohnul.

Voda stoupala jim již až nad kotníky; Angličan vyňal svůj sáček na tabák, stočil si cigaretu a zapálil ji.

Lupin pokračoval:

"Nehledejte v tom, milý mistře, nic jiného, než skromné doznání mé bezmocnosti oproti vám. Když přijímám od vás jen takový boj, kde jsem si vítězstvím jist a vyhýbám se boji takovému, kde jsem sám bojiště nevolil, tedy to znamená, že se před vámi skláním. Znamená to, že uznávám Holmesa za svého jediného nepřítele, kterého se mám co obávat a že jsem tak dlouho neklidným, pokud on křižuje moje cesty. To, milý mistře, jsem vám chtěl říci, poněvadž osud mi popřál cti příjemného pobavení se s vámi. Já lituji jen toho, že se totiž zábava ta odbývá, zatím co se zde nacházíme ve studené lázni. Je to sice - to musím doznat - situace, která postrádá důstojnosti... Co jsem řekl, je to spíše již sedací lázeň."

Voda stoupla skutečně již k lavici, na níž seděli a loďka klesala stále a stále. Holmes seděl klidně s cigaretou v ústech a tvářil se, jako by se díval do nebe. Za nic na světě by nebyl před tímto mužem, jenž byl nebezpečím obklopen, davem lidu obklíčen a oddílem policistů štván a který vzdor tomu všemu zachoval svou dobrou náladu - za nic na světě by nebyl před ním ukázal sebe menší rozrušení.

Zdálo se, jako by oba chtěli říci: Proč pak bychom se rozčilovali pro takové nicotnosti? Což se nevyskytne každý den nějaký případ, že se někdo v řece utopí? Jsou to události, které zasluhují tolik pozornosti? A mezitím, co jeden hovořil a druhý snil, zakryli oba pod maskou lhostejnosti svoji pýchu za hrozného napjetí svých nervů.

Jen ještě minutu a oba se musí potopit do vody.

"Hlavní věcí je," řekl Lupin, "abychom věděli, jestli utoneme před příchodem nebo po příchodu bojovníků pro

spravedlnost. Na tom vše záleží. O potopení samotném nemůže býti více pochyby. Mistře, je to slavnostní hodina k pořízení závěti. Zanechávám veškeré jmění anglickému občanu Sherlocku Holmesovi a kladu mu za povinnost, aby... Můj Bože, s jakou rychlostí přijíždějí bojovníci pro spravedlnost! Jsou to bodří lidé! Je potěšení se na ně dívat. Jaká to přesnost v používání vesel! Hleďme brigádníka Folenfanta; výborně! Ta myšlenka s válečnou lodi je znamenitá! Doporučím vás vašim představeným, brigádníku Folenfante... Přál byste si medaili? Jste srozuměn?... Dobrá. A kde pak je váš soudruh Dieuzy? Na levém břehu, že ano? Uprostřed mezi asi sto diváky?... Jestli se tedy z tohoto utopení zachráním, budu přijat na levo Dieuzym a jeho lidmi a na pravo Ganimardem a obecenstvem z Neuilly. Protivné to dilemma..."

Povstal vír. Loďka se točila do kola, a Holmes se musel, pevně držet kruhu u vesla.

"Mistře," pravil Lupin, "úpěnlivě vás prosím, svlékněte si kabát. Poplove se vám lehčeji. Ne? Vy nechcete? Tedy si já můj kabát také obléknu."

Oblékl si svůj kabát, zapnul jej pevně," jako to udělal Holmes a vzdychl:

"Jaký jste to umíněný člověk! A jaká to škoda, že jste se zavrtal do takové aféry, ve které ovšem podáváte důkaz o vašich vlohách, ale docela marně! Ano, plýtváte vaším krásným talentem."

"Pane Lupine," řekl konečně Holmes, omrzelý svým dlouhým mlčením, "vy mluvíte příliš mnoho a hřešíte často přes míru velkou důvěřivostí a lehkomyslností."

"To je těžká předhůzka."

"Teď jste mi právě dal, aniž byste to věděl, vysvětlení, které jsem hledal."

"Jak to? Vy hledáte nějaké vysvětlení a neřeknete mi o tom nic?"

"Já nikoho nepotřebuji. Za tři hodiny předložím panu a paní z Imblevallů rozřešení celé záhady. To je jediná odpověď, kterou..."

Nedokončil svoji větu. Loďka se pojednou převrhla a strhla oba dva sebou. Objevila se za okamžik dnem nahoru. Na obou březích nastal velký hluk, pak následovalo úzkostlivé mlčení. Tu se ozval nový křik: jeden z plavců se opět objevil.

Byl to Sherlock Holmes.

Jsa výtečným plavcem, dostal se brzy silnými pohyby paží k Folenfantově loďce.

"Mějte jen kuráž, pane Holmesi," křikl brigádník, "vždyť jsme tu my... jen neukázat žádnou slabost... jeho budeme hledat potom... jen ku předu... už jej máme... ještě jen malá námaha, pane Holmesi... sáhněte po provazu."

Angličan chopil provaz, který mu byl hozen. Mezitím však, co byl vytažen z vody na loďku, tázal se ho známý hlas:

"Rozuzlení záhady, milý mistře, ano, toho se vám dostane. Divím se dokonce, že se tak ještě nestalo... A pak? K čemu pak vám mám?... Právě potom bude bitva pro vás ztracena."

Sedě na podseku lodi, na který se právě v stálém řečnění vyšplhal, seděl nyní Arsene Lupin velice pohodlně a pokračoval se živou gestikulací ve svém dialogu, jakoby doufal, že svého protivníka bude ještě moci přesvědčiti.

"Chápete přece, milý mistře, že se nic nedá dělat, absolutně nic... Vy se nalézáte v politování hodné situaci pána, který..."

Folenfant na něho namířil. "Vzdejte se, Lupine!"

"Vy jste bezohledný, Folenfante, vy jste mne přerušil uprostřed věty... Řekl jsem tedy..."

"Vzdejte se, Lupine!"

"Ale ke všem kozlům, Folenfante, člověk se vzdá teprve tehdy, když je v nebezpečí. Doufám, že snad nemyslíte, že bych byl v nejmenším nebezpečí."

"Naposled, Lupine, vás vyzývám, abyste se vzdal."

"Brigádníku Folenfante, vy nemáte pražádný úmysl mne usmrtit. Nanejvýš mne zraníte, protože se bojíte, že vám ještě uprchnu. Což ale kdyby náhodou rána byla smrtelná? Vzpomeňte si jen, jak by vás hryzlo svědomí, nešťastníku! Vzpomínejte na vaše neklidné stáří!"

Padla rána.

Lupin zakolísal, držel se okamžik převrácené lodi, pak se pustil a zmizel ve vodě.

***

Byly právě tři hodiny, když se tyto události přihodily. Přesně v šest hodin, jak to byl předem oznámil, přišel Sherlock Holmes v příliš krátkých kalhotech a úzkém kabátě, kteréžto části oděvu si vypůjčil od jednoho hostinského v Neuilly, se sportovní čepicí a flanelovou košilí do budoaru v Rue Murillo a zkázal panu a paní z Imblevallů, že by si s nimi přál mluvit.

Tito jej zastihli, jak dlouhými kroky přecházel v pokoji sem a tam. Ve svém zvláštním úboru jim připadal tak komický, že se skoro nemohli udržet smíchu. Zamyšlen a se shrbenými zády pohyboval se automaticky mezi dveřmi a oknem a naopak, při čemž pokaždé udělal odměřený počet kroků a pokaždé se na témž místě na podpatku obrátil.

Náhle se zastavil, vzal jakousi drobnost do ruky, díval se na ni bezmyšlenkovitě a pak pokračoval ve své procházce.

Konečně stanul přímo před manžely z Imblevallů a otázal se:

"Je slečna zde?"

"Ano, je v zahradě s dětmi."

"Pane barone, přál bych si, aby slečna Demunová byla přítomna, poněvadž to bude naše poslední rozmluva."

"Což pak chcete skutečně..."

"Jen trochu trpělivosti, vážený pane. Pravda vyjde jasně na jevo ze skutečností, které vám s největší přesností vyložím."

"Dobrá. Zuzano, chceš?"

Paní z Imblevallů povstala a vrátila se za okamžik s Alicí Demunovou. Mladé děvče, které bylo poněkud bledší než

jindy, zůstalo stát, opírajíc se o stůl a netázala se ani, proč byla volána.

Holmes, který ji zdánlivě nepozoroval, obrátil se přímo na pana z Imblevallů a řekl tónem, který vylučoval každou námitku:

"Po vícedenním pátrání, pane barone, a ačkoliv všelijaké příhody můj úsudek modifikovaly, chci opakovat, co jsem vám hned v první hodině řekl: Židovská lampa byla ukradena někým, který v tomto domě bydlí."

"A jméno tohoto vinníka."

"Je mi známo."

"Důkazy?"

"Důkazy, které mám v rukou, stačí vinníka přinutit, aby se přiznal."

"Pouhé přiznání nestačí; chceme dostat zpět, co nám..."

"Židovská lampa? Nalézá se v mých rukou."

"Opálový náhrdelník? Tabatěrka?"

"Opálový náhrdelník, tabatěrka, zkrátka vše, co vám při druhé krádeži bylo odcizeno, nalézá se v mých rukou."

Holmes si liboval v takových divadelních efektech a takovém poněkud suchém tónu, když ohlašoval svá vítězství.

Skutečně zdálo se, jakoby baron a jeho choť byli ztrnulí překvapením a napjatá zvědavost, s kterou jej pozorovali, byla nejlepší pochvalou.

Vyprávěl pak podrobně, co po tyto tři dny udělal. Zmínil se o objevení alba, napsal na kus papíru větu, utvořenou z vystřižených písmen, vyprávěl pak o Bressonově vycházce na břeh Sekvany a sebevraždě tohoto dobrodruha a konečně o svém boji s Lupinem, o převrhnutí loďky a o Lupinově zmizení.

Když byl hotov, řekl baron tiše:

"Zbývá vám jen ještě udat jméno vinníka. Koho tedy obviňujete?"

"Obviňuji onu osobu, která vystřihovala písmeny z abecedy a pomocí těchto písmen s Arsenem Lupinem korespondovala."

"Jak to víte, že příjemcem sdělení této osoby je Arsene Lupin?"

Podal mu promočený a smačkaný kus papíru. Byl to list, který Lupin vytrhl ze svého zápisníku a na který napsal zmíněnou větu.

"A uvažte," poznamenal Holmes s jakýmsi zadostiučiněním, "že nic ho nenutilo, aby mi dal tento list a aby svou totožnost prozradil. Byl to prostě zpupný kousek od něho, kterým se mi dostalo vysvětlení."

"Kterým se vám dostalo vysvětlení..." pravil baron. "Já však stále ještě nenahlížím..."

Holmes přejel tužkou přes písmeny a cifry:

CDEHNOPRZEO - 237.

"Nuže ano," řekl pan z Imblevallů, "to je ta formule, kterou jste nám právě ukázal."

"Ne, kdybyste tuto formuli byl na všechny. způsoby zkoušel, tedy byste zrovna tak jako já na první pohled byl musel zpozorovat, že to není ta původní."

"Jak to?"

"Má o dvě písmeny víc, o jedno E a jedno O."

"Vskutku, to jsem nepozoroval."

"Uvedete-li tyto dvě písmeny ve spojení s písmeny C a H, které zbudou, když utvoříte slovo répondez, tedy shledáte, že zůstane ECHO jako jedině možné slovo."

"To znamená?"

"To znamená "Echo de France," Lupinův list, jeho oficielní orgán, kterého používá pro svá sdělení: "Odpovězte v "Echo de France" v malém oznamovateli pod č. 237." Tak znělo rozřešení záhady, které jsem tak dlouho hledal a které mne Lupin sám laskavě doručil. Přicházím právě z redakce "Echo de France"."

"A našel jste tam něco?"

"Podrobnou historii poměrů Lupina k jeho druhům."

Holmes položil sedm zmíněných čísel novin na stůl a ukázal na následujících sedm řádků, které se nalézaly vždy na čtvrté stránce:

1. ARS. LUP. Dáma pr. ochr. 540.
2. 540. Očekávám vysvětlení. A. L.
3. A. L. Pod mocí nep. ztrac.
4. 540. Napsat adresu. Vyšetřím.
5. A. L. Murillo.
6. 540. Sad 3 hod. fialky.
7. 237. Srozuměn. V sobotu, jsem v ned. v sd.

"A tomu říkáte podrobná historie?"

"Můj ty Bože, ano. Budete-li mi věnovat jen trochu pozornosti, tedy budete ihned sdílet moje mínění. Nejdříve prosí, nějaká dáma pod šifrou 540 Arséna Lupina o ochranu, načež Lupin žádá vysvětlení. Dáma odpovídá, že stojí, pod mocí nepřítele - míněn je bez pochyby Bresson - a že je ztracena, nepřijde-li ji Lupin na pomoc. Lupin je ještě stále nedůvěřivým, neodvažuje se ještě s neznámou osobně se setkati, žádá její adresu a slibuje, že věc vyšetří. Dáma váhá čtyři dny - prosím, porovnejte data - a sdělí konečně pod nátlakem událostí a zastrašena Bressonovými výhružkami jméno ulice: Murillo. Následujícího dne oznamuje Arsene Lupin, že bude o 3. hodině v sadu Monceau a prosí neznámou, aby použila fialek jako znamení. Na to osmidenní přerušení v korespomdenci; Lupin a dáma nepotřebují více pomocí novin spolu korespondovati; vidí se a píší si přímo. Navrhne se plán k provedení: Aby se vyhovělo požadavkům Bressonovým, má dáma židovskou lampu ukradnout. Zbývá jen určit jistý den. Dáma, která z opatrnosti

koresponduje pomocí vystřižených písmen, rozhodne se pro sobotu a dodá: "Odpovězte Echo 237". Lupin odpovídá, že je srozuměn a dále, že bude v neděli ráno v sadu. V neděli ráno se krádež přihodila."

"Skutečně, jeden článek souvisí s druhým," potvrdil baron, "a historie je úplná."

"Krádež se tedy přihodila. Dáma si vyjde v neděli ráno, sdělí Lupinovi co učinila a přinese Bressonovi židovskou lampu. Pak se přihodí vše tak, jak to Lupin předvídal. Soud, klamán okolnostmi, jako: otevřené okno, čtyři díry od žebříku v zemi a dvě odřeniny na balkoně, přichází k úsudku, že se jedná o násilné vloupání se. Dáma je uklidněna."

"Dobrá," řekl baron, "uznávám toto důmyslnou logikou podepřené vysvětlení. Jak pak se ale má věc s druhou krádeží...?"

"K druhé krádeži zavdala podnět krádež první. Když noviny psaly, jakým způsobem židovská lampa zmizela, přišel někdo na myšlenku, tuto krádež opakovat a zmocnit se toho, co zůstalo nedotknuté. A tenkrát to nebyla nastrojená krádež, nýbrž krádež skutečná se skutečným vloupáním se atd."

"Lupin ovšem..."

"Nikoliv, tak hloupě si Lupin nepočíná. Lupin nestřílí na lidi pro nic a za nic."

"Kdo by to tedy byl?"

"Bezpochyby Bresson, a sice bez vědomí dámy, která se stala obětí jeho vydírání. Bresson sem vnikl. Pronásledoval jsem jej a on při tom zranil mého ubohého Wilsona.

"Jste si tím také jist?"

"Rozhodně. Jeden společník Bressonův mu včera před sebevraždou psal dopis, který dokazuje, že mezi tímto společníkem a Lupinem se vyjednávalo stran vrácení všech ve vašem domě ukradených věcí. Lupin žádá všechno: první věc - totiž židovskou lampu - jakož i věci z druhé krádeže. Mimo to pozoruje ostře Bressona. Když tento včera večer šel ku břehu Sekvany, šel jeden druh Lupinův - rovněž jako my - za ním."

"Co chtěl Bresson na břehu Sekvany?"

"Jelikož byl o pokrocích mého pátrání vyrozuměn..."

"Kým byl vyrozuměn."

"Tou samou dámou, která se plným právem obávala, že objevení židovské lampy bude také mít za následek objevení jejího dobrodruha. Bresson tedy uloží všechno, co by jej mohlo kompromitovat, do jednoho balíčku a položí tento na místo, z kterého by jej mohl později, až nebude žádné nebezpečí více hrozit, zase odnést. Při návratu, kde mu jsem s Ganimardem na stopě a jelikož má bez pochyby ještě více jiných špatných činů na svědomí, ztratí hlavu a zavraždí se."

"Co se nalézalo v balíčku?"

"Židovská lampa a jiné věci."

"Tak přece nejsou ve vašich rukou?"

"Ihned po Lupinově zmizení jsem využitkoval vnucenou mně lázeň a dal jsem se dovézt na místo Bressonem vyhlédnuté. Tam jsem našel to, co vám bylo ukradeno, pečlivě zabalené v šátku a voskovém plátně. Tady to leží na stole."

Aniž by promluvil slova, rozřízl baron nit, jíž byl balíček zavázán, roztrhl promočené plátno, vytáhl lampu, zatočil šroubem pod nožičkou, rozebral oběma rukama nádobu a objevil zlatou, rubíny a smaragdy ozdobenou chiméru.

Byla neporušena.

***

V tomto zdánlivě přirozeném příběhu, který konstatoval pouze prosté skutečnosti, leželo něco krutě tragického, totiž přímá, neodvolatelná, obžaloba, kterou Holmes ve vší formě a každým slovem vmetl mladému děvčeti do obličeje.

A k tomu se ještě připojilo úzkostlivé mlčení Alice Demunové.

Po celou dobu tohoto dlouhého a zdrcujícího hromadění se důkazů, kde se stále jeden k druhému pojil, nezakalil žádný projev pobouření nebo strachu její jasný pohled. Co si myslela? A především, co asi řekne v tomto rozhodném okamžiku, kdy odpoví, kdy se bude obhajovat a jakým asi způsobem se jí podaří rozbít železný kruh, který kolem ní tak dovedně Sherlock Holmes ukoval?

"Mluvte! Mluvte přece!" křičel pan z Imblevallů.

Alice nepromluvila ani slova.

Naléhavým tónem řekl dále: "Jediné slovo by vás mohlo ospravedlnit... jediné slovo odporu a já bych vám věřil."

Toto slovo však zůstalo nevyřknuto.

Baron kráčel rozrušen po pokoji, tázal se jí znovu a posléze se obrátil na Holmesa:

"Ne a opět ne, ctěný pane! Nemohu věřit, že by to byla pravda! Tento zločin stojí v přímém odporu se vším, co o ní vím, se vším, co na ní po dobu jednoho roku a dne vidím."

Položil svou ruku na rámě Angličana.

"A což pak jste si tím sám naprosto a nezvratně jist, že se nemýlíte?"

Holmes se zarazil jako někdo, kdo byl neočekávaně napaden a nemůže hned odpovědět. Pak ale řekl s úsměvem:

"Jedna jediná osoba, jíž obviňuji, mohla na základě svého postavení, které u vás zaujímá, vědět, že židovská lampa obsahuje onen nádherný klenot."

"Nechci tomu věřit," zamumlal baron.

"Tažte se jí samotné!"

To bylo skutečně jediné, co ve své slepé důvěře k tomuto mladému děvčeti nezkusil. Nemohl se však déle vzpírat proti jasným skutečnostem.

Přiblížil se k ní a upřev na ni svůj pohled, pravil:

"Byla jste to vy, slečno? Vy jste vzala onen klenot? Vy jste korespondovala s Arsenem Lupinem a zatajila jste krádež?"

Alice odpověděla:

"Ano, pane barone."

Nesklonila hlavu. Její obličej nevyjadřoval ani stud, ani rozpaky.

"Je to možné?" řekl Imblevalle. "Já bych nikdy nebyl věřil... Vy jste ta poslední, kterou bych byl považoval za schopna takového činu... Jak jste to jen učinila, vy nešťastnice?"

Alice Demunová pravila:

"Já jsem učinila to, co pan Holmes právě vyprávěl. V noci ze soboty na neděli jsem šla do budoaru, vzala jsem židovskou lampu a ráno jsem ji přinesla... onomu muži."

"Ale ne," namítl baron, "co tu vypravujete, je nemožné."

"Nemožné? Proč?"

"Poněvadž jsem ještě ráno nalezl dveře závorou uzavřené."

Alice zrudla, ztratila rozvahu a dívala se na Holmesa, jako by si chtěla od něj vyprosit rady.

Ještě více než námitkou baronovou zdál se Holmes býti překvapen rozpaky slečny Demunové. Což opravdu nemohla odpovědět? Bylo snad doznání, jež potvrzovalo jeho vysvětlení o krádeži židovské lampy, lží, která byla záhy zničena překročením událostí?

Baron pokračoval:

"Dveře byly zamknuty. Podotýkám, že jsem našel závoru tak, jak jsem ji večer před tím zastrčil. Kdybyste byla šla těmito dveřmi, jak tvrdíte, tedy by vám byl někdo musel zevnitř otevřít, tedy z budoare nebo z ložnice. Nikdo však nebyl v těchto dvou místnostech... nikdo kromě mé choti a mne."

Holmes se rychle sehnul a skryl svůj obličej do dlaní, aby zakryl svoje zrudnutí.

Něco se pojednou před ním objasnilo jako blesk, což však pociťoval jako nepříjemné rušení. Vše se mu pojednou odhalilo jako krajina ležící v temnu, od které se záhy vzdaluje noc: Alice Demunová byla nevinná.

Alice Demunová byla nevinná. To mu nyní bylo spolehlivou, zarážející pravdou, a v tom nalezl zároveň vysvětlení pro trapný dojem, který od prvního dne pociťoval, když vrhal takovou strašnou obžalobu na toto mladé děvče. Nyní věděl, na čem je. Bylo třeba jen pohybu ruky, aby nezvratný důkaz byl na místě podán.

Pozdvihl hlavu a pak se na několik okamžiků podíval na paní z Imblevallů s takovou lhostejností do obličeje, jak mu jen bylo možno.

Ona byla bledá; jevila takovou bledost, jaká nás jímá v neúprosných okamžicích života. Její ruce, které hleděla skrýt, se nepatrně chvěly.

Ještě okamžik, pomyslel si Holmes, a ona se prozradí.

Postavil se mezi ní a jejího chotě v pevném úmyslu odvrátit hrozné nebezpečí, jež jeho nedopatřením ohrožovalo tohoto muže a tuto ženu. Ale když se nyní na barona podíval, zachvěl se v nitru svého srdce. Totéž objevení, které je oslepilo svou jasností, osvítilo nyní také pana z Imblevallů. Tentýž myšlenkový proces se nyní odehrával v mozcích manželů. Imblevalle teď všechno pochopil. Vše stalo se mu jasným.

Alice Dernunová se zoufale vzpřímila proti neúprosné pravdě.

"Máte pravdu, pane barone, já jsem se mýlila. Ve skutečnosti nepřišla jsem těmito dveřmi: šla jsem vestibulem; a zahradou a pomocí žebříku..."

Poslední pokus obětavosti - avšak marný! Slova zněla divně. Hlas byl nejistý a toto jemné stvoření nemělo již tytéž jasné oči a tu nevinnou tvář jako před tím. Sklopila hlarvu; byla přemožena.

Mlčení působilo děsně. Paní z Imblevallů čekala nehybně leknutím a strachem a vzrušením bledá v obličeji. Baron pokoušel se bránit, jakoby nechtěl věřit ve shroucení svého štěstí.

Konečně zamumlal:

"Mluv! Podej vysvětlení!"

"Nemám ti co říci, můj ubohý příteli," vydechla polohlasně a s bolestně staženým obličejem.

"A vy... slečno?"

"Ona mně chtěla zachránit... z věrnosti... z lásky se sama obviňovala!..."

"Chtěla tě zachránit? Před čím? Před kým?"

"Před oným mužem."

"Před Bressonem?"

"Ano, já jsem to byla, kterou on ohrožoval. Poznala jsem jej u jedné přítelkyně... a udělala jsem tu neprozřetelnost, že jsem jej vyslyšela... Ach, není to nic, co by jsi snad nemohl odpustit... ale přece jsem mu psala dva dopisy... dopisy, které můžeš a máš vidět... vykoupila jsem je draze... Teď víš, jak... ach, měj slitování se mnou... já jsem tolik plakala."

"Ty? Ty, Zuzano?"

Pozdvihl zaťaté pěstě a nebyl dalek toho, aby ji udeřil, ji ubil... Avšak jeho pěstě sklesly a on opět zamumlal:

"Ty, Zuzano?... Ty... Je to možné?"

V krátkých, trhaných větách vypravovala mu srdcervoucí a samo o sobě banální dobrodružství, její strašné probuzení, když poznala sprostotu tohoto člověka, její výčitky svědomí, její bezradnost a mluvila také o tom, jak statečně a obdivuhodně se Alice chovala, když vycítila příčinu jejího zoufalství, jak tato z ní vynutila doznání, načež pak psala Lupinovi a jak nastrojila historku o krádeži, aby ji vyprostila z Bressonových drápů.

"Ty, Zuzano? Ty?" opakoval baron Imblevalle sklíčen, zdrcen. "Jak jsi jen mohla... jak jsi jen mohla něco takového učinit?"

***

Téhož dne večer jel parník "Londýn," který obstarával dopravu cestujících mezi Cailais a Dowerem, klidně přes vodu. Noc byla vlahá a tichá. Jemné obláčky visely ve vzduchu a lehké závoje mlh oddělovaly loď od Nekonečna, kde bílé

světlo měsíce zářilo a hvězdy se jasně třpytily.

Většina cestujících se odebrala do svých kabin a salonů. Jen někteří promenovali na můstku nebo dřímali pod silnými přikrývkami v pohodlných rocking-chairs. Tu a tam byl vidět oheň hořících doutníků a s jemným šuměním větru mísily se tlumené hlasy, které se v tomto velikém slavnostním klidu neodvažovaly ozvat hlasitěji.

Jeden z cestujících, který se procházel pevnými kroky po palubě, zůstal pojednou před jednou na lavici ležící osobou stát, pozoroval ji zkoumavě a když viděl, že se osoba ta pohnula, řekl k ní:

"Myslel jsem že spíte, slečno Alice."

"Ne, ne, pane Holmesi, nemám chuť na spaní. Musím na tak mnohé věci myslet."

"Bylo by indiskretní otázat se, na co myslíte?" .

"Myslela jsem na paní z Imblevallů, která se asi velice rmoutí. Její život je ztracen."

"Nikoliv, nikoliv," odvětil Holmes živě, "její poklesek není takového rázu, aby nemohl býti odpuštěn. Pan z Imblevallů zapomene na onu slabost. Při našem odjezdu již soudil méně přísně o té věci."

"Snad... ale k zapomenutí bude třeba dlouhé doby... a ona přitom trpí."

"Vy ji velice milujete?"

"Velice. To mně dalo sílu usmívat se, když jsem se strachem třásla a dívat se vám do očí, když bych byla před vašimi pohledy byla nejraději utekla."

"Jste nešťastná proto, že ji musíte opustit?"

"Velice nešťastná. Nemám ani příbuzných, ani známých... Měla jsem jenom ji."

"Budete mít přátele," řekl Angličan soucitně, pohnut jejím žalem, "slibuji vám to. Já mám styky... mnoho vlivu... ujišťuji vás, že nebudete musit litovat, že jste přišla do této situace."

"Snad, ale paní z Imblevallů nebude více při mně."

Jiná slova nebyla vyměněna. Sherlock Holmes procházel se ještě chvíli po palubě, pak se vrátil a posadil se vedle své spolucestující.

Mlhový závoj se roztrhl a mraky se ztrácely. Hvězdy se třpytily.

Holmes vytáhl svou dýmku z hluboké kapsy svého svrchníku, nacpal ji a škrtnul čtyřmi zápalkami po sobě, aniž se mu podařilo je rozžehnout. Jelikož jiných při sobě neměl, povstal a řekl na blízku sedícímu pánovi:

"Byl byste tak laskav a dal mně trochu ohně?"

Pán vytáhl krabičku sirek. Ihned vyšlehl plamének a při jeho svitu poznal Holmes Arsena Lupina.

Kdyby Angličan nebyl docela maličko, skoro neznatelně ucouvl, tedy by byl mohl Lupin se domnívat, že jeho přítomnost na palubě je Holmesovi povědomá; tak dalece se tento pán dovedl ovládat a s nenuceností podal svému protivníkovi ruku.

"Vždy při zdravíčku, pane Lupine?"

"Bravo!" zvolal Lupin, jemuž takovéto ovládání sama sebe vylákalo výraz obdivu.

"Bravo? - Jak to?"

"Jak to? Vy jste mně spatřil před sebou jako nějaké zjevení, ačkoliv jste byl mému zahynutí v Sekvaně přítomen a z podivné hrdosti, kterou bych nazval specielně anglickou, neprojevujete ani hnutím vaše překvapení! Skutečně, opakuji to ještě jednou, to je obdivuhodné. Bravo."

"Není to obdivuhodné. Způsob, jakým jste spadl z loďky, mně dal na jevo, že jste padl dobrovolně a že jste kulí brigádníkovou nebyl zasažen."

"A vy jste odešel aniž jste se dověděl, co se se mnou stalo?"

"Co se s vámi mohlo stát, jsem věděl. Pět set lidí na prostranství jednoho kilometru stálo na obou březích. Jakmile jste unikl smrti, bylo vaše zatčení jisté."

"A přece jsem zde."

"Pane Lupine, na světě jsou dva lidé, u kterých mne nic nepřekvapí: ten první jsem já, druhý jste vy."

Mír byl uzavřen.

I když Holmes neměl při svých podnicích proti Lupinovi plný úspěch, i když Lupin zůstal jeho vysloveným protivníkem, kterého nadobro zatknout nebylo mu dopřáno, když tento při odehrávání se událostí vždy zůstal na povrchu, tedy se přece Angličanovi díky jeho houževnaté vytrvalosti podařilo židovskou lampu opět najíti, rovněž tak jako opět našel modrý diamant. Snad byl výsledek tentokrát méně skvělý, zejména s ohledem na obecenstvo, poněvadž Holmes byl nucen zamlčeti okolnosti, za jakých byla židovská lampa opět objevena a jelikož se musel tvářit, jakoby neznal jméno vinníka. Ale mezi muži, jakými byli Holmes a Lupin, mezi policistou a salonním zlodějem nebylo vlastně ani vítěze ani poraženého. Každý z nich se mohl těšit ze stejného vítězství.

Hovořili tedy jako zdvořilí soupeři, kteří odložili zbraně a kteří se dovedou dle své skutečné hodnoty ocenit.

Na Holmesovo vyzvání vyprávěl Lupin o svém uniknutí.

"Můžeme-li to nazvat uniknutím," pravil. "Bylo to tak jednoduché. Moji přátelé bděli, neboť jsme měli smluvené dostaveníčko, abychom mohli opět vylovit židovskou lampu. Proto jsem - když jsem se držel dobré půl hodiny ukryt pod obrácenou lodí - použil okamžiku, kdy Folenfant se svými lidmi hledal podél břehu Sekvany moji mrtvolu a pak jsem opět vylezl na obrácenou loď. Moji přátelé neměli dále nic jiného na práci, než že mne, když jeli kolem, vzali na svůj motorový člun a pak jsme se ztratili před žasnoucíma očima pěti set diváků, jakož i Ganimarda a Folenfanta."

"Velice pěkné," pravil Holmes, "zcela znamenité... A nyní budete pracovat v Anglii?"

"Ano, několik obchodních záležitostí musím vyřídit. Zapomněl jsem však: Pan Imblevalle?"

"Ví všechno."

"Ach, milý mistře, neřekl jsem to hned? Toto neštěstí nelze více napravit. Nebylo by bývalo lépe, kdybyste mne byl nechal jednat na vlastní pěst? Ještě den nebo dva a já bych byl Bressonovi opět odejmul židovskou lampu a ostatní

skvosty, byl bych vše poslal Imblevallům zpět a tito dva bodří lidé mohli v klidu žít. Místo toho..."

"Místo toho," posmíval se Holmes, "jsem promíchal karty, abych zanesl nesvár do rodiny, kterou vy protěžujete."

"Můj bože, ano! Já ji protěžuji! Což pak musím vždy jen krást, mít ostatní lidi za blázna a konat zlé?"

"Vy tedy činíte také dobré?"

"Když mám čas. A pak mne to také baví. Shledávám to nadmíru zábavným, když uprostřed mezi dobrodruhy, se kterými se stýkám, mohu býti dobrým duchem, který zachraňuje a pomáhá, kdežto vy jste ten zlý duch, který přináší zoufání a slzy."

"Slzy! Slzy!" protestoval Angličan.

"Zajisté, manželství Imblevallů je zničeno a Alice Demunová pláče."

"Nemohla zůstat... Ganimard by ji konečně byl objevil... a pak by bylo došlo až na paní z Imblevallů."

"Sdílím úplně vaše mínění, mistře. Ale čí vinou?"

Dva muži šli kolem nich. Holmes řekl k Lupinovi s lehce pozměněným hlasem:

"Víte také kdo jsou tito dva gentlemanové?"

"Myslím, že jsem v jednom poznal kapitána lodi."

"A ten druhý?"

"Toho neznám."

"Pan Austin Gillet. Austin Gillet zaujímá v Anglii postavení, odpovídající postavení pana Dudouise, vašeho chéfa bezpečnostní policie."

"Ach, jaká to šťastná náhoda! Chtěl byste být tak laskav a představit mne panu Gilletovi? Dudouis náleží k mým dobrým známým a těšilo by mne, kdybych to samé mohl říci o Austinu Gilettovi."

Oba gentlemani se opět objevili. "A kdybych vás teď vzal za slovo, pane Lupine?" pravil Holmes a povstal.

Chopil se Lupinova zápěstí a sevřel je pevně jako železnou závorou.

"Proč mne tak silně svíráte, mistře? Vždyť jsem ochoten jíti s vámi."

Nechal se také bez nejmenšího odporu vléci. Oba gentlemani šli dál.

Holmes zrychlil svoje kroky. Jeho nehty vnikaly do Lupinova masa.

"Ku předu... ku předu," volal naléhavě v horečném chvatu, "abychom uspořádali vše co možná nejrychleji... Ku předu, ku předu!"

Náhle však zůstal stát. Alice Demunová je následovala.

"Co děláte, slečno? Marně!... Zůstaňte na svém místě!"

Lupin odpověděl místo ní:

"Račte si laskavě povšimnout toho, mistře, že slečna nejde dobrovolně za námi. Já svírám její zápěstí s podobnou energií, jako vy moje."

"Proč?"

"Chtěl bych rozhodně také ji představit; její úloha v dějinách židovské lampy je ještě důležitější, než moje. Jako společnice Arsena Lupina, jako společnice Bressona bude také muset vyprávět dobrodružství baronky z Imblevallů, což bude pro soud kromobyčejně zajímavé... A pak byste asi dosáhl hranice vašeho dobročinného vlivu, šlechetný Holmesi!"

Angličan uvolnil zápěstí svého zajatce. Rovněž tak uvolnil Lupin slečninu ruku.

Stáli několik vteřin nehybně proti sobě. Pak vyhledal Holmes svoji lavici a posadil se. Také Lupin a slečna Demunová zaujali opět svá místa.

***

Dlouho mlčeli. Pak řekl Lupin:

"Vidíte, mistře, ať děláme cokoliv, nikdy se nesejdeme na stejném břehu. Vy pocházíte z této strany kanálu, já z oné. Můžeme se zdravit, ruce si podat a spolu se pobavit - ale stále je Kanál mezi námi. Vy zůstanete vždy Sherlockem Holmesem, detektivem a já vždy Arsenem Lupinem, ničemou. Vždy půjde Sherlock Holmes více nebo méně dobrovolně, s větší nebo menší dovedností za svým detektivním instinktem, který pozůstává v tom, navěsit se salonnímu zloději na paty a dostat jej co možná do kriminálu. A vždy bude Arsene Lupin ve své zlodějské svědomitosti tak důsledný, aby se uhnul ruce detektivově a - pak-li to jde - trochu si z něho vystřelil. A tentokráte to šlo! Hahaha!"

Usmál se na celé kolo. Byl to uštěpačný, krutý, ošklivý smích.

Pak ale opět zvážněl a sehnul se k mladému děvčeti.

"Buďte ujištěna, slečno, že bych vás ani v nejkrajnějším případě nebyl prozradil. Arsene Lupin neprozrazuje nikdy, zejména ne toho, jehož miluje a obdivuje. A zajisté mně dovolíte, abych vám řekl, že miluji a obdivuji vás, to statečné a dobré děvče."

Vytáhl ze své tobolky navštívenku, roztrhl ji na dvě polovice, z nichž jednu podal mladému děvčeti a pravil pak pohnutým a uctivým tónem:

"Kdyby námahy pana Holmesa byly bezvýsledné, tedy jděte k Lady Strongborough. Najdete lehce její nynější pobyt a dejte ji tuto polovici mojí navštívenky se slovy: "Věrné vzpomínání". Lady Strongborough bude k vám milá a obětavá jako sestra."

"Děkuji," řekla Alice, "půjdu zítra k této dámě."

"A nyní, mistře," pravil Lupin spokojeným tónem muže, který vykonal svoji povinnost, "přeji vám dobrou noc. Máme ještě hodinu jízdy. Chci ji použít."

Natáhl se a položil ruce křížem pod hlavu.

Obrysy anglického pobřeží vystupovaly na tmavém obzoru. Cestující přecházeli. Na palubě se objevilo hodně lidí. Austin Gilett odcházel v průvodu dvou mužů, v nichž Holmes poznal agenty anglické policie.

Lupin ležel na své lavici a spal klidně.

OBSAH

strana
Předmluva. 3
Zatčení. 10
Arsene Lupin ve vězení. 27
Jak Arsene Lupin unikl z vězení 59
Záhadný cestující. 92
Královnin náhrdelník 117
Židovská lampa 145

??

??

??

??

4

3